

Quá Yêu - Hạ Kiều Ân

Contents

Quá Yêu - Hạ Kiều Ân	1
1. Hạ Kiều Ân - Chương 1	1
2. Hạ Kiều Ân - Chương 2	4
3. Hạ Kiều Ân - Chương 3	8
4. Hạ Kiều Ân - Chương 4	12
5. Hạ Kiều Ân - Chương 5	15
6. Hạ Kiều Ân - Chương 6	19
7. Hạ Kiều Ân - Chương 7	24
8. Hạ Kiều Ân - Chương 8	28
9. Hạ Kiều Ân - Chương 9	31
10. Hạ Kiều Ân - Chương 10	35
11. Hạ Kiều Ân - Chương 11	38
12. Hạ Kiều Ân - Chương 12	43
13. Hạ Kiều Ân - Chương 13	49
14. Hạ Kiều Ân - Chương 14	53
15. Hạ Kiều Ân - Chương 15	57
16. Hạ Kiều Ân - Chương 16	61
17. Hạ Kiều Ân - Chương 17	65
18. Hạ Kiều Ân - Chương 18	69
19. Hạ Kiều Ân - Chương 19	72
20. Hạ Kiều Ân - Chương 20	77

Quá Yêu - Hạ Kiều Ân

Giới thiệu

Edit: Toma hai mặtCó người nói: "Trên đời khoảng cách xa xôi là gì, có phải là anh đứng ở trước mặt em, nhưng em lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quayeu-ha-kiem-an>

1. Hạ Kiều Ân - Chương 1

Buổi tối hôm nay, mưa rơi như trút nước không chịu ngưng lại, suốt một tuần này, đường Đài Bắc luôn luôn ẩm ướt, bầu trời cũng u ám một khoảng mênh mông khiến cho lòng người khác cảm thấy nặng nề, nhưng tâm tình của nàng vẫn là thật sự rất tốt.

Bởi vì nàng, Thích Lan, rốt cục cũng đã học được nấu ăn!

Nhớ lại nửa tháng trước, nàng ngay cả vo gạo cũng không biết, còn luống cuống không phân biệt được mà đổ nhầm rượu vào gạo, thiếu chút nữa đem phòng dạy nấu ăn đốt sạch, nhưng chỉ nửa tháng nàng không

chỉ học được cách rang cơm, còn thành công nấu được vài món ăn cơ bản.

Tiến bộ như vậy, ngay cả thầy giáo cũng thiếu chút nữa mà khóc, dù sao hần cũng không bao giờ phải lo lắng sẽ có hỏa hoạn.....

Tóm lại, đây là động lực của tình yêu, bởi vì –

Nàng muốn theo đuổi một người nam nhân!

Tục ngữ nói không sai, con đường đi đến lòng của nam nhân là dạ dày, nàng rất đề cao thành công này, ít nhất trong cuộc sống ngu ngốc của nàng cũng đã biết được nấu ăn, dù sao nam nhân nàng thầm mến trăm phần trăm là một hảo nam nhân ở trong gia đình, loại nấu nướng này làm sao làm khó được hần, lại càng hiểu biết về Tây Âu, nàng tự nhiên cũng muốn hiển tuệ một chút.

Dùng cặp tóc nhỏ cặp tóc lại phía sau đỉnh đầu, Thích Lan tùy tay đem cặp tài liệu hương góc nào đó ném vào, sửa soạn mọi thứ cùng nguyên liệu rồi đi vào bếp, bật đèn lên, khẩn cấp muốn làm canh thang.

Vì tay nghề của nàng ngày càng tiến bộ, mỗi lần tan học lớp nấu ăn xong, nàng sẽ đến siêu thị để mua nguyên liệu nấu ăn giống với buổi học ở trên lớp, về nhà đem nội dung đã học được lại đem ra luyện tập thêm một lần nữa.

Nàng quyết định sau khi tốt nghiệp lớp học nấu ăn thì sẽ công bố, đây là lần đầu tiên nàng muốn theo đuổi tình yêu mà mình lưu luyến, tuy rằng không có nắm chắc, nhưng là nàng vẫn cố gắng bày tỏ tâm ý.

Nhớ tới đối tượng thầm mến, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lập tức bị một tầng mỏng manh đỏ hồng bao phủ, cái miệng phấn nhỏ nhắn cũng không che giấu mà nở nụ cười thẹn thùng.

Gặp nhau tới nay, "Hần" luôn ở khắp nơi mà chiếu cố nàng, nếu không chê rằng nàng là ngu ngốc, còn ra tay cứu nàng hai lần, hảo cảm của nàng đối với hần lại càng tăng, cho nên mới quyết định –

Leng keng!

Thình *** h có tiếng chuông cửa vang lên, tiếng chuông đánh gãy đi suy nghĩ của nàng, nàng cúi đầu mắt nhìn tay, rồi mới bước nhanh ra khỏi bếp, đi ra đến cửa, đưa mắt qua.

Ngoài cửa là em gái Thích Anh cùng bạn thân của nàng Phạm Học Tiệp. Quái, đều đã gần mười giờ, hai người này sao lại đột nhiên chạy tới tìm nàng?

Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng nàng vẫn là nhanh chóng mở cửa, đối với hai người đứng ngoài cửa mà mỉm cười.

"Tiểu Anh, Học Tiệp, các em làm sao đột nhiên lại đến — a, Học Ôn, anh cũng đến đây?" Nhìn Phạm Học Tiệp đứng bên cạnh người Phạm Học Ôn, Thích Lan nghe thấy tim của chính mình đập nhanh hai nhịp, hai má cũng hơi hơi nóng lên.

Phạm Học Ôn và Phạm Học Tiệp là anh em, mà Phạm Học Tiệp là bạn thân nhiều năm của Thích Anh, ba người đã quen biết nhiều năm, nàng còn lại là mãi về sau mới biết được, là ngoài ý muốn trở thành hàng xóm của anh em họ.

"Quấy rầy." Phạm Học Ôn gọi lên khoe môi, lộ ra nụ cười ôn nhu thương ngày. "Hôm nay lại tặng ca?"

"Ừm..... à, đúng vậy." Không dám nói ra rằng đã tan sở từ sớm, tất cả đều là vì ở ngoài vùng trộm học nấu ăn, Thích Lan đành phải khẩn trương nói sang chuyện khác. "Mời vào, hiếm khi các người đến gõ cửa, có chuyện tốt gì phát sinh sao?"

Nàng mở lớn cánh cửa, nghiêng thân mình, cố ý nhường đường cho tất cả mọi người đi vào, không ngờ ba người ở ngoài cửa lại không có động tác gì, chính là chằm chằm nhìn nàng một cách cổ quái.

Mắt to xinh đẹp đầy hoang mang chớp vài cái, nàng cảm ý cười, có chút khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy? Như thế nào tất cả đều nhìn ta như vậy?"

"Chị, em....." Thích Anh há mồm muốn nói, nhưng là muốn nói lại thôi.

Một bên, Phạm Học Tiếp nhanh chóng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, trên mặt biểu tình cũng có chút do dự, tiếp theo mới lấy lại một chút bình tĩnh mà cười yếu ớt.

"Chị Lan đoán được thực chuẩn, chúng em đến, quả thật vì một chuyện tốt."

"Thật sự?" Nghe thấy ba người là vì chuyện tốt mà đến, Thích Lan cười đến càng sáng lạn. "Kia mau vào a, trong nhà chị có cà phê, hồng trà cùng nước chanh, các người muốn uống cái gì?" Nàng hỏi ba người đi vào trong nhà.

"Em vừa mới tan tâm, không cần vội." Phạm Học Ôn đi ở phía sau cũng không có đi theo em gái vào trong phòng khách, mà chỉ là đứng ở cạnh cửa, cúi đầu nhìn nàng qua cánh cửa.

Không biết có phải hay không vừa vặn đúng lúc nhìn thấy, khi Thích Lan ngẩng đầu nhìn hắn, lại cảm thấy ánh mắt của hắn vô cùng âm trầm, so với bầu trời bên ngoài còn có vẻ nghiêm trọng hơn, phẳng phất như sắp rơi vào một trận bão táp.

Gặp nhau tới nay, hắn luôn ôn hòa mà lịch sự, làm cho người ta cảm nhận được sự ấm áp, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua được ánh mắt này của hắn.

"Bất quá là rót chén đồ uống mà thôi, không vội." Nàng không thể đem ánh mắt từ trên người hắn lấy ra. "Anh..... làm sao vậy sao?" Nàng quan tâm hỏi, đôi mày liễu hơi nhíu lại ôn nhu nhã nhặn hỏi.

"Không có việc gì." Nhìn đáy mắt nàng lo lắng, Phạm Học Ôn hơi hơi giật khóe miệng, xoay người thay nàng nhặt cặp tài liệu ở trong góc lên.

"A! Cảm ơn." Nàng vội vàng tiếp nhận cặp tài liệu, trong lòng cũng là ảo não mãnh thổ dài.

Chết thật, mới nói muốn học tập làm một người hiền thực, không nghĩ tới lập tức liền phá hỏng hình tượng..... Không được, nàng nhất định phải bỏ thói quen xấu tiện tay ném đồ đạc khắp nơi.

Ôm cặp tài liệu, nàng xấu hổ vô cùng dẫn đầu bước đi đến phòng khách, tiếp đón hai người ở trên sofa. "Quyết định muốn uống cái gì sao? Chị rót cho các em."

"Chị Lan, không cần." Phạm Học Tiếp mỉm cười lắc đầu.

"Như thế nào ngay cả em cũng khách khí với chị? Không được, người tới là khách, chị nhất định phải tiếp, Tiểu Anh em muốn uống cái gì? Nước chanh?" Thích Lan cười meo meo hỏi em gái.

"Thật sự không cần." Thích Anh lắc đầu, cũng gia nhập vào hàng ngũ khách sáo. "Chị, chị có thể ngồi xuống sao? Em có chuyện trọng yếu muốn nói cùng với chị."

"Các người rốt cuộc sao lại thế này? Một đám thần bí hề hề." Thích Lan rốt cuộc cảm thấy không thích hợp, rõ ràng nói là có chuyện tốt, lại không một người chân chính cười đến vui vẻ.

Mắt thấy Phạm Học Ôn trầm mặc ngồi vào sofa đơn độc ở một bên, tuy rằng hồ nghi, nhưng nàng vẫn là thuận theo chọn góc đối diện mà ngồi xuống.

"Ok, nói đi." Nàng nhún nhún vai, nhìn về phía ba người.

"Chị, em muốn kết hôn."

"Cái gì?!" Không dự đoán được em gái lại mở miệng nói muốn kết hôn, Thích Lan không khỏi kinh ngạc trợn to mắt.

Hít sâu một hơi, Thích Anh nhỏ giọng lặp lại: "Em muốn kết hôn."

"Kết hôn? Em – em khi nào đã kết giao với đối tượng?" Em gái tuy rằng hiền thực ôn nhu, trời sinh cũng là tính thẹn thùng hướng nội, đừng nói duyên ái, đến người khác phái cũng chỉ quen có vài người. "Em cùng với ai kết hôn?" Nàng vội vàng lại hỏi.

"Chính là....."

Thích Lan mắt cũng không chớp, bình tĩnh đợi đáp án, một lòng muốn biết là người nào ngay cả nói chuyện hôn sự như thế này cũng không chịu xuất hiện qua, ngay cả hôn sự cũng để cho nàng một mình công bố việc kết hôn.

Thình *** h lại nói là muốn kết hôn, sẽ không phải là phát sinh "án mạng" đi? (*án mạng này là thêm 1 mạng chứ không phải là bớt 1 mạng =)))

Tốt lắm, rốt cuộc nàng cũng biết thế nào là rùa đen rút đầu làm chuyện tốt, nàng thề nhất định sẽ làm cho đối phương khắc cốt ghi tâm! Đời này, cả trong mộng cũng không dám quên nàng.

"Cùng anh." Đột nhiên có giọng nói trầm thấp lên tiếng.

Thích Lan cảm thấy như chính mình đã nghe nhầm.

Nàng dùng tốc độ chậm nhất quay đầu lại, không dám tin nhìn Phạm Học Ôn trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra không hề khép lại, nhưng lại thủy chung không phát ra một thanh âm nào, chỉ là trong đầu ong ong một trận hỗn loạn, cảm giác như một tờ giấy bị cắt nát, đang bị máy hút bụi hút vào một lỗ xoáy màu đen.

Trong đầu hỗn độn, phảng phất có chút đắng ngắt lại khô không khóc ở trong cổ họng, làm cho nàng ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

"Đối tượng mà em ấy muốn kết hôn là anh." Phạm Học Ôn nhẹ giọng nói, âm thanh vẫn như trước trầm thấp mà ôn nhu, ngữ khí như trước vẫn là vững vàng, thủy chung là thanh âm nàng thích nghe. "Tuy rằng chuyện này là đột xuất, nhưng bọn anh hy vọng em có thể chúc phúc."

Chúc phúc?

Thích Lan vẻ mặt trống rỗng nhìn hắn.

"Hôn lễ quyết định tổ chức vào tháng sau, đến lúc đó em có nguyện ý tham gia hôn lễ?"

Tham gia hôn lễ?

Tham gia hôn lễ của hắn cùng Tiểu Anh?

Thời gian không biết qua bao lâu, Thích Lan vẫn là mê mang nhìn về phía em gái khuôn mặt không yên mà cứ bất an, lại như trước không thể phát ra thanh âm gì, ý thức của nàng phảng phất đi qua nơi sâu nhất ở trong lòng, nơi đang không tiếng động rơi lệ, mà ngồi người ngồi ở trên sofa kia lại như khúc gỗ nhìn nàng, cứng ngắc gập đầu.

Tiểu Anh là em gái duy nhất của nàng, chỉ là ngày Tiểu Anh công bố hôn sự, nàng đồng thời cũng thất tình.

2. Hạ Kiều Ân - Chương 2

Ba tháng trước –

"Chị, nơi này, nơi này."

Lâm Thích Lan lồi kéo hành lý, khi đi vào trong toa tàu điện ngầm, liền nhìn thấy em gái Thích Anh đứng ở cách đó không xa ngoắc ngoắc nàng, mắt thấy trong xe hành khách hơi đông, nàng đơn giản thu hồi gần bên tay, mang theo hành lý thông thả đi qua đám người, đi đến bên người em gái.

"Sớm như vậy, trong tàu làm sao lại có nhiều người đến như vậy?" Nàng nhìn quét qua toa, phát hiện bên người hành khách cơ hồ đều là một dạng trẻ tuổi cũng như em gái.

"Hôm nay ở gần nhà ga hình như có thần tượng nào đó đang kí làm kỉ niệm cho fan." Thích Anh ôn nhu cười nói ra nguyên nhân, sau đó lại nhìn vào hành lý ở trong tay chị gái. "Hôm nay là thứ Bảy, chị vừa đi công tác sao?"

"Ngày mai có nghiên cứu y học quốc tế và hội thảo luận ở Cao Hùng, thư ký mà công ty phân phiên dịch bị tai nạn, chị phải đi trợ giúp." Nàng nhậm chức cố vấn cho công ty trong hội nghị quốc tế, chỉ dự tính là thư kí chung, phụ trách các loại hội nghị quốc tế cùng với việc làm phiên dịch.

"Thời gian này chị không đi công tác thì chính là làm việc, có hảo hảo nghỉ ngơi hay không?" Thích Anh lo lắng nhìn chị gái.

"Yên tâm, sức khỏe của chị chị tự biết, chờ khi chị thật sự mệt mỏi, sẽ nghỉ ngơi luôn một thể luôn." Thích Lan cười đến càng thoải mái, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn tràn đầy năng lượng luôn mang theo tinh thần phấn đấu tràn đầy. "Đúng rồi, ba mẹ muốn em đưa cái gì cho chị?"

Nàng sống một mình ở bên ngoài, công việc bận rộn, ngày nghỉ cũng thường xuyên phải chuẩn bị hội nghị, hành trình luôn tiếp tục, bởi vậy khi em gái gọi điện muốn gặp, nàng chỉ có thể hẹn gặp em gái ở trong toa tàu điện ngầm, bởi vì đi tàu điện ngầm đến nhà ga Đài Bắc, nàng phải chuyển tàu đến Cao Hùng.

"Này." Thích Anh chậm rãi lấy một túi giấy từ trong ba lô.

Thích Lan tò mò tiếp nhận túi giấy, cảm giác trong túi giấy có gì đó, như là mấy trang giấy.

"Đây là cái gì?" Nàng nhìn em gái.

"Danh sách." Thích Anh nhỏ giọng nói xong, biểu tình có chút chột dạ.

"Ba mẹ không có việc gì đưa cho chị danh sách làm gì?" Bởi vì trong xe quá mức chật chội, chính mình lại lôi kéo kéo bảo vệ đồ, cho nên Thích Lan cũng không mở túi giấy ra xem.

"Ừm..... chính xác mà nói, danh sách này dùng để đi xem mắt." Thích Anh công bố đáp án.

Thích Lan lập tức lườm một cái xem thường. "Lại tới nữa!"

"Ba mẹ còn muốn em hỏi chị, tháng sau khi nào thì chị rảnh?" Chị gái ngoại hình ổn, tự tin lại xinh đẹp, bên người nàng luôn luôn có người theo đuổi, đáng tiếc lại quá mức yêu thích công việc, chậm chạp không có ý định chịu yên ổn, song thân lo lắng sẽ đến tuổi cảnh báo ba mươi, mới muốn chuẩn bị trước cho thật chu đáo.

Nhưng mà chị gái luôn lấy lý do công việc để khước từ, song thân mới bị lâm vào khó khăn, mời nàng hỗ trợ.

"Chị tháng sau không rảnh, tháng sau nữa cũng không rảnh, trên thực tế, đến cuối năm có lẽ chị cũng sẽ không rảnh." Thích Lan tức giận đem túi giấy nhét trở lại vào tay em gái. "Danh sách em cầm lại đi, nói cho ba mẹ đừng làm việc này nữa, chị năm nay mới hai mươi tám, không vội vã kết hôn, cũng sẽ không có lý do gì phải kết hôn."

Thích Anh thở dài, sớm đoán được sẽ có kết cục này.

"Em cũng cùng ba mẹ nói qua, nhưng bọn họ muốn chị tham khảo qua."

"Không cần tham khảo, dù sao bọn họ chọn tất cả đều là thầy giáo." Thích gia là gia đình nho giáo, ông bà đều là giáo viên, chú bác cha mẹ đều là giáo viên, ngay cả em trai em gái họ hàng đều là giáo viên, thậm chí em gái Thích Anh cũng là giáo viên.

Toàn bộ gia tộc nàng là ngoại lệ duy nhất, bởi vậy song thân muốn đẩy mạnh tiêu thụ nàng cho một giáo viên, có điều bọn họ biết, nàng trước giờ đều không thích nam nhân chỉ biết đọc sách.

"Ba mẹ biết chị không thích giáo viên, cho nên lần này đã thay đổi sang nghề khác." Căn cứ vào hiểu đạo, Thích Anh đặc biệt cường điệu rằng đối tượng xem mắt tuyệt nhiên không phải là giáo viên.

"Phải không?" Thích Lan nhếch khóe miệng, cười đến càng tươi. "Tỷ như?"

"Ách....." Thích Anh cắn môi dưới, chột dạ đem ánh mắt nhìn sang một bên. "Tỷ như..... nhân viên công vụ."

"Ha!" Thích Lan khoa trương cười to, nhưng trong mắt không có chút ý cười. "Danh sách không cần cầm nữa đâu, sau khi xuống xe, trực tiếp ném vào cái thùng rác!" Nàng không lưu tình nói.

"Chị....."

"Em không làm, chị làm." Thích Lan mặt nghiêm túc, tay định vươn ra lấy lại danh sách, mắt lại chú ý đến nam nhân lén lút lút lút ở đằng sau em gái, chẳng những quỳ gối ngồi xổm xuống, còn vụng trộm đưa điện thoại di động hướng vào dưới váy của em gái, không ngừng đổi mới góc độ. "Này! Người làm cái gì?" Nàng lập tức kêu to, đồng thời bó chặt lại váy của em gái, cũng nhanh chóng bắt được tay đối phương.

”Chị?” Thích Anh sững sốt một chút, xoay người, chỉ thấy chị gái dùng hết sức để kéo áo đối phương.

”Người dám chụp ảnh em gái của ta?! Chán sống!”

Chụp ảnh không thể nghỉ ngơi loại hành vi đáng bị lên án nghiêm trọng, khi Thích Lan vừa mới nói xong, toa tàu nguyên bản đang ồn ào trở nên im lặng như tờ, hành khách nhóm lớn nhóm nhỏ tất cả đều nhìn.

Mắt thấy chính mình cùng chị gái thành tiêu điểm nhìn ngó, Thích Anh vừa kích động lại ngại ngùng, căn bản không biết được nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể ngậm ngốc đứng yên tại chỗ.

”Ta không có!” Nam tử bị túm chặt thề thốt phủ nhận.

”Còn nói không có? Ta rõ ràng nhìn thấy người đem điện thoại xuống phía dưới váy của em gái ta.” Thích Lan sắc bén lên án, căn bản không chịu nhượng, nàng sốt ruột hộ em gái, chỉ muốn đem sắc lang trước mắt tử hình tại chỗ.

”Tiểu thư người rất khoa trương đi? Ta chỉ là ngồi xổm buộc lại dây giày, trong tay lại vừa vặn cầm di động mà thôi, người như vậy là đồ tội, là phỉ báng, còn có công kích! Nếu gặp nhau trên tàu, người tốt nhất mau thả ta ra!” Nam tử thở phào muốn bỏ tay nàng ra.

”Cầm di động còn có thể buộc dây giày, rõ ràng là trợn tròn mắt để nói dối!” Dùng miệng để nghĩ, cũng biết đây là lời nói dối. ”Người có chụp ảnh không thì đưa di động đây sẽ biết, mau đưa di động giao ra đây.” Không muốn lãng phí thời gian tranh luận với hắn, nàng đơn giản chỉ vào di động trong tay hắn, thủy chung không chịu buông tay.

Cho dù hấn uy hiếp nàng, nàng cũng kiên trì tin tưởng rằng chính mình đã nhìn thấy, nàng không nhìn lầm, nàng mới không sợ hắn!

”Đây là điện thoại của ta, dựa vào cái gì đưa cho người!” Nam tử nhanh chóng đưa điện thoại di động để ra phía sau, về mặt cuối cùng lại là chốt dạ cùng kích động.

Mà Thích Lan tự nhiên cũng nhìn thấy vẻ mặt chốt dạ của hắn. ”Người nếu không thẹn với lương tâm, sẽ không thấp thỏm không yên!” Nàng nói rõ ràng, thủy chung không chịu thả tay nam nhân đó ra.

”Người, người — người căn bản là bị mắc chứng vọng tưởng! Em người cũng không phải Lâm Chí Linh, ta làm gì phải chụp ảnh nàng? Cũng không phải mỹ nhân các vòng tuyết mi!” Nam tử thẹn quá thành giận, lập tức phản bác lại.

”Không cho phép người ô nhục em gái của ta!”

”Ta chỉ nói sự thật!”

Hai người có qua có lại, xung đột càng ngày càng nghiêm trọng, hành khách ở một bên yên lặng xem cũng bắt đầu thì thầm to nhỏ, lại thủy chung không ai nguyện ý ra tay phối hợp, chính ta hai người cãi nhau thật sự là rất lớn tiếng, toa bên cạnh cũng bắt đầu chú ý đến.

Trong đám người, một nam nhân nhìn Thích Anh chân tay luống cuống cùng Thích Lan nổi trận lôi đình, tiếp theo lại nhìn nam tử đáng người cường tráng, không chần chừ lập tức đi đến gần hai người.

”Người!” Thích Lan nheo mắt lại, bị làm tức giận nghiêm trọng. ”Hảo, người không đưa di động ra cũng được, chúng ta đi đến cục cảnh sát đi!” Vương bát đản chụp ảnh không chịu nhận cũng được thôi, thậm chí còn dám ô nhục Tiểu Anh?! Hôm nay nàng cho dù không đến được Cao Hùng, nhưng cũng phải đem nam nhân này ”giáo huấn”!

Ý nghĩ vừa hiện ra trong tâm trí, tàu vừa vặn dừng lại, cửa toa vừa mở ra thì tiếng vang lập tức truyền ra toàn bộ.

Nghe thấy từ cục cảnh sát, sắc mặt nam tử sớm đã đại biến, bởi vậy khi cửa toa vừa mở ra, hắn liền nhanh chóng gạt bỏ bàn tay nhỏ bé của Thích Lan, dùng sức đẩy nàng ra, nhanh chóng xoay người, lao ra khỏi toa.

”A!” Không dự đoán được nam tử lại đẩy ngã mình, Thích Lan giật mình thét lên 1 tiếng, may mắn có người ở phía sau đỡ lấy nàng.

”Chị!” Thích Anh lo lắng thấp giọng kêu lên.

”Chị không sao.” Thích Lan nhanh chóng trả lời, không rảnh xoay người coi là ai đã hãm tâm cứu nàng, nháy mắt một cái liền đứng thẳng dậy, nhanh chóng bước chân đuổi theo –

Tuy rằng nam tử kia loạn lạc chạy, nhưng trong toa người đi lại đông, căn bản không thể chạy trốn quá xa, trái lại nàng đáng người tinh tế, linh hoạt lách qua đám người, rất nhanh đuổi kịp nam tử ở trong toa tàu.

Thù mới lại thêm hận cũ, làm cho trong đáy mắt nàng dấy lên một ngọn lửa, một đôi眸子 đẹp dùng sức bước, cả người tựa như một con sư tử đang vồ mồi, hung hăng đánh về phía nam tử, đem nam tử kia đánh ngã xuống.

”A a a!” Ngoài cửa xe, hành khách đang chờ lên tàu đều giật mình sợ hãi lên tiếng, nháy mắt bất thành *** h bị dọa cho sợ hãi, tất cả đều lui về phía sau tránh né, chỉ sợ bị vạ lây.

Nhưng mà không chỉ hành khách ở bên ngoài tàu bị dọa, trên thực tế, mà ngay cả hành khách trong toa cũng sợ hãi không kém, thậm chí có hành khách phải dừng lại ở đây, trợn mắt há hốc mồm lảng lảng nhìn Thích Lan, đã quên luôn xuống tàu.

Ông trời, nữ nhân này nhất định là vận động viên đi!

Thình *** h xảy ra tình huống này, rất nhanh đã khiến cho nhân viên chú ý đến, một người mặc áo trắng đen thối còi, nhanh chóng chạy vội tới.

Mất thấy việc nhỏ thành việc lớn, nhân viên công tác càng chạy càng gần, nhìn nữ nhân ở trên lưng chính là số tử của mình, nam tử vì thoát thân, đành phải xoay người đánh nàng.

”Mẹ nó, xú nữ nhân!”

Không xong! Tuy rằng nàng biết nam tử này nhất định tìm cách để đào thoát, nhưng nàng cũng không dự đoán được hắn có thể là muốn đánh người a.

Mất thấy quả đấm đã sát ngay đến mình, Thích Lan chỉ có thể nhanh chóng nhắm mắt lại, nhận mệnh chờ đợi bị đau.

”Đủ rồi.” Một tiếng nói trầm thấp như báo động.

Cảm thấy vẫn chưa hề có cảm giác đau đơn, ngược lại là nam nhân kia lại phát ra tiếng kêu thảm thiết, thậm chí còn thống khổ như con cá rời nước đang vẫy vẫy, Thích Lan hai mắt nhắm chặt cũng không khỏi tò mò mở mắt ra.

A, nguyên lai là có người cứu nàng!

Một nam nhân cao lớn ngồi xổm bên cạnh nàng, ngăn trở sắc lang hung ác.

Hắn dễ dàng đem sắc lang khổng lồ ở dưới đất, chẳng những làm cho sắc lang không thể động đậy, càng làm cho hắn đau đến ngũ quan vẫy vẫy, chỉ là vẫy cánh tay, chỉ biết động tác này có bao nhiêu giãy vò.

Ngay khi nàng nuốt nước miếng, nhân viên công ty xe điện ngầm công tác cũng đã xuất hiện, vội vàng đi đến bên người nàng.

”Phát sinh chuyện gì?”

”Người này ở trên tàu đã chụp lên em gái tôi, không thừa nhận, còn muốn chạy trốn.” Nàng chỉ vào sắc lang, lớn tiếng tố giác hành vi phạm tội của hắn. ”Hắn thậm chí còn muốn đánh tôi, tất cả mọi người thấy được!” Nàng lớn tiếng bổ sung, quyết định làm cho hắn lần này thật sự chết thảm.

”Tiểu thư, việc này không phải là nhỏ, cô nói tất cả đều là sự thật sao?” Nhân viên công tác đầu tiên là lắng nghe, tiếp theo lập tức cẩn thận xác nhận.

Thích Lan nghiêm nghị gật đầu. ”Trong di động hắn có chứng cứ.”

”Buông..... làm ơn buông.....” Chịu không nổi đau đớn, sắc lang rốt cục nhận không được mở miệng cầu xin tha thứ.

Nam nhân thấy việc xấu hăng hái làm việc nghĩa nhìn thấy biểu hiện của tên sắc lang, phỏng đoán hẳn hẳn là không có chạy trốn được, mới thoáng buông lỏng một ít lực đạo.

”Tôi tận mắt nhìn thấy người này bỏ chạy, thậm chí ra tay công kích vị tiểu thư này, cho nên vị tiểu thư này nói hẳn là đều là thật sự.” Hắc ôn nhu lên tiếng phụ họa Thích Lan, âm thanh thấp thuận dễ nghe, ngay cả nói chuyện ngữ khí cũng ôn hòa làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp an toàn.

Không dự đoán được nam nhân kia vì chứng minh lời mình nói, Thích Lan không khỏi cảm kích cười với hẳn.

”Tôi hiểu được.” Xác nhận trong điện thoại của nam nhân kia quả thật có ảnh chụp lén, nhân viên công tác sắc mặt nghiêm túc, lập tức cầm lấy điện đàm báo cáo sự việc vừa qua, gọi đồng nghiệp hỗ trợ, cũng điều chỉnh lại khách hàng, khôi phục đường đi.

Làm xong công việc, nhân viên công tác lập tức cầm lấy vật chứng từ nam nhân kia.

Mất thấy sự kiện đã giải quyết ổn thỏa, những khách hàng đang vội cũng tản đi, Thích Lan cũng bắt đầu cử động cơ thể, từ dưới đất đứng dậy, chỉ là trước khi nàng hành động như thế, đã có đôi bàn tay lớn đỡ lấy nàng đứng dậy.

”Hy vọng em không bị thương.” Nam nhân tươi cười, cười đến hảo mê người.

Hình dáng của hẳn thật kiên cường, ngũ quan có hương vị lạnh lùng, trên người đơn giản mặc áo sơ mi với quần bò, nhưng lại không làm cho hẳn có vẻ gầy yếu, ngược lại lại làm cho cơ thể hẳn càng thêm rắn chắc kiên cường, hẳn tuy rằng không xem như là soái ca, nhưng tuyệt đối là cái siêu cấp hình nam.

Đối mặt nam nhân tươi cười mê người, Thích Lan không khỏi đỏ mặt.

Không xong, tuy rằng là tình thế cũng là đã xảy ra, nhưng biểu hiện vừa rồi của nàng hẳn là rất hung dữ đi?

”Cám ơn.” Nàng do dự vài giây, mới dựa vào hai tay hẳn, chậm rãi đứng dậy.

”Chị..... chị không sao chứ?” Bởi vì sợ hãi, Thích Anh thủy chung đứng ở trong đám người, bây giờ mới bình tĩnh kéo hành lí đứng ở giữa hai người.

”Chị không sao, nhờ có vị tiên sinh này ra tay cứu giúp.” Thích Lan cầm bàn tay nhỏ bé của em gái, vui vẻ nhìn nam nhân trước mắt.

”Phạm đại ca, vừa rồi thật sự là cảm ơn anh.” Thích Anh lập tức cúi đầu nói lời cảm tạ.

Trên thực tế khi chị gái bị sắc lang đẩy ngã, chính là Phạm đại ca đưa tay ra đỡ lấy chị gái, chính là nàng không dự đoán được chị lại chạy đuổi theo con người kia, thậm chí hung hăng bắt người lại.

3. Hạ Kiều Ân - Chương 3

Ngay khi sắc lang giơ tay ra định đánh chị gái, nàng quả thực sợ hãi, may mắn Phạm đại ca đúng lúc ra tay.

”A? Các người nhận thức?” Thích Lan sững sốt.

”Hẳn là Phạm Học Ôn, là anh của Học Tiệp.” Thích Anh lập tức giải thích. Học Tiệp là bạn thân của nàng nhiều năm, bởi vì thường xuyên lui tới, cho nên nàng cùng Phạm Học Ôn cũng không tính là xa lạ. ”Phạm đại ca, nàng là chị gái của em, tên là Thích Lan.” Nàng thay hai người giới thiệu.

”Khéo như vậy!” Thích Lan tươi cười, không dự đoán được nam nhân thấy việc bất bình ra tay cứu giúp trước mắt này lại là anh trai của Học Tiệp.

Học Tiệp là bằng hữu tốt nhất của em gái, cũng thường xuyên đến nhà, là nữ hài tử trăm tính có chủ kiến, đối với việc thiết kế nội thất được trời ban cho, ở đại học đã có thành tích tốt, nay lại là thiết kế sư nổi tiếng được nhiều người biết đến.

Nguyên lai bọn họ là anh em, không trách đều xuất sắc như vậy.

Thích Lan cười sâu sắc, đang định thận trọng nói lời cảm tạ, thì nhân viên công tác chợt đến ngắt lời. "Tiểu thư, cảnh sát lập tức sẽ tới, có thể làm phiền tiểu thư viết bản tường trình hay không?"

"Không thành vấn đề." Thích Lan nhanh chóng gật đầu.

"Chị, chị không phải còn phải đi Nam bộ để làm việc sao?" Thích Anh nhin không được nhắc nhở nàng.

"Chuyện của em mới là trọng yếu, chờ viết xong bản tường trình rồi đi Cao Hùng cũng chưa muộn." Thích Lan trả lời như đương nhiên, rồi buông tay em gái ra, vươn tay phải hướng Phạm Học Ôn. "Phạm tiên sinh, thật cao hứng khi nhận thức anh, vừa rồi thật sự cảm ơn anh." Nếu không phải hần hăng hái làm việc nghĩa, nàng nhất định sẽ bị thương, tuy rằng hiện nay xã hội lạnh lùng, nhưng sự thật chứng minh, nhân gian vẫn là có ấm áp.

"Bất quá thuận tay trợ giúp, xin đừng khách khí." Nhìn nàng đương nhiên vì em gái mà hoãn lại công việc, Phạm Học Ôn không khỏi có ý cười sâu sắc ở sâu trong đáy mắt, gắt gao cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Nàng giống như đóa hoa lan ấm áp, lại cơ hồ mau lẹ cùng dũng mãnh, vì em gái mà không chút do dự tự tay bắt sắc lang, thậm chí vì chính nghĩa mà dũng cảm bắt người.

Hần chưa bao giờ tin tưởng yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng nàng lại làm cho tâm của hắn rung động mạnh.

Đóa hoa lan kiêu hãnh này thật sự gây ấn tượng sâu sắc với hắn.

Hắn phi thường thích.

"Chị, chị tối hôm nay đại khái mấy giờ thì tan sở? Em đã nấu canh gà, mang qua cho chị." Trong di động, truyền đến giọng nói ôn nhu của Thích Anh.

"Canh gà? Không cần, chị ở lại công ty, buổi tối còn phải tăng ca, chỉ sợ đến khuya mới về nhà." Thích Lan một tay cầm di động, một tay cầm hành lý, bước nhanh vào khu chung cư cao ngất ở phía trước.

"Như vậy a, không sao cả, em dùng chìa khóa dự bị mở cửa, giúp chị đem canh gà để vào tủ lạnh cũng được mà." Thích Anh vẫn như trước ôn nhu nói xong.

Chị em các nàng tình cảm rất tốt, tuy rằng một người ở nhà, một người ở bên ngoài, nhưng đều có chìa khóa cửa nhau.

"Cái chìa khóa dự bị?!" Thích Lan dương cao giọng, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi chính mình, đôi chân thon dài cũng dừng lại đành chỉ việc đi tiếp.

Không xong, nàng hầu như đã quên mất chuyện này! Gian phòng kia nàng đã sớm chuyển hết đồ, nếu Tiểu Anh đi qua, chuyện nàng bí mật chuyển nhà xác định là sẽ bị phát hiện, bất quá điều này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm chỗ kia không an toàn, nàng tuyệt đối không thể để Tiểu Anh đến đó.

"Có vấn đề sao?" Phảng phất nhận thấy được giọng nói của Thích Lan có chút quái dị, Thích Anh không khỏi hoang mang hỏi lại.

"À, đương nhiên là không thành vấn đề, chỉ là..... chỉ là..... A, đúng rồi, bởi vì xung quanh đã xảy ra nhiều vụ trộm, vì an toàn của mọi người, vài ngày trước chủ nhà đã thay toàn bộ chìa khóa cho khách trọ, cho nên dù em có đem theo chìa khóa kia cũng không thể dùng được." Thích Lan tùy cơ ứng biến, dễ gọi thì là nói dối.

"Thật vậy chăng? Vậy chị tiếp tục ở lại đó có an toàn hay không?" Thích Anh tin là thật, lập tức lo lắng cho an toàn của chị gái.

"Không sao, dù sao chị cũng thường xuyên tăng ca với đi công tác, thời gian ở nhà trọ cũng không nhiều." Thích Lan áy náy trả lời.

Đáng giận, đều do cái tên chết tiệt cuồng điên theo dõi nàng, nàng đã chính thức cự tuyệt hắn, hắn liền mỗi ngày theo dõi nàng, thậm chí không ngừng quấy rầy nàng, vì muốn thoát khỏi hắn, nàng chỉ có thể khẩn cấp chuyển nhà, đi đến nhà bạn tốt ở một thời gian.

Lúc trước ba mẹ từ đầu đã không đồng ý cho nàng chuyển ra ngoài sống, em gái lại quá mức tinh tế miễn cảm, cho nên bị người khác theo dõi quấy rầy nàng căn bản không dám nói cho người nhà biết, chỉ sợ bọn họ lại lo lắng.

”Nhưng là.....”

”Đừng lo lắng, trừ bỏ thay chìa khóa mới, chủ hà còn mua thêm vài thiết bị quay hình, không có kẻ trộm ngu ngốc nào muốn chui đầu vào lưới cá.” Vì không muốn em gái lo lắng, nàng đành phải tiếp tục nói dối.

”Canh gà kia.....”

”Chị không có lộc ăn, lần sau đi.” Ai, Tiểu Anh tay nghề rất được, nhất là nàng nấu canh gà, người ta chỉ nghĩ thôi cũng đủ làm chảy cả nước miếng.

Đối với nàng có cuộc sống ngu ngốc này với không biết tí nấu ăn nào, em gái luôn mang đồ ăn đến chính là hạnh phúc của nàng, vậy mà lần này nàng lại nhấn tâm cự tuyệt, ôi ôi.....

”Được rồi, vậy chị phải nhớ nhah chóng đánh chìa khóa mới rồi đưa cho em nha.” Thích Anh dặn dò.

”Được rồi..... chị biết.” Nàng một mình sống ở bên ngoài, lại không rành nấu ăn, lo lắng nàng luôn ăn ba bữa ở bên ngoài sẽ không có sức khỏe, Tiểu Anh thỉnh thoảng nấu ăn hay hầm món bổ mang đến cho nàng.

Tiểu Anh thật sự là em gái tuyệt nhất, cũng là nữ nhân ôn nhu hiền thực ở trên đời!

Hai chị em lại nói chuyện phiếm vài câu, Thích Lan mới cất di động, kéo trọng hành lý tiếp tục đi tới, chỉ là nàng mới đi tiến đại sảnh, khi đang định đi đến thang máy, bảo vệ ngồi ở sau bàn lập tức đứng dậy, đi đến nàng trước mặt quan tâm hỏi.

”Tiểu thư, xin hỏi người là ở tại đây sao?”

Thích Lan sửng sốt, không dự đoán được ra vào nơi này được cai quản nghiêm khắc đến như vậy.

Nơi ở mới là của bạn tối của nàng — La Lăng, phần lớn là có nhiều loại bất động sản kiểu ”phòng nhỏ” như thế này, bởi vì biết tình cảnh của nàng, lập tức hào phóng cho mượn.

Vì không cho tên theo dõi điên cuồng kia tiếp tục làm phiền nàng, việc chuyển nhà cũng đều là do La Lăng ôm lấy toàn bộ, mà nàng thì lo phụ trách dương đông kích tây cùng đi làm, thậm chí còn đại biểu công ty đến Hongkong để bàn chuyện làm ăn, thẳng đến giờ phút này mới về nước đi thẳng đến chỗ ở mới, không trách bảo vệ không thể nhận ra nàng.

Nói trở về chủ đề chính, người bảo vệ này y như những gì La Lăng đã cam đoan, có trách nhiệm lại chuyên nghiệp, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng không phải người ở đây.

”Tôi là người mới chuyển đến, ở tại tầng 8 phòng số 1.” Nàng lập tức đưa ra thẻ từ.

Bảo vệ cẩn thận nhìn thẻ từ, sau đó mới xem lại danh mục của chung cư.

”Chủ phòng số 1 lầu 8 là La tiên sinh, vài ngày trước hắn từng có nói sẽ có một vị Thích tiểu thư đến ở.”

”Chính là tôi.” Nàng khẽ cười, căn cứ vào lễ phép, nên lấy chứng minh thư từ bóp da ra.

Sau khi xem xét kĩ lưỡng, bảo vệ như thế này mới hoàn toàn yên tâm, cũng lễ phép xin lỗi. ”Thích tiểu thư, thật sự có lỗi, vì bảo đảm an toàn của mọi gia đình, những người xa lạ đến đây đều phải kiểm tra, nếu là khiến cho người cảm thấy không thoải mái, thật sự xin lỗi.”

”Không, tôi có thể hiểu được ngài là làm đúng nghĩa vụ của mình, người làm tốt lắm.” Nàng không chút nào keo kiệt ca ngợi.

Không dự đoán được Thích Lan chẳng những diện mạo xinh đẹp, người lại như thế hiền lành hào phóng, bảo vệ lập tức giờ khoẻ miệng tươi cười, lưu lại ấn tượng tốt về nàng.

”Thích tiểu thư, thang máy vừa đúng lúc đang bảo dưỡng, đại khái 40 phút sau mới có thể sử dụng, ngài muốn ở đại sảnh uống trà hay không, xem chút tạp chí.” Hắn hảo tâm đề nghị.

”Thang máy bảo dưỡng?” Thích Lan mở mắt chớp chớp đôi mi.

"Thang máy chung cư mỗi tháng đều có bảo dưỡng, thời gian không ổn định, nhưng chuyện này xảy ra sẽ được thông báo trước." Bảo vệ giải thích nói.

Cho nên ý tứ của hắn là trước mắt nàng chỉ có hai lựa chọn, một là ở đại sảnh xem tạp chí giết thời gian, tiêu cực chờ đợi thang máy khôi phục sử dụng; hai chính là dấn theo hành lý đi đến thang bộ, nhận mệnh đi đến lầu 8 sao?

Ông trời, nàng liên tục đi công tác ba ngày, rất nhanh đã mệt đến suy sụp, có nhất thiết khéo như vậy gặp phải đúng lúc thang máy bảo dưỡng?

Ngay khi Thích Lan không biết nên phải nói gì, một giọng nói thấp thỏm phía sau nàng lên tiếng –

"Cần hỗ trợ sao?"

A? Âm thanh này dường như có chút quen tai.....

Căn cứ vào rung động không hiểu lý do, Thích Lan nhanh chóng xoay người.

"Phạm tiên sinh?!" Nam nhân cao lớn trước mắt, không phải là người đã ra tay giúp nàng một lần Phạm Học Ôn sao?

"Lần thứ hai gặp mặt, thật cao hứng khi gặp em." Hắn nhếch khóe miệng, vẫn cười đến hảo mê người như trước.

"Em cũng vậy!" Nàng vui vẻ thấp giọng nói, vừa mới nói xong nàng lập tức đỏ mặt, nha, nàng không khỏi cũng quá rụt rè mà không hiểu tại sao đi?

Hắn ý cười sâu sắc, bởi vì nàng đáng yêu thẳng thắn. "Nhìn em rất mệt mỗi đi."

"Ách....." Nàng lập tức sờ hai má, hoài nghi sắc mặt mình rốt cuộc có bao nhiêu kém.

"Anh ở tại tầng 7, nếu em không ngại, anh có thể tiện đường đem hành lý của em lên tầng 8." Mới tiến vào đại sảnh, Phạm Học Ôn liền lập tức phát hiện ra nàng, hắn thực ngoài ý muốn khi thấy nàng sẽ xuất hiện ở chỗ này, cho đến khi nghe thấy nàng cùng bảo vệ nói chuyện, hắn mới biết được nàng chuyển đến tầng 8.

"Nhưng là hành lý rất nặng, làm phiền anh thật sự rất ngại....." Nàng khách khí khéo léo từ chối, lại nhẹn không được bởi vì lời nói của hắn mà kinh hãi.

Nguyên lai hắn cũng ở tại nơi này, hơn nữa sẽ sống ở tầng dưới nàng, cho nên bọn họ sắp trở thành hàng xóm?

Thích Lan mắt sáng, nhẹn không được lộ ra ý cười, căn bản bảo vệ có quen biết với hắn, sớm chủ động trở lại phía sau bàn làm việc, cũng không chú ý tới Phạm Học Ôn trước mắt chính là lấy một loại ôn nhu khó diễn tả mà nhìn nàng.

Hắn đối với nàng là vừa gặp đã yêu, lại khổ là không có cơ hội nhận thức nàng, nguyên bản tính nhờ em gái tìm cho nàng cơ hội, không nghĩ tới ông trời lại chủ động đem nàng đến cho hắn.

Tuy rằng hai người bọn họ là mới quen, nhưng mấy năm nay khi nghe em gái cùng Thích Anh nói chuyện với nhau, hắn ứng hiểu về nàng một chút.

Nàng chính xác là một nữ cường nhân, xử lý đại sự khôn khéo giỏi giang, nhưng cuộc sống thường ngày lại rất mơ hồ, cũng không hiểu cách chiều cổ chính mình, cũng không nấu cơm, thậm chí vẫn là cái cuộc sống ngu ngốc đó, chỉ đơn giản là thích làm việc, hắn nếu dự đoán được nếu là nàng, cơ hội sẽ nhiều lắm!

"Tuyệt không phiền toái." Hắn chủ động hành lý của nàng, lập tức đi đến cầu thang bộ. "Đến đây đi."

"Phạm tiên sinh, thật sự không cần, em thật sự có thể tự đi được....." Nàng hoang mang rối loạn lập tức đuổi theo, vốn định lấy lại hành lý, hắn lại lập tức đem hành lý chuyển sang tay trái, làm cho nàng lấy hệt.

"Đến tầng 8 cao như vậy, em đi giày cao gót thì phải cẩn thận, nếu mệt mỏi, liền dừng lại nghỉ ngơi." Hắn thấp giọng dặn dò, đối với khéo léo từ chối của nàng thì hoàn toàn bỏ mặc.

Không dự đoán được hắn nói chuyện ôn hòa có lý, làm việc lại có chút cường thế như vậy, Thích Lan không khỏi có chút ngoài ý muốn.

"Nhưng là....."

"Gặp lại tất nhiên là hữu duyên, huống chi chúng ta còn là hàng xóm, giúp đỡ hàng xóm là chuyện nên làm." Nói mới nói xong, hần liền mang theo hành lý nhanh chóng lên lầu, cước bộ vững vàng hướng lên trên đi đến.

Mắt thấy khéo léo từ chối hần không được, Thích Lan đành phải ngẩng đầu nhìn hình dáng cao lớn của hần, vội vàng đuổi kịp cước bộ của hần.

"Phạm tiên sinh, thật ngại, còn có, cảm ơn anh." Nàng thấp giọng nói cảm ơn, nghe thấy tiếng gót giày của chính mình gõ từng tiếng lên đá hoa, từng bước tạo thành từng tiếng nhỏ, mà bước chân của hần lại dường như không thể nghe thấy.

"Nếu em thật sự thấy ngại, như thế thì có thể mời anh cốc nước." Hần thông dong nói, không phải thỉnh cầu, mà là đề nghị.

Nàng nhìn bóng dáng hần cao lớn, càng lúc càng cảm thấy hần cùng với lần gặp mặt đầu tiên không giống nhau, lại tuyệt không cảm thấy hần chán ghét.

Môi đỏ kéo thành một đường cong, nàng lộ ra tươi cười sung sướng.

"Đương nhiên không thành vấn đề."

4. Hạ Kiều Ân - Chương 4

Không, đương nhiên là có vấn đề, bởi vì nàng căn bản vốn không có nước sạch để uống.

Nàng hoàn toàn đã quên rằng nàng vừa mới chuyển nhà, cái gì cũng đều không chuẩn bị, càng không nói đến việc mua đồ dùng thường ngày, cho nên thậm chí một chai nước khoáng nàng cũng không có.

Tuy rằng La Lãng trước khi giao cho nàng căn phòng này, từng cho người tỉ mỉ chỉnh sửa lại, hơn ba trăm mét vuông chỉ có hai phòng hai ban công hai nhà vệ sinh một bếp, rộng lớn thoải mái, trang trí phong cảnh, mọi đồ dùng gia dụng đều có đủ, nhưng La Lãng cùng nàng đều là hai người chuyên ăn ngoài, khi đói bụng không phải gọi mang đến thì là ra ngoài mua về, tủ lạnh chỉ có tác dụng duy nhất là để đồ uống lạnh.

Huống chi La Lãng căn bản vốn không có ở đây được mấy ngày, trong tủ lạnh chỉ sợ cái gì cũng đều không có, cho dù có, nàng cũng không dám đoán rằng những thứ đấy quá hạn không biết từ bao giờ.

Đứng trước các hộp giấy to nhỏ ở trên sàn, Thích Lan vẻ mặt xấu hổ nhìn Phạm Học Ôn, hoàn toàn không biết nên mở miệng như thế nào, ngược lại là người kia, tựa hồ hoàn toàn đã quên hứa hẹn của nàng, chỉ có vẻ mặt hứng thú nhìn đồng hộp giấy của nàng.

"Xem ra em sẽ cần một thời gian."

"Ách..... Đúng vậy." Nàng ngập ngừng đáp lại.

"Cần hỗ trợ sao?"

"A?" Nàng ngẩng đầu nhìn hần."Không, không cần, em chính mình có thể tự làm." Nàng nhanh chóng xua tay, thật sự không dám lại làm phiền hần."Về phần mời anh uống cốc nước, em đã quên rằng nơi này....."

"Không sao cả, chủ nhà đã trang bị gas chưa?" Hần mở lời hỏi.

Hần ở tại khu chung cư này đã năm năm, cũng rất hiếm khi nhìn thấy chủ nhân gian phòng này, chỉ biết rằng đối phương là nam nhân phi thường tuấn tú, gia thế rất ổn, rất ít khi qua đêm ở chỗ này, bất quá hần cho tới bây giờ không có nghe gian phòng này đã bị bán đi, xem ra nàng nếu không phải ở nhờ, chỉ là thuê lại.

Chỉ không biết quan hệ của nàng với chủ nhà kia như thế nào đi?

"Trang bị gas?" Nàng nháy mắt mấy cái, không khỏi hoang mang hỏi lại: "Chung cư vốn không phải đã trang bị gas sao?" Ngày trước khi nàng ở phòng nhỏ, chưa từng nghe qua việc phải trang bị gas, tóm lại là khi vặn vòi nước nóng, tự nhiên sẽ có nước ấm chảy ra nha.

"Khi khu chung cư xây dựng, xác thực là có đường ống gas, nhưng nếu muốn sử dụng, phải tới công ty gas để đăng kí." Con người đen hiện lên một chút ý cười."Anh sợ dĩ hởi như vậy, là lo lắng em không có nước ấm để dùng."

"Cái gì? Khả La Lãng nói nơi này của hần trừ bỏ ăn ra, cái gì cũng có a." Thích Lan hoảng sợ.

La Lãng?

Nghe ngữ khí của nàng, nàng tựa hồ có quan hệ với chủ nhà rất tốt.

Con người đen hiện lên một chút buồn thoáng qua, khuôn mặt cương nghị lại thủy chung mỉm cười."Nếu em không ngại, anh có thể ra ban công để xem sao."

"Em đương nhiên không ngại." Nhìn hần đi nhanh đến ban công, nàng cũng nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hần, không đợi hần quay đầu, lập tức liền hỏi:"Như thế nào? Có trang bị sao?"

"Không có."

Một câu, làm cho nàng nhảy mắt ngã vào hầm băng.

"Bất quá trên tường có bình nước nóng lạnh, em vẫn có thể có nước ấm để tắm, nhưng không thể bật lửa nấu cơm." Hần quay đầu lại, cuối cùng cũng mang đến một chút tin tức tốt.

Nàng nhẹ nhàng thở ra."Không quan hệ, có nước ấm là tốt rồi." Dù sao nàng cũng sẽ không nấu cơm.

"Chủ nhà này dường như không có máy giặt cùng sào phơi quần áo." Hần nhìn chung quanh ban công.

"La Lãng quần áo tất cả đều là mang đi giặt, không có những thứ này chỉ là chuyện bình thường." Nàng không sao cả nhún vai. "Cho nên khi chuyển nhà em đã chuyển máy giặt cùng sào phơi quần áo, chắc hần đã chuyển đến nơi." Nàng dẫn đầu quay trở lại bên trong, liền tìm giấy máy giặt được xếp trong hộp giấy lớn đứng ở một góc phòng.

Không xong, lúc trước nàng vội vàng chuyển nhà, lại vội vàng đi công tác, nhưng lại quên nhắc nhở La Lãng nói công nhân đem máy giặt ra ban công cho nàng, hiện tại như thế này, máy giặt đặt ở phòng khách cũng không thể dùng đi?

Nhìn kia hộp giấy cao ước chừng một mét, Thích Lan không khỏi phiền não mà nhíu mày.

"Anh thuận tiện giúp em chuyển đi." Phạm Học Ôn từ ban công đi vào phòng khách, không tiếng động đi ra phía sau nàng.

"Ách?" Nàng xoay người. "Không cần, máy giặt rất nặng." Ông trời, nàng đã làm phiền hần nhiều lắm.

"Nặng như thế này anh vẫn có thể chuyển được." Nói còn chưa nói xong, hần đã bước đi lướt qua nàng.

Hần đầu tiên là lấy ra một chuỗi chìa khóa, lợi dụng sự bén nhọn của đầu chìa khóa mà đem cửa rách bằng dính dán ở trên hộp giấy, rồi tiện lợi tháo bỏ hộp giấy bên ngoài, lộ ra lớp bảo vệ cùng máy giặt ở bên trong.

Nhìn hần động tác lưu loát, Thích Lan tuy rằng cảm thấy thật sự là không tốt, nhưng cũng không thể không thừa nhận chính mình quả thật cần hỗ trợ của hần, bởi vì nàng căn bản không có sức lực lớn như vậy đem được máy giặt ra ban công, cho dù xuất hiện kỳ tích, nàng cũng không hiểu nên làm như thế nào với nó.

Nàng thậm chí hoài nghi chính mình phải mất một khoảng thời gian, nghiên cứu nên như thế nào có thể lấy máy giặt ra từ hộp giấy.

Nhìn hần xốc lên bộ plastic, tựa hồ muốn di chuyển máy giặt, nàng lập tức kéo cao tay áo đi đến bên người hần.

"Bằng không, em và anh cùng di chuyển nó."

"Sức em không đủ, nếu miễn cưỡng khuân vác sẽ rất nguy hiểm, anh có thể tự làm." Hần quay đầu mỉm cười với nàng.

"Nhưng là....."

”Muốn sửa sang thì còn rất nhiều thứ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ không thể lập tức sửa sang lại cho tốt, không bằng trước tiên sửa lại giường cho tốt, nếu mệt thì mọi lúc còn có thể nghỉ ngơi.” Hấn ôn thanh đề nghị.

”Nha, như vậy a.....” Nàng nháy mắt mấy cái, đột nhiên nhưng lại cảm thấy hấn so với nàng thì biết nên xử lí cái gì trong đồng hỗn loạn này, rất nhiều chi tiết nhỏ cũng có thể cho thấy hấn tỉ mỉ như thế nào, chẳng những cẩn thận, hơn nữa lại rất biết cách tính toán.

Kỳ thật hấn nói cũng đúng, nàng quả thật không tin tưởng vào sức bản thân, nếu là cây mạnh, chẳng những nguy hiểm, chỉ sợ còn có thể vướng chân vướng tay.

Chỉ là máy giặt thật sự rất nặng, một mình hấn có thể không lo hay sao? Có thể bị thương hay không?

Bởi vì lo lắng, Thích Lan thủy chung không thể rời khỏi hiện trường, chỉ nháy mắt, lo lắng trong lòng nàng lập tức bị kinh ngạc thay thế.

Không thể nào, hấn thật sự nhắc lên được?

Phạm Học Ôn trước mắt bất quá chỉ vừa sử dụng lực để nhắc lên, thế nhưng lại dễ dàng bê được máy giặt lên lập tức.

Sự thật chứng minh, cao lớn như hấn, cũng không phải là một cái hình nam, mà ngược lại, hấn chỉ là cái ”mãnh nam”!

Mắt thấy Phạm Học Ôn cước bộ vững vàng một đường ánh sáng mặt trời đi thẳng đến ban công, Thích Lan phát hiện chính mình thật sự không thể đem ánh mắt ra khỏi người hấn, tuy rằng sớm biết rằng cơ thể hấn đẹp, nhưng đường cong cơ bắp trên cánh tay hấn rất đáng để xe., nếu cởi quần áo ra, nhất định sẽ rất gợi cảm.....

Ngay khi Thích Lan vẫn mê muội thưởng thức đường cong cơ bắp trên cánh tay, Phạm Học Ôn lại bỗng nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn ánh mắt đang mê muội của nàng.

”Có vấn đề sao?”

Không dự đoán được chính mình rình coi lại bị đương sự bắt gặp, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên.

”Không, không — không có vấn đề!” Nàng thấp thỏm không yên lập tức dời ánh mắt đi, lại thoáng nhìn hấn thấy hấn dương cao khóe miệng.

Ôi, hấn phát hiện, hấn nhất định phát hiện!

Nàng then đến muốn chui xuống đất, chỉ có thể ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi hiện trường.

”Em đi trải giường chiếu!”

Phiền lòng vì tiếng chuông không ngừng reo liên tục, chịu không nổi tiếng chuông quấy rầy, Thích Lan đang ngủ mơ mơ màng màng không khỏi tức giận sờ soạn đầu giường, vừa cầm di động, liền rống: ”Mặc kệ người là ai, cũng không được gọi nữa, bốn tiểu thư buồn ngủ!”

”Tiểu thư, nguyên lai em còn khoẻ mạnh a, anh lo lắng cho em gần chết có biết không?” Trong di động, truyền đến thanh âm của bạn tốt La Lãng.

”Có cái gì mà lo lắng? Em muốn đi ngủ, có chuyện gì chờ em tỉnh ngủ nói sau.” Thích Lan ngay cả mí mắt cũng không thể mở ra được, vừa mới nói xong, đã nghĩ gác điện thoại.

”Không cho phép gác điện thoại!” La Lãng lớn tiếng cảnh cáo.”Em hấn là đã đến chỗ ở đi?”

Tự nhiên tiếng lớn bên tai, Thích Lan không khỏi có chút bị dọa. Lôi kéo chăn than nhẹ vài tiếng, mới không cam tâm tình nguyện rống lại. ”Đúng!”

”Vậy em như thế nào không gọi điện thoại cho anh? Không phải nói là vừa đến chỗ ở là sẽ gọi cho anh sao? Anh còn nghĩ rằng em đã xảy ra chuyện.” Trong di động, La Lãng rốt cuộc kiên trì dong dài.

"Em đã quên, cầu xin anh để cho em ngủ, em sắp mệt chết, sáng mai còn phải đến công ty báo cáo....."

"Anh biết em mệt chết đi, nhưng em đã sửa sang lại mọi thứ chưa? Em sẽ không phải cứ thế mà trực tiếp ngủ trên sofa đi?"

"Làm ơn, em có trải giường chiếu được chưa? Hơn nữa Phạm tiên sinh còn giúp em đem máy giặt chuyển đến ban công –" Trong di động, bỗng nhiên không có thanh âm của Thích Lan.

Đúng rồi, nàng nhớ rõ Phạm Học Ôn giúp nàng đem máy giặt chuyển đến ban công, sau đó nàng bỏ chạy đến phòng ngủ trải giường chiếu, sau đó.....

Sau đó.....

Không thể nào? Nàng đang ngủ?

Hai mắt mở mạnh, lại phát hiện trong phòng ngủ đúng một màu hắc ám, chỉ có đèn ngủ ở đầu giường vẫn tỏa ra ánh sáng vàng nhẹ nhàng lại ấm áp.

Nàng kích động hỏi. "La Lãng, bây giờ là mấy giờ?"

"Anh chờ em từ ba giờ 38 phút, nhưng hiện tại đã là buổi tối vừa vặn 8 giờ." La Lãng trả lời.

"Phạm tiên sinh là ai?" Hắc tò mò hỏi, miệng hoàn toàn cùng tam cô lục bà không có sai biệt.

Thích Lan không có trả lời, bởi vì nàng quả thực muốn té xỉu, nàng thế nhưng khi trải giường chiếu lại lên giường nằm ngủ luôn? Kia Phạm Học Ôn đâu? Máy giặt đâu? Còn có vài thứ kia của nàng đâu?

Nha, nàng thế nhưng hoàn toàn đã quên sự tồn tại của hắc, mơ mơ màng màng liền cứ thế ngủ!

Cả cơ thể lập tức nhanh chóng ngồi dậy, nhảy xuống dưới giường, nàng đứng thẳng lên còn có một chiếc chăn mỏng cũng theo từ trên người nàng rơi xuống.

Chăn? Nàng nhớ rõ nàng chỉ trải đệm lên giường, còn không có lấy chăn ra a

5. Hạ Kiều Ân - Chương 5

"Phạm tiên sinh đến tốt cùng là ai? Nhìn không ra đến em cũng sẽ mang nam nhân về nhà nha." Trong di động La Lãng phát ra tiếng cười nhẹ ha ha, nháy mắt giống như tam cô lục bà meo meo háo sắc.

Thích Lan tâm tình lộn xộn nhìn không được chữ nhỏ. "Anh đừng hủy hoại nhân cách của em, hắc là anh của bạn thân em gái em, đang sống ở tầng dưới, chỉ là hàng xóm!"

"Nguyên lai hắc là anh trai bạn thân của em gái em, đang sống ở tầng dưới, chỉ là hàng xóm." La Lãng dùng miệng lặp lại lời lý giải của nàng. "Vậy hiện tại em sẽ không ngủ cùng giường đi?" Hắc lại hỏi tiếp.

"La Lãng!" Nàng rống lớn tiếng hơn nữa.

Trong di động, La Lãng cười đến lại càng lớn. "Em đã an toàn thì anh sẽ không làm ầm ĩ đến em, bất quá ngày mai em nhất định phải thật sự thật thà, hảo hảo giới thiệu vị Phạm tiên sinh kia."

"Nói cái gì?" Nàng bĩu môi cái xem thường. "Không thèm nghe anh nói nữa, em còn có việc, tạm biệt!" Nói xong, nàng lập tức cắt di động, nhặt chăn ở dưới sàn lên.

Nếu chăn không phải là nàng lấy, đáp án duy nhất chỉ có thể là Phạm Học Ôn.

Xem ra là hắc phát hiện nàng mệt nên đã ngủ, cho nên thay nàng tìm trong chăn ở trong các hộp giấy, cũng thuận tay lấy luôn cái đèn ngủ, miễn cho nàng nửa đêm tỉnh ngủ, bởi vì xung quanh toàn màu đen mà bị giật mình.

Chỉ là người kia đâu?

Thích Lan nguyên bản tính đi ra khỏi phòng ngủ, lại bỗng nhiên nhìn thấy một tờ giấy được đặt ở dưới đèn ngủ.

Nàng cầm lấy tờ giấy thì thấy, phát hiện chữ viết mạnh mẽ lại trầm ổn, đoan chính hữu lực, đúng là Phạm Học Ôn viết để lại.

Thích Lan:

Máy giặt, cây phơi quần áo đã sắp xếp xong, trong tủ lạnh có cơm rang cùng sườn canh, hy vọng em có thể dùng nó cho bữa tối.

Phạm Học Ôn

Hắn không chỉ giúp nàng di chuyển máy giặt cùng sào phơi quần áo, còn giúp nàng chuẩn bị bữa tối?

Môi phấn cong lên như hình trăng khuyết, nàng không khỏi đưa tay vỗ về những dòng chữ ở trên tờ giấy, trong lòng ngọt ngào như vừa được uống một chén mật ong.

Nàng biết hắn là người tốt, lại không nghĩ rằng hắn cũng như thế chính trực sẵn sàng.

Nữ nhân ở thương trường, tránh không được đều phải có kinh nghiệm bị quấy rối tình dục, rất nhiều nam nhân mặt ngoài áo mũ chỉnh tề, trên thực tế lại là mặt người dạ thú, chỉ cần có cơ hội là động tay động chân, mà hắn thế nhưng không có giậu đỗ bìm leo, ngược lại chỉ hy vọng nàng có thể hưởng thụ bữa tối –

Nhìn bộ dạng chính mình hoàn hảo như lúc ban đầu, Thích Lan không khỏi cười đến càng ngọt, nàng đem tờ giấy thật cẩn thận gấp lại, cất vào bên trong bóp của chính mình.

oOo

"Tiểu trần, cảm ơn."

Trước cửa chung cư, Thích Lan mang theo bao lớn bao nhỏ từ một chiếc xe hơi đi xuống, đóng cửa xe, lập tức xoay người cảm ơn người đồng sự đang ngồi ở bên trong xe.

"Gần đây chỗ nào có thể dừng xe, anh giúp em bê đồ lên nhà." Nam nhân ngồi sau tay lái nhìn nàng trong tay đầy các thứ.

"Không cần, vợ anh còn đang chờ cùng anh ăn bữa tối, hảo nam nhân như anh nên về hiếu kính với vợ đi thì là hơn." Thích Lan hé môi cười, miễn cưỡng đưa các loại túi giấy từ cổ tay kéo lên khuỷu tay, nhanh chóng phát phát tay, rồi lại túi lớn túi nhỏ đi vào trong chung cư.

Tuy rằng khó có hôm nào được như hôm nay không phải tăng ca, nhưng nàng cũng không thể nhàn, chẳng những đi đến tiệm giặt quần áo lấy lại quần áo, còn đến hiệu sách mua sách chỉ dẫn sử dụng các đồ dùng, hơn nữa còn có bữa tiệc cuối năm, đồng sự cùng bạn đính hôn kết hôn như ong vỡ tổ, trừ bỏ mua quần áo, sách cùng công văn, tay nàng còn hơn ba hộp bánh hỉ cao hơn đầu.

May mắn nửa đường gặp đồng sự đang đi mua đồ cho bữa tối, hảo tâm đi vòng lại đưa nàng về nhà.

"Thích tiểu thư, xin chào."

Thích Lan mới đi vào đại sảnh, bảo vệ ngồi phía sau bàn làm việc lập tức đứng dậy tiếp đón.

"Phương tiên sinh, xin chào." Thích Lan xoay người mỉm cười. "Lại trực ban ca muộn sao? Thật khổ cho tiên sinh." Nàng ở tại khi chung cư này gần một tháng, tuy rằng hàng xóm bên trong vẫn chỉ nhận thức Phạm Học Ôn, nhưng năm vị bảo vệ thì lại đều nhận thức.

"Không sao." Bảo vệ thấy nàng ôm nhiều thứ này nọ, lập tức lễ phép hỏi: "Xin hỏi cần hỗ trợ sao?"

"Không cần." Thích Lan lập tức khéo léo từ chối.

"Vậy để tôi đây ấn giùm nút thang máy đi." Bảo toàn mỉm cười, bước nhanh đi đến thang máy, thay nàng ấn nút.

Vị Thích tiểu thư này bộ dạng xinh đẹp, lại thiện lương có lễ phép, tuy rằng mới chuyển đến đây không lâu, nhưng bọn hắn đều rất thích phục vụ thay cho nàng.

"Cảm ơn." Thích Lan lập tức nói lời cảm tạ, cũng đi tới thang máy.

"Việc nhỏ, không cần khách khí." Bảo vệ gật gù đầu, liền lập tức xoay người rời đi.

Mất thấy thang máy đến tầng một còn có đoạn thời gian, Thích Lan nhịn không được đem gói to gói nhỏ đặt xuống dưới sàn, nhẹ nhàng lắc lắc hai tay, thuận đường sờ sờ trống bụng rỗng.

Sớm biết thế lúc này ở hiệu sách, nên tiện thể ra gần đấy mua đồ làm cho đầy bụng, hiện tại cũng đã quay lại nhà, thật đúng là lười ra ngoài để mua bữa tối, tuy rằng đối diện chung cư có cửa hàng tiện lợi, nhưng bên trong có gì nàng cũng đã sớm ăn chán.

Ai, như thế này rốt cuộc muốn ăn cái gì đây?

Ăn nhanh? Hay cơm? Vẫn là tiếp tục ăn mỳ ăn liền?

Trong ngăn tủ hần là vẫn còn mỳ ăn liền đi?

"Khó có hôm nào em không tăng ca như hôm nay."

Tiếng nói thấp thườn quen thuộc, nhẹ nhàng kéo nàng khỏi suy nghĩ.

Cơ hồ khi vừa nghe thấy tiếng nói kia, Thích Lan liền khẩn cấp xoay người.

"Phạm tiên sinh!" Trước mắt là nam nhân ôn hòa luôn mỉm cười kia, quả nhiên chỉ là Phạm Học Ôn. "Sao anh lại ở đây?" Nàng vui vẻ mỉm cười, nhưng vừa mới nói xong, nàng liền hối hận.

Ngốc, Phạm tiên sinh sống ở đây, nàng hỏi cái này nói không phải thực ngu ngốc sao?

"Anh đến cửa hàng tiện lợi ở đối diện mua sữa tươi, khi tính tiền, vừa vận nhìn thấy em trở về." Hần lại tuyệt không để ý, ngược lại còn cười sâu sắc. "Sau một thời gian không thấy, em tựa hồ gầy đi."

Nàng lập tức vỗ về chính mình hai má. "Có sao?"

"Đã ăn tối chưa?" Hần tùy ý hỏi.

"Còn không có." Nhớ tối bữa tối, nàng lập tức hai mắt buồn khổ lắc lắc đầu.

Ô ô, nàng rất nhớ canh gà của Tiểu Anh, rất nhớ sushi của Tiểu Anh, rất nhớ cơm cà ri của Tiểu Anh, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn là không dám đem chuyện chuyển nhà nói ra.

Tuy rằng sau khi chuyển đến đây, cuối cùng là đá rớt tên biến thái kia bám theo, nhưng đối phương vẫn là thường xuyên gọi điện thoại quấy rầy nàng, nàng từng nghĩ tới muốn đổi số điện thoại, nhưng số điện thoại này là dùng để làm việc, không thể nói đổi là đổi.

Huống chi, nàng cũng không thể cam đoan cái tên biến thái kia có thể tìm được số mới của nàng hay không? Cho nên trước khi để tên biến thái kia sa lưới, nàng cũng không muốn làm cho Tiểu Anh thay nàng lo lắng.

Chỉ là, chỉ là đáng thương cho bụng của nàng a.....

"Thật vừa vận, anh vừa nấu xong bữa tối, cùng tới ăn đi." Hần chủ động thay nàng cầm lấy túi giấy, căn bản không đợi nàng trả lời.

"Anh muốn mời em ăn tối?" Nàng nháy mắt mấy cái, có chút ngoài ý muốn, cũng có chút động lòng.

Thời gian này nàng mỗi ngày đi sớm về trễ, cho dù ngẫu nhiên nghỉ, cũng cơ hồ ngủ chết ở trên giường, tuy rằng từng ở trong thang máy cùng hần gặp mặt qua vài lần, nhưng không cách nào nói chuyện nhiều, có thể có cơ hội cùng hần ở chung, nàng cao hứng cũng còn không kịp.

Nói thực ra, nàng thực thích hần, chỉ cần nhìn thấy hần liền cảm thấy thật vui vẻ.

Hần chính trực lại biết săn sóc, cũng giúp nàng rất nhiều việc, tuy rằng kiến thức sống của nàng rất mơ hồ lại không biết cách chăm sóc bản thân, nhưng hần thái độ lại thủy chung vẫn như trước.

Dĩ vãng nam nhân theo đuổi nàng luôn có thói quen trông mặt mà bắt hình dong, nhìn nàng bên ngoài đoan trang thanh lệ, liền cho rằng nàng là nữ nhân hiền lành ôn nhu, thẳng đến khi phát hiện ra nàng là cuồng làm việc, còn có cuộc sống ngu ngốc, không phải lắc đầu thở dài quay đầu rời đi, thì là vọng tưởng cải tạo lại nàng.

Đối với loại đại nam nhân chủ nghĩa này, nàng thật sự là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Nhưng với hần thì lại là bất đồng, cùng hần ở một chỗ, nàng luôn thoải mái tự tại.

"Đúng vậy." Hần mỉm cười.

Nha, nàng cũng thích hần cười.

Nhìn Phạm Học Ôn mê người tươi cười, Thích Lan biết chính mình hần là cự tuyệt, hần là rụt rè, dù sao bọn họ chỉ có mấy lần gặp mặt, ngay cả bạn đều còn không phải –

"Hảo a!"

Thật sự là bất hạnh mà, miệng của nàng lại hoàn toàn không chịu khổng chế, chẳng những đáp ứng thật sự sáng khoái, liền ngay cả ngữ khí cũng không giấu được hưng phấn.

Ý thức được chính mình phạm chuyện tốt gì, nàng lập tức nhắm mắt than nhẹ, thiên, quá mất mặt, hần nhất định cảm thấy nàng da mặt rất dày.....

"Vinh hạnh của anh." Con người đen lập tức hiện lên nồng đậm ý cười, Phạm Học Ôn chỉ cảm thấy nàng thật đáng yêu, hần chính là thích nàng ngay thẳng không giả tạo.

Đình!

Ngay khi Thích Lan xấu hổ vô cùng, thì thang máy vừa vận mở ra, hần theo đem đồ đạc của nàng vào trong thang máy.

"Đến đây đi." Hần ngoắc nàng.

Nàng cũng chỉ có thể cứng người bước vào thang máy, cùng hần đang đi vào trong nhà hần.

Đây là lần đầu tiên nàng bước vào nhà của hần, cũng là lần đầu tiên biết có nhà có thể xa hoa như vậy, sáng sủa sạch sẽ cứ như là nhà mẫu, nàng thậm chí không thể tìm được trên sàn nhà màu nâu ấy một chút bụi bẩn.

"Anh vừa mới chuyển đến?" Mới bước vào phòng khách, Thích Lan liền nhin không được xoay người nhìn về phía sau Phạm Học Ôn, phản ứng như trực giác vậy.

Hần cười, đem những thứ của nàng nhẹ nhàng đặt vào trong góc.

"Anh ở đây đã năm năm."

Năm năm?

Nàng tròn to mắt, nhin không được lại quay đầu nhìn đồ dùng trong nhà cứ sáng lên.

"Anh dùng công ty vệ sinh nào?" Nàng lập tức hỏi: "Có thể giới thiệu cho em sao?" Thật tốt quá, nàng đang cần sự hỗ trợ này.

Cho dù đã đến gần một tháng, chỗ ở của nàng vẫn thật hỗn loạn, trừ bỏ một ít góc thường dùng đến, còn đầu đại bộ phận vẫn là các thùng giấy ở ngoài phòng khách, nàng ngay cả sửa sang lại cũng không thời gian, chứ đừng nói là quét dọn.

Nơi hỗn độn của nàng giống như là vừa có trộm đi qua!

"Anh đều là chính mình sửa sang lại." Hần sâu sắc cười, thay nàng lấy ra một đôi dép lê đi xong nhà. "Chính mình sửa sang lại?" Nàng nháy mắt mấy cái, ngờ ngác mặc vào hần đưa dép lê, trực giác lại hỏi: "Anh làm vệ sinh?"

Hần mỉm cười nhúu mày. "Không, anh ở dạy học đại học."

"A? Anh là thầy giáo?" Nàng sửng sốt.

Con người đen chột lóe, sâu sắc phát hiện mày của nàng chỉ trong nháy mắt đã nhúu lại một lát.

"Em không thích thầy giáo?" Hần mặt không đổi sắc hỏi.

"Cũng không phải không thích, chỉ là ba mẹ em luôn bức em cùng giáo viên xem mắt—" Nàng thuận miệng oán giận, vừa mới nói được một nửa liền ngậm chặt miệng.

Ngốc, nàng cùng hắn nói cái này làm gì? Tuổi còn trẻ đã bị buộc đi xem mắt, giống như nàng đang bị ế.

”Thật ngại, mỗi lần đều như vậy làm phiền anh, lần sau đến lượt em mời anh ăn cơm, anh muốn ăn cái gì đều có thể.”

Nàng lập tức thay đổi đề tài.

”Thật sự cái gì cũng đều có thể?” Hắn lặp lại lời của nàng, lại âm thầm đem này tin quan trọng ghi nhớ lại — nguyên lai cha mẹ nàng muốn nàng kết hôn sớm, hơn nữa còn có ý hướng vào ”thầy giáo” cái ngành này.

Tốt lắm!

”Đương nhiên, bắt quá phải nói trước, em sẽ không nấu cơm, không có biện pháp cùng anh có qua có lại.” Nàng vỗ về bụng đói kêu vang, bỗng nhiên ngửi một mùi hương làm người ta thêm nhỏ dãi. ”Em giống như ngửi được hương vị của đậu hủ.....” Nàng trừu tượng khịt khịt, nhin không được muốn hấp thu càng nhiều càng nhiều mùi hương thức ăn.

”Chính xác đáp án.” Thấy nàng vẻ mặt khát vọng, hắn lập tức đem nàng vào phòng bếp không xa nơi đang đứng. ”Hy vọng em thích ăn cay.”

Trên bàn có ba món ăn một canh, hơn nữa điều làm người ta kinh hỉ là, tất cả đều là món mà nàng thích ăn!

Nhìn trên bàn món gà, món đậu hủ, rau chân vịt cùng canh gà nấu cùng mướp đắng, Thích Lan cảm thấy nước miếng đều rất nhanh sẽ chảy ra.

”Trên thực tế, em thích nhất là ăn cay.” Nàng nhìn chằm chằm đồ ăn mỹ vị ba món một canh kia, căn bản ánh mắt không di chuyển.

Hắn gợi khéo miệng, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng.

”Anh biết.” Hắn nói nhỏ.

”Anh nói cái gì?” Nàng hoang mang trong nháy mắt, thật vất vả mới đem ánh mắt chuyển lên trên người hắn.

”Anh nói, như vậy thật tốt.” Hắn bình thản ung dung thay nàng lấy ghế. ”Mời ngồi.”

6. Hạ Kiều Ân - Chương 6

Tay nghề của hắn thật sự là rất ngon, hơn nữa cùng Tiểu Anh hoàn toàn chẳng phân biệt được cao thấp.

Một tháng qua, hôm nay là ngày mà nàng hạnh phúc nhất!

Ngồi ở trên ghế dài, Thích Lan kéo khéo miệng dựa lưng vào ghế, để mặc gió đêm nhẹ nhàng thổi, cả người thoải mẫn giống như là con mèo nhỏ vừa nuốt chửng cả con cá.

Tuy rằng bọn họ chỉ cách nhau có một tầng, nhưng vận mệnh hai phòng lại khác hẳn nhau, nhà của hắn không chỉ bốn phòng ba ban công, phòng phía trước còn có cả một hành lang dài, cùng ban công lớn, hơn nữa cả một tầng này chỉ có duy nhất một phòng của hắn, chỉ riêng diện tích đã là gấp đôi.

Nghe hắn nói, khu chung cư này thỏa mãn tiêu chí quý tộc, cho nên thiết kế tương đối rộng lớn, tầng 4 là nơi ở độc lập, tầng 5, 6 là tầng thuốc, tầng 7 này là có cửa sổ lớn nhìn xuống dưới, tầng 8 là gồm hai phòng với những cửa sổ nhỏ.

Nói cách khác khu chung cư chỉ có tầng 7 là có ban công lớn, nàng ở nhà hắn không những chỉ ăn uống thỏa chí, còn có thể ngồi ở ban công thưởng thức những làn gió nhẹ, hưởng thụ cảnh đêm của thành phố sáng rực, thật sự là quá tuyệt vời!

”Ăn có vừa miệng không?”

Phạm Học Ôn đi tới phía sau nàng, trong tay còn bưng một bát táo đỏ cùng một bình trà hoa cúc mật, cùng hai chén có phong cách cổ xưa Mark.

"Phi thường ngon miệng, hơn nữa còn phi thường vừa lòng." Nàng dùng sức gạt đầu, sau đó lại như là nhớ ra chuyện gì, xấu hổ tươi cười."Em chưa bao giờ biết, chính mình có thể ăn liền một lần ba chén cơm."

Ai, chuyện tới nay, nàng đã thấy cái hy vọng muốn giữ hình tượng trước mặt hắn là rất xa vời, mỗi lần gặp mặt nàng không phải bản tính xấu xí, chỉ là mơ hồ như vậy, liền ngay cả lần này cũng bị thua vì thói ham an của mình.

Tuy rằng nàng rất muốn lưu lại cho hắn ấn tượng tốt, nhưng hắn cứ cố tình nấu ăn quá ngon, nàng vừa vặn lại rất đói bụng, sau đó hắn lại như vậy đương nhiên không ngừng giúp nàng múc canh múc cơm –

Tóm lại, hình tượng của nàng xem như hoàn toàn bị hủy, nàng chỉ hy vọng hắn đừng hiểu lầm nàng ăn giống như trư a.

"Đại biểu này là nói rằng em thích tay nghề của anh, đây là ca ngợi tốt nhất." Hắn đem đồ đặt lên trên mặt bàn, trên mặt cũng không có vẻ mặt kinh ngạc gì, chỉ có ầm ập ý cười.

Nhìn hắn ở trong bóng đêm khuôn mặt càng có vẻ thâm thúy cương nghị, nàng nhìn không được bật thốt lên nói: "Anh thật tốt."

"Em nói về mặt nào?" Hắn ngồi xuống ở đối diện nàng, vì nàng rót cốc trà cầu kỳ.

"Toàn bộ." Nàng đang cầm chén Mark ầm ập, có chút ngưng ngừng nói ra đáp án.

Ngay từ đầu, nàng chỉ là thật cao hứng vì có thể thấy hắn hăng hái làm việc nghĩa, cũng vì cảm kích này, sau đó hắn lại sẵn sàng khiến cho nàng cảm thấy ầm ập trong lòng, thậm chí tim đập thành thịch.

Không cần hoài nghi, hắn tuyệt đối là hảo nam nhân, chẳng những biết làm việc nhà cùng nấu ăn, lại ôn nhu sẵn sàng, nhìn thái độ của hắn có thể thấy rằng hắn không phải là người theo chủ nghĩa đại nam nhân, cũng không phải yêu cầu nữ nhân nhất định phải là hiền lành ôn nhu, chăm sóc cho gia đình.

Nàng thậm chí còn có thể suy đoán hắn là người si tình, chỉ cần là hắn nhận định ra một nửa còn lại, liền nhất định sẽ yêu thương hết mình, cả đời si tình không thay đổi.

Hắn quả thực giống như động vật gần như tuyệt chủng, nếu có thể gả cho hắn, tuyệt đối là có phúc khí, nhưng không biết hắn đã có bạn gái hay chưa.....

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, Thích Lan đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhanh chóng mặt đỏ.

Ngô, nàng rốt cuộc nghĩ đến đâu rồi, hắn có bạn gái hay không liên quan gì đến nàng –

"Cám ơn ca ngợi của em, bất quá là người, sẽ có khuyết điểm, ít nhất ở trường học, mọi người trên dưới đều nói anh là động vật máu lạnh." Hắn thoải mái mở ra đề tài.

"Động vật máu lạnh? Vì sao?" Nàng tò mò trong nháy mắt.

"Bởi vì anh rất nghiêm khắc, ít nhất có hai học sinh phải ôm sổ, bị anh buộc học năm thứ năm đại học." Hắn nhún vai.

Nàng tròn to mắt, thật đúng là kinh hãi lắp bắp.

"Oa, không thể tưởng được anh nghiêm khắc như vậy." Ba nàng làm giáo viên mấy chục năm, bất quá cũng chỉ làm cho bảy, tám học sinh ghét là cùng, hắn lại làm như vậy, tha hồ mà học tiếp.

"Nếu muốn học đại học, thì phải chân chính học được kiến thức." Hắn nói như đương nhiên.

"Anh nói đúng, nhưng những học sinh này hắn là muốn khóc đi?"

"Không phải muốn khóc, mà là thật sự khóc." Hắn mỉm cười, còn cười đến thoải mái tự nhiên. "Trên thực tế có cha mẹ cũng khóc, dám quỳ gối trước mặt ta, cầu xin ta buông tha cho đứa nhỏ của họ."

Nàng sửng sốt. "Anh là đang nói giỡn?"

"Anh cũng hy vọng là đang nói giỡn, dù sao mỗi lần đều phải nghĩ biện pháp cho bố mẹ để học sinh có thể đi học đúng giờ, anh cũng thực đau đầu."

Nhìn hần biểu tình thoải mái, nàng nháy mắt không biết nên khóc hay nên cười, đã thấy sự hài hước của hần.

Kỳ thật nàng thật sự không chán ghét thầy giáo, chỉ là vừa vặn cha mẹ giới thiệu đối tượng cho nàng luôn quá cứng nhắc, mỗi lần nói chuyện không đến mấy câu liền lâm vào trầm mặc, khiến cho nàng cùng đối phương chỉ có thể giương mắt mà nhìn nhau.

Nhưng hần lại bất đồng, hần thực hay nói, hơn nữa lại khôi hài.

Mùi hương trà bay chung quanh, nàng nghe hần nói những việc ở trường học, rồi nói cha mẹ hiện tại cùng tiểu hài tử, còn vài lần nhện không được cười ở trên bàn, đây là lần đầu tiên nàng sai khi tan làm, còn có tinh lực dư thừa như vậy.

Gió đêm thổi kéo dài, nàng đã quên mỗi mệt cùng áp lực, thoải mái cùng hần tán gẫu đông tây, càng tán gẫu thì càng phát hiện cả hai rất hợp nhau, phẳng phất như không phải mới bắt đầu, mà là bạn thân nhiều năm.

"Đúng rồi, anh lần trước cho em cơm rang trứng cùng sườn canh là mua ở đâu? Hảo hảo ăn nha, em nhất định phải đến đó ăn thường xuyên."

"Đó là anh làm."

"Anh làm?" Nàng đầu tiên là sững sốt, sau đó lại thất vọng mà khuôn mặt nhỏ nhắn đầy suy sụp. "Là vậy sao, em còn tưởng gần đây có bán, xem ra về sau bữa tối của em lại là không tin tức."

"Nếu em đã thích, trên bàn còn có cơm thừa, anh sẽ đi rang cho em ăn." Vừa mới nói xong, hần đã đứng dậy đi vào bên trong.

"Không, không cần!" Nàng cũng đứng dậy đi theo, không dám lại làm phiền hần.

"Cơm rang không khó, làm ngay lập tức thì được thôi, bất quá sườn canh chỉ sợ phải đợi lần sau, trong tủ lạnh vừa vặn không có sườn lợn rán cốt."

Đáng tiếc thịnh tình của hần lại làm cho nàng khó chối từ, tựa hồ mỗi lần khi nàng muốn khéo léo từ chối hần, hần lại có thói quen ngoảnh mặt làm ngơ.

"Phạm tiên sinh, em –" Nàng đi theo hần vào nhà.

"Đều đã là hàng xóm, trực tiếp gọi anh là Học Ôn đi." Hần quay đầu mỉm cười với nàng.

"Học..... Học..... Học Ôn....." Thanh âm của nàng bỗng nhiên nhỏ đi, thậm chí ngay cả hai má cũng trở nên có chút nóng nóng. Chết thật, hần ôn nhu cười loại này, quả thực chính là phạm quy!

Kỳ thật — kỳ thật không chỉ có cha mẹ học sinh ở trước mặt hần khóc đi? Lấy điều kiện của hần, nhất định từng có không ít nữ học sinh nguyện ý lấy thân báo đáp.

Nhìn một cái hần, không chỉ có cao, còn có tài kiêm có tiền, người có mắt hần là sẽ không bỏ qua báu vật này.

Chỉ là nói quay trở lại, cho dù có nữ học sinh theo đuổi hần thì như thế nào? Có bạn gái hay không thì thế nào? Đó rõ ràng không phải chuyện của nàng, nàng lại cố tình để ý như vậy, quả thực giống như là — giống như là –

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng càng thêm nóng nóng, nàng không dám tiếp tục những suy nghĩ sâu xa, đành phải ôm khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng lên, mệnh lệnh chính mình phải dời đi lực chú ý, chỉ là sau khi nàng hoàn hồn, hần lại sớm bật bếp, cũng lấy hành tử tử lạnh ra thái, tính cho vào trong cơm rang.

"Ách..... Thật sự không cần, em –"

Leng keng!

Tiếng chuông cửa thanh thoát cắt đứt giọng nói của nàng, nàng sững sốt, bản năng nhìn về phía cửa.

"Anh nghĩ hần là Học Tiệp, có thể làm phiền em giúp anh mở cửa hay không?" Phạm Học Ôn vội vàng cơm rang, quay đầu nhỏ giọng yêu cầu.

"Nha, hảo." Nàng gật đầu, từng bước nhỏ đi đến cửa, nhìn qua mắt ở cửa xác thực là Phạm Học Tiệp.

Không xong, chuyện chuyển nhà nàng còn gặt Tiểu Anh, ở chỗ này lại gặp được Học Tiệp, cái này nên làm cái gì bây giờ?

Trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra biện pháp, lại không dám để cho Học Tiệp ở ngoài cửa chờ lâu lắm, nàng chỉ có thể kiên trì mở cửa.

"Hello, Học Tiệp." Nàng mỉm cười tiếp đón.

"Chị Lan?" Không dự đoán được Thích Lan sẽ xuất hiện ở nhà anh trai, Phạm Học Tiệp có vẻ phi thường kinh ngạc. "Chị làm sao có thể ở chỗ này?"

"Chị vừa mới chuyển đến tầng 8, người..... Tới tìm anh trai a?" Nàng bài trừ mỉm cười, thử nói sang chuyện khác.

"Chưa có nghe Tiểu Anh nói qua là chị đã chuyển nhà." Đáng tiếc là Phạm Học Tiệp cũng không mắc mưu.

"Em nhớ rõ hai căn nhà ở tầng 8 đều là của nam nhân." Nàng đi vào trong phòng, nghe thấy tiếng trong bếp thì biết là anh trai mình đang làm bếp, cho nên trước hết ngồi xuống ở phòng khách.

"Gần đây thật sự bận quá, cho nên chị đã quên nói." Nàng cười gượng. "Đúng rồi, em làm sao mà biết tầng 8 hai căn nhà chủ đều là nam nhân? Em với họ rất quen thuộc sao?" Nàng lại giả trò cũ, toàn tâm toàn ý muốn nói sang chuyện khác.

Phạm Học Tiệp nhìn nàng cố gắng tươi cười cứng nhắc, mỉm cười công bố đáp án –

"Bởi vì em đang ở trên tầng cao nhất."

"A?" Cái này Thích Lan cười không được.

Chết rồi, nguyên lai nàng không chỉ cùng Phạm Học Ôn thành hàng xóm, đồng thời cũng cùng Học Tiệp thành hàng xóm? Như thế rất tốt, chuyện chuyển nhà nhất định là không giấu giếm được.

Theo như giao tình giữa Học Tiệp cùng Tiểu Anh, việc này nhanh nhất là đêm nay sẽ rơi vào tai Tiểu Anh, nàng tốt nhất lập tức nghĩ ra một lý do chuyển nhà hợp lý, tuyệt đối không thể làm cho chuyện bị theo dõi phát hiện ra.

"Nguyên lai em ở tầng cao nhất, chị chưa từng gặp qua em." Nếu nàng sớm biết rằng Học Tiệp cũng ở tại nơi này, nàng nhất định ngay lập tức đổi nhà với La Lăng.

"Thời gian này công việc nhiều, cho nên em cơ hồ đang làm việc qua đêm trong phòng." Nàng hướng Thích Lan vẫy tay. "Chị Lan cũng ngồi xuống a."

"Hảo." Thích Lan miễn cưỡng tiếp tục tươi cười, ngồi ở bên cạnh người đang ngồi ghế đơn.

"Nếu chuyện chuyển nhà chị sớm nói ra, em đã có thể nhờ người giúp đỡ."

"Đồ của chị cũng không nhiều lắm, toàn dựa vào hỗ trợ của đồng nghiệp, chị nửa điểm ra sức cũng không có." Nàng nhún nhún vai, ý đồ tỉnh táo lại.

"Khu chung cư này gần công ty chị, chuyển đến nơi này thì tiện lợi này." Nàng cố ý nói ra nguyên nhân chuyển nhà.

"Cũng đúng, người ở đây tương đối tốt, giao thông cũng thực tiện lợi." Tuy rằng nhận thấy được Thích Lan tựa hồ giấu diếm cái gì, nhưng Phạm Học Tiệp cũng không có hỏi nhiều. "Đúng rồi, sao chị lại quen anh trai em? Lúc trước em nghe Tiểu Anh nói hai người đi xe điện ngầm gặp phiền toái, còn vừa vặn gặp anh trai em, các người sau đó còn có liên lạc?" Nàng thay đổi đề tài, ngược lại đối với chuyện này cũng có hứng thú.

"Làm sao có thể, chị là sau khi chuyển đến nơi đây mới quen biết anh em." Thích Lan nhanh chóng phủ nhận. "Em cũng biết cuộc sống ngu ngốc của chị, ba bữa luôn ăn ở bên ngoài, ít nhiều cũng được anh em hảo tâm chiêu đãi, hôm nay bữa tối mới có được chút tin tức." Nàng thuận đường giải thích lý do tại sao chính mình lại ở chỗ này.

"Như vậy a." Phạm Học Tiệp mỉm cười như trước, vẻ mặt lại có chút nếu có chút đầm chiêu.

Anh trai là người ôn hòa có lễ, thông dong vững vàng, người bình thường nhìn hẳn sẽ nghĩ hẳn là hảo tiên sinh, hảo thầy giáo, lại không biết rằng kì thật không giao tiếp với bên ngoài, thậm chí phi thường coi trọng tính toán.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ thấy qua anh trai đã mời qua vài bị cùng giới đến nhà chơi, nhưng những người đó đều là tri âm của anh trai, lại chưa từng thấy qua hẳn có mời qua nữ nhi về nhà, mặc dù ở bên ngoài sống một mình, anh trai vẫn luôn "giữ mình trong sạch", đều làm cho ba mẹ sắp phát khóc.

Nếu là so sánh với động vật, anh trai như một con sói, trừ phi đối tượng là người mà hẳn coi trọng, nếu không tuyệt đối không quan tâm đến người nào ở xung quanh.

"Xem ra anh em hẳn là rất vui –"

"Khó khi nào em đến đúng giờ để uống thuốc, nhưng cũng đừng dọa khách của anh chạy mất." Phạm Học Ôn bưng đồ ăn từ phòng bếp đi ra, cắt đứt câu nói của em gái.

Phạm Học Tiệp quay đầu, vô tội nhếch khóe miệng. "Em chỉ cùng chị Lan nói chuyện phiếm, dù sao cũng đã lâu không thấy."

"Chỉ hy vọng là như thế." Phạm Học Ôn thông dong mỉm cười, đem đồ ăn đặt ở trên bàn.

Thích Lan mặc dù có cảm thấy hai anh em có một chút kì quái, lại chú ý tới trên bàn ăn trừ bỏ một hộp cơm rang, còn có một chén nước thuốc bắc đen, ngửi mùi hương này, hẳn là thuốc Đông y.

"Em phải uống thuốc Đông Y sao, có chỗ nào không thoải mái sao?" Nàng lập tức quan tâm hỏi.

"Không bệnh, chỉ là thân thể có chút mệt mỏi." Phạm Học Tiệp đáp nhẹ nhàng bằng quơ.

"Nếu không bệnh thì khi làm việc sẽ không lẫn ra ngất xỉu, lại còn gầy yếu." Phạm Học Ôn lại không cho rằng là như thế.

"Em chỉ là quá mức mệt nhọc, anh đừng có nói quá." Phạm Học Tiệp không cho là đúng nhường mày, thậm chí cố ý bổ sung: "Cũng không nên ép em uống thuốc Đông y."

Mệt mỏi? Gầy yếu? Thích Lan nhin không được nhú mày.

"Em đã đến bệnh viện kiểm tra chưa?" Nàng hỏi Phạm Học Tiệp.

"Cứ cố kéo dài mãi, cuối cùng cuối tuần trước cũng chịu thông dong đi." Phạm Học Ôn thay thế em gái trả lời.

"Quái, em rõ ràng nhớ là anh áp giải đi, lúc ấy em tuyệt đối không thông dong, phải là lừng lẫy hy sinh đi?" Phạm Học Tiệp cố ý cãi lại.

"Anh đã rất thủ hạ lưu tình, nếu như để ba mẹ biết được, em tuyệt đối biết được là sẽ như thế nào." Phạm Học Ôn nhú lại mày rậm.

Phạm Học Tiệp lắc đầu thở dài. "Em đã biết nên đã làm."

Mất thấy hai anh em cứ như đang hát, Thích Lan nhin không được mà bật lên tiếng cười, hoàn toàn cảm nhận được bọn họ trong lúc này tình cảm thâm hậu như tay với chân; Bất quá nói quay trở lại, nếu Học Tiệp đã đi làm kiểm tra, thì nàng an tâm.

"Thời gian cũng không sớm, em không quấy rầy, Phạm tiên sinh..... Ách, không, Học Ôn....." Nàng có chút khó nhọc sửa miệng. "Cám ơn anh đã chiêu đãi, lần sau nhất định đến em mời khách."

"Anh thực chờ mong." Hẳn mỉm cười, đem cơm rang đựng trong hộp giấy ở trên bàn đưa cho nàng. "Cứ giữ lại hộp khi nào rảnh thì đem trả cho anh."

"Vâng, cám ơn."

7. Hạ Kiều Ân - Chương 7

Tiếp nhận hộp cơm xong, Thích Lan lập tức vẫy tay hướng Phạm Học Tiệp nói lời từ biệt, sau đó nhìn Phạm Học Ôn lần cuối, rồi nhanh chóng đẩy cửa chạy lên tầng.

"Người ta cũng đã lên tầng, anh cũng đừng nhìn làm gì." Không biết khi nào, Phạm Học Tiệp cũng đã đi đến cửa, đặt mông ngồi ở chỗ để giày.

"Thuốc uống xong rồi à?" Phạm Học Ôn mặt không đổi sắc quay đầu lại.

"Uống xong rồi, lần sau làm phiền anh cho nó ngọt hơn, rất đáng." Nàng oán giận.

"Thuốc đáng đã tụt."

"Bye bye." Nàng vẫy vẫy tay, sau đó cũng đi ra khỏi cửa.

Linh.....

Tiếng chuông di động lại vang lên, mà đây lại là một số không quen biết.

Trùng mắt nhìn màn hình di động vẫn hiện lên số điện thoại xa lạ, Thích Lan cảm thấy chính mình cũng sắp điên rồi, nàng hét lên một tiếng, sau đó không chút do dự lập tức tắt máy.

La Lãng dùng một nửa con mắt đem liếc nàng một cái, bình tĩnh đưa ra đề nghị.

"Đổi số di động đi."

"Nếu có thể thì em đã sớm thay đổi, còn phải bảo trì liên hệ cho những hơn sáu mươi người đối tác, em nào có thời gian sang nước Mỹ thông báo cho bọn họ, còn in lại danh thiếp, thậm chí còn phải đến nơi xin lỗi từng người một!" Thích Lan xoa huyệt thái dương, cơ hồ sắp bị tên quấy rối này gọi điện thoại liên tục cũng sắp phát điên rồi.

Tuy rằng chuyển nhà có thể giúp cho nàng không bị theo dõi, nhưng cái tên biến thái kia cũng không có vì vậy mà buông tha cho nàng.

Bắt đầu chỉ là vào ban đêm, rồi thêm cả ban ngày gọi điện cho nàng, sau đó hấn bắt đầu xâm phạm đến thời gian mà nàng đi làm, dùng các số điện thoại khác nhau quấy rầy nàng, thậm chí còn ở trong điện thoại phát ra những âm thanh dâm dục, bất quá những cái này nàng còn có thể chịu đựng được.

Thẳng đến sau này, một hai ngày sau, tên biến thái kia lại làm trầm trọng thêm, thế nhưng lại dùng phương thức gọi điện liên hoàn làm tê liệt sự nhẫn nại của nàng, áp bách tinh thần của nàng, nàng mới có thể không thể chịu được như vậy.

Nàng nhịn cả một ngày, thẳng đến khi sau giờ tan tầm, nàng mới không thể nhịn được nữa tắt máy.

"Danh thiếp công ty sẽ hỗ trợ in lại, về phần liên lạc với khách hàng để xin lỗi, có thể nhờ thư ký trực tiếp đi." La Lãng thay nàng nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Tuy rằng đứng ở lập trường phó tổng công ty, hấn cũng không thích nhân viên tùy ý đổi số điện thoại. Hoặc là in lại danh thiếp, cho dù in lại danh thiếp, cũng nên tự mình cùng khách hàng gặp mặt để giải thích nguyên nhân, sau đó đưa lại danh thiếp mới, nhưng tình thế nghiêm trọng, cũng chỉ có thể tạm thời xử lý như vậy.

Huống chi, Thích Lan lần này là bởi vì công việc mà bị quấy rầy.

Đối phương là gia tộc giàu có thứ hai, thế lực không sai, công ty khoa học kỹ thuật, bởi vì vào một lại nghị quốc tế nên đã gặp Thích Lan lập tức vừa gặp đã yêu, sau đó mãnh liệt theo đuổi, không nghĩ tới lại đã phải gây sát, rồi lại thẹn quá hóa giận, cuối cùng lại bắt đầu theo dõi quấy rầy Thích Lan.

Tuy rằng Thích Lan từng đã có đi báo công an, nhưng đối phương lại có quyền thế, giả dối thông minh, lại không có gây thương tổn thể xác, tự nhiên sẽ rất khó mà bắt để luận tội.

Nhưng lấy điện thoại gọi cho nàng quấy rầy cũng là tội phạm, tuy rằng đối phương thân phận đặc thù, cùng công ty cũng có qua lại, nhưng sự tình đã đến nước này, chỉ sợ là rất khó để làm tới.

"Cho dù thay đổi số điện thoại, cái tên biến thái kia cũng không thể bỏ qua, hấn còn nhiều tai mắt để biết được số điện thoại của em." Nàng như đầu lắc đầu, cảm thấy chính mình quả thực đã đụng vào tiểu nhân, phạm vào tội đào hoa!

"Quan trọng là nên sưu tập tội trạng của hấn như thế nào. đem người lập tức bắt vào cục công an."

"Ma cao một thước, phật cao một trượng, ngày hôm qua anh đã nhờ người quen trong cục với người thuộc giới báo chí giúp đỡ, tin tưởng sẽ nhanh chóng bắt được đằng sau của hấn." La Lăng nhìn thẳng đối phương, biểu tình không còn như trước vẫn nghiêm túc.

"Nhưng thật ra chính em tốt nhất nên cẩn thận một chút, nếu hấn lại không ngừng quấy rầy em, liền thấy rằng nhân cách nhất định có vấn đề, thời gian này em tuyệt đối không thể đi một mình, đi làm tốt nhất cũng nên có người đi cùng."

"Em biết, chỉ là nói sẽ cố gắng, tan tầm thì em có thể nhờ anh hoặc đồng nghiệp giúp đỡ, nhưng em tìm ai để cùng đi làm bây giờ? Huống chi Tiểu Anh đã biết em chuyển nhà, em lo lắng chuyện này chỉ sợ cũng không giấu được bao lâu." Nghĩ đến Tiểu Anh có khả năng lại vì vậy mà lo lắng, ba mẹ lại vì vậy mà có khả năng nói nàng từ chức, tìm nam nhân tốt để xem mắt rồi kết hôn, nàng liền đi đầu xuống đất.

"Cho nên lúc trước anh đã đề nghị em chuyển đến ở với anh từ trước rồi, em không muốn." Thừa dịp đèn đỏ, hấn quay đầu nhìn nàng đầy ý cười.

"Hay nói giỡn, toàn công ty mọi người đã tung tin vịt là chúng ta "quan hệ không phải là ít", nếu lại để cho người ta biết được em chuyển về sống chung với anh, về sau em sẽ không thể lập gia đình!" Nàng âm ngoan trừng mắt hấn.

"Huống chi em cũng không muốn làm bóng đèn, mỗi ngày nhìn anh cùng người yêu thân mật anh yêu em yêu."

"Người yêu anh rất ngoan ngoãn, cái gì đều nghe anh, hấn sẽ không để ý."

"Nhưng là em để ý." Thích Lan tăng thêm ngữ khí.

Lúc trước, nàng rút cuộc là vì sao lại cùng cái tên ngu ngốc này có quan hệ?

Nàng nhớ rõ hình như là bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất không phóng điện tính với hấn, cho nên hấn liền lập tức tiếp cận nàng, nói rằng nàng có vấn đề, thậm chí còn lên công bố với nàng bí mật đồng tính luyến ái, cũng đương nhiên đem nàng ra ném vào nơi đạn khói, hại nàng luôn bị đồng nghiệp trêu chọc.

"Gặp chuyện khẩn cấp như thế này cũng đừng lo lắng những chuyện nhỏ nhặt, huống chi lại ở cùng với hai nam nhân, so với em sống một mình rất an toàn, như vậy anh cũng có thể vừa đi làm vừa tan tầm, bảo vệ em –" Thanh âm nhỏ lại một chút, hấn dường như là nhớ tới cái gì, nhanh chóng đánh vang một tiếng chuông.

"Đúng rồi! Hàng xóm tốt bụng Phạm Học Tiếp của em không phải là rất nhiệt tâm sao? Rõ ràng có thể mời hấn làm sứ giả hộ tống, thuận cơ này liền thừa cơ làm cho hấn nhìn thấy em là tìm đập thành thịch, mượn cơ này cho hấn rơi vào bẫy tình!"

"Làm ơn, anh đừng lại tiếp tục giở chứng nữa....." Nàng thấp giọng đánh gãy lời nói của hấn, thật sự hảo hỉ hận khi nói ra chính mình có cảm giác với Phạm Học Ôn.

La Lăng nhìn rất tuần tú lịch sự, tao nhã tuần mỹ, nhưng lại chính là một nà tám chính hiệu, toàn công ty đại khái chỉ có nàng biết sự thật về hấn, cho nên nói người thật sự không thể nhìn tướng mạo.

"Gần quan thì được ban lộc; nữ theo đuổi nam dễ dàng hơn, em đã thích Phạm tiên sinh, Phạm giáo sư, sẽ biết cách nắm lấy cơ hội, chế tạo cơ hội....." Hấn cũng không hết hy vọng, lải nhải bí chiêu để yêu giáo sư, toàn bộ xe đều là tiếng của hấn.

Chỉ còn thiếu một chút, nàng cơ hồ sẽ bị lộ tai, hoặc là cầm di động ở trong tay nhét thẳng vào trong mồm hấn, may mắn nhanh chóng là đến nhà nàng.

Nàng cơ hồ cấp tốc không cần nghĩ mà sẽ đẩy cửa xe ra, mang theo công văn chạy luôn ra ngoài.

"Ngừng!" Nàng ôm chặt công văn, đối với bà tám ở bên trong mà lên tiếng. "Nếu anh phó tổng không ngại, đêm nay em không muốn mở điện thoại, em thật sự chịu không nổi." Nàng nhanh chóng đổi đề tài.

"Chuẩn." La Lãng hào phóng vỗ vỗ tay, sau đó cũng đẩy cửa xe đi xuống, quay đầu chú ý động tĩnh ở quanh mình, thay Thích Lan suy nghĩ. "Cần anh đưa em lên tầng sao?"

"Không cần, nơi này bảo vệ thật có trách nhiệm, xung quanh lại có vài máy quay, em thực yên tâm."

"Một khi đã như vậy –" Ngay khi La Lãng định nói tiếp, phía trước có một nam nhân cao lớn thu hút ánh mắt của hắn.

Đó là một nam nhân anh tuấn tư chất vững vàng, khuôn mặt cương nghị, ngũ quan thâm thúy, tuy rằng khóe miệng luôn mỉm cười, ánh mắt lại lộ ra hàn ý, hơn nữa tương đối lợi hại.

Giờ phút này hắn đang đứng ở đối diện cửa hàng tiện lợi, mặt không chút thay đổi nhìn hắn, sau đó mới lướt qua hắn nhìn về phía Thích Lan bên cạnh xe.

Nguyên bản ánh mắt lạnh lùng khi nhìn đến Thích Lan, liền chuyển hóa thành ôn nhu.

Nhéch đôi mi, hắn vô cùng hứng thú quay đầu lại.

"Hắn sẽ không phải là hàng xóm tốt Phạm tiên sinh của em đi?" Tuy rằng là hỏi như vậy, nhưng hắn cơ hồ có thể chắc chắn đối phương chính là Phạm Học Ôn trong miệng Thích Lan, bởi vì La Lãng đối với hắn có ấn tượng, cũng nhớ rõ từng gặp mặt hắn vài lần trong thang máy ở khu chung cư.

Lúc ấy hắn liền nhận thấy được hắn kỳ thật có bề ngoài bình tĩnh ôn hòa, là nam nhân giỏi về che giấu cảm xúc, La Lãng đối với hắn thực cảm thấy hứng thú, đáng tiếc bọn họ cũng không nhận thức lẫn nhau, hắn cũng không phải là người thuộc thế giới của mình.

Thích Lan nhìn theo ánh mắt La Lãng.

"Đúng!" Nàng cong miệng hiện lên lúm đồng tiền, nhanh chóng vẫy tay chào hỏi, nguyên bản phiền chán cùng phần nộ chiếm cứ trong lòng nàng, nhưng khi vừa nhìn thấy Phạm Học Ôn, đều lập tức bị hứng phần thay thế. "Thật tốt, hôm nay lại gặp được hắn." Nàng vui vẻ nói nhỏ.

"Lại?" La Lãng nhướng mi rất cao.

"Hắn thích uống sữa tươi, cho nên thường xuyên đi tới cửa hàng tiện lợi, sau khi tan tầm em cũng thường gặp." Mắt thấy đèn tín hiệu chuyển sang màu đỏ, Phạm Học Ôn mang theo sữa tươi, đi trên vạch đường cho người đi bộ qua đường, nàng lập tức chạy chậm chạy chậm bước vòng quá xe đầu đi vào bên tốt bên người.

"Đúng rồi, anh như thế nào cũng đừng nói lung tung, chuyện bị theo dõi cuồng cũng không được nói." Nàng nhỏ giọng nói.

"Yên tâm, anh cũng không tính muốn nói." Hắn mỉm cười. "Anh sẽ chỉ nói là bạn trai của em thôi."

"Anh dám!" Nàng trừng lớn mắt.

"Thầm mến người ta, lại không dám theo đuổi, lại sợ bị hiểu lầm....." Hắn lắc đầu thở dài.

"Ai cần anh lo nhiều như vậy!" Thích Lan vẫn là hung hăng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại ửng đỏ một mảng mong manh.

"Anh có muốn cũng không xen vào, nhân tiện ở đây, giới thiệu như thế nào chính em tự quyết định." La Lãng xấu xa gọi lên khóe miệng, khoanh hai tay lại, mắt nhìn thấy Phạm Học Ôn thẳng tắp đi đến chỗ mình.

Ngôn ngữ cơ thể của con người rất phong phú, hắn thật sự chỉ coi Thích Lan như bạn bình thường, trên cơ bản hắn là lại mỉm cười rồi gạt đầu mà trực tiếp rời đi, nhưng hắn cố tình không chút do dự mà tiêu sái đi lại đây, ánh mắt cũng thủy chung thẳng tắp khóa chặt hắn, đây rõ ràng chỉ tuyên cáo chủ quyền.

Chuyện này, Thích Lan hắn là trúng thưởng rồi!

"Thích Lan." Phạm Học Ôn đi đến trước mặt hai người, cúi đầu xin chào.

"Lại gặp mặt." Thích Lan vui vẻ mỉm cười, chỉ vào sữa tươi trong tay trái hắn. "Sữa tươi lại uống hết rồi?"

"Phải." Phạm Học Ôn mỉm cười trả lời, sau đó nhìn về phía La Lãng.

"Xin chào." Hắn lễ phép vươn tay phải.

Vừa nhìn thấy đã nhận ra lực của bàn tay, La Lãng ý cười sâu sắc, hào phóng bắt tay.

"Xin chào."

Mắt thấy hai người tựa hồ có ấn tượng về nhau cũng không tồi, Thích Lan lập tức thừa cơ thay hai người giới thiệu.

"Hắn là La Lãng, là đồng nghiệp và bạn tốt của em, cũng là chủ của căn hộ; Phạm Học Ôn, hàng xóm của em, là giáo sư đại học."

"Nguyên lai Phạm tiên sinh là giáo sư." La Lãng bưng tỉnh đại ngộ, nhin không được quay đầu mỉm cười với Thích Lan. "Xem ra em cùng giáo sư thật có duyên nhé." Khó trách ngày trước hắn cứ ép hỏi như thế nào, nằng cũng không chịu tiết lộ nghề nghiệp của Phạm Học Ôn, nguyên lai là như vậy a.

Ngày trước còn nói là đánh chết cũng không lấy chồng là thầy giáo, cái này là bỏ qua cái chết đi!

"Ách, đại khái đi....." Thích Lan không khỏi chột dạ nhìn qua chỗ khác.

"Cho nên nói làm người vẫn là không được nói trước, cái này là chết cũng không chịu cùng thầy giáo –" Thích Lan lập tức nhanh tay bịt miệng, bắt buộc La Lãng im lặng.

Đại bà tám nay, vừa mới cảnh cáo hắn đừng nói lung tung, thế mà hắn lập tức liền lẩm miệng!

"Anh không phải vội vàng về nhà sao? Vậy không cần lãng phí thời gian, nhanh mà trở về đi." Nàng ngoài cười nhưng trong không cười, đẩy mạnh hắn về phía xe.

"Cũng đúng, anh còn phải chạy về nhà yêu thương người yêu ngoan ngoãn của anh nữa." La Lãng phối hợp diễn xuất, lại nhin không được ngoắc ngoắc ngón trở muốn nằng tới gần, ở nằng bên tai oán giận: "Trọng sắc khinh bạn."

"Tại anh bà tám a." Nàng cũng ở bên tai hắn trả lời.

"Ngu ngốc!" Nàng hờn dỗi, lại dấu không được vui vẻ.

Mắt thấy hai người có động tác vô cùng thân thiết, Phạm Học Ôn để ở trong mắt, lại thủy chung không lên tiếng, cho đến khi La Lãng vẫy tay lái xe rời đi, hắn mới mỉm cười mở miệng. "Mấy ngày hôm trước anh cùng bạn đi Thái Hồ, có đem cho anh dâu tây, anh còn lại rất nhiều, em cũng giúp anh giải quyết một chút đi?"

"Tốt, em thích nhất ăn dâu tây, cảm ơn." Thích Lan lập tức gật đầu.

"Anh vẫn còn một số thứ khác, em cũng mang về ăn đi."

"A? Không cần, mỗi lần đều là anh mời em ăn cái gì đó, em thấy thật sự không tốt cho lắm....." Nàng ngẩng đầu, ngượng ngùng mỉm cười với hắn.

"Không bằng em mời anh đi? Lần trước em giới thiệu nhà hàng kia rất tuyệt, nếu em có rảnh, chúng ta có thể đi." Hắn đề nghị.

"Anh thích?" Nàng tròn to mắt, trong mắt sáng tựa như ngôi sao.

Hắn ánh mắt thâm trầm dừng ở nằng, khẳng định chắc chắn gật đầu.

"Phi thường thích."

Nghe thấy hắn thích nhà hàng kia, nằng càng vui vẻ, đang định mở miệng hỏi hắn khi nào thì rảnh, động cơ xe thể thao lại bỗng nhiên gào thét ở trên đường cái, khiến cho nằng chú ý.

Một chiếc màu lam Porsche tốc độ cao đang lướt qua ngã tư, sau đó khẩn cấp ngừng ở ven đường, khiến cho người ở xung quanh không ngừng oa oa kêu.

Ở Đài Loan chiếc Porsche màu lam vốn không có nhiều, càng đừng nói đến xe thể thao có loại nước sơn đặc thù này.

Mà chiếc xe thể thao kia mà thứ mà nàng muốn quên cũng quên không được, mà chủ nhân của chiếc xe đối với nàng lại như là rắn rết.

Hắn vẫn là tìm được nàng!

Chiếc xe thể thao dừng ở cửa hàng tiện lợi, Thích Lan cũng lập tức mất đi tươi cười, sắc mặt lại trở nên tái nhợt, mà Phạm Học Ôn rất nhanh liền chú ý tới sắc mặt của nàng, cũng nhanh chóng nhìn theo ánh mắt của nàng hướng đến chiếc xe thể thao kia.

"Em có quen sao?"

"Không, không biết!" Nàng dùng sức lắc đầu, mười ngón lại gắt gao cầm bao công văn.

Hắn phát hiện nàng cố ý che giấu khủng hoảng, con người đen chột lóe, lập tức lại quay đầu nhìn về phía xe thể thao kia, mà người trong xe phảng phất chú ý bị hắn để ý đến, giây sau đó lập tức rời đi, hắn chỉ tới kịp ghi nhớ biển số xe.

"Em..... có chút mệt mỏi, muốn lên tầng trước." Nàng cứng ngắc mỉm cười, hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi công cộng, cố gắng để đứng lên.

"Tùy em, đâu tây anh sẽ mang đến cho em sau." Hắn không dấu vết quan sát từng biến hóa nhỏ của nàng.

"Anh không cùng em lên trên sao?" Nàng bắt lực nhìn hắn, nhưng lại khát vọng hắn có thể ở bên nàng thêm một thời gian.

Trong lúc bị theo dõi quấy rầy, tuy rằng biểu hiện của nàng vẫn là tương đương trấn định, nhưng trên thực tế chỉ có nàng hiểu rõ ràng là trong lòng sợ hãi, dù sao đây cũng không phải là quấy rầy bình thường.

Nàng xác định được đối phương là ác ý, cũng rõ ràng đối phương không chịu có thiện ý mà bỏ qua.

Hướng hồ đối phương có tiền có thế, ngay cả cảnh sát cũng phải thật cẩn thận, thận trọng, nàng chỉ có thể không ngừng tìm kiếm chứng cứ chính xác, sau đó giống như một động vật nhỏ bại trận, bảo trì cảnh giới, đề phòng hắn tùy mọi lúc công kích.

"Em có lẽ sẽ nhờ bảo vệ chú ý....." Nhìn nàng yếu ớt tươi cười, hắn muốn đem nàng ôm vào trong lòng, lại cảm thấy nếu xúc động quá mức, chỉ sợ sẽ làm gia tăng khủng hoảng trong lòng nàng, bởi vậy chỉ có thể bức bách chính mình bình tĩnh lại.

"Nếu không em có thể đến sân ở đại sảnh ngồi chờ anh, sau đó chúng ta cùng nhau lên tầng?" Cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể chậm rãi mở ra bàn tay đang nắm chặt, lựa chọn cách có thể làm cho nàng an tâm.

"Hảo." Nàng cơ hồ là không hề do dự cầm lấy bàn tay của hắn.

Ông trời, nàng cũng không muốn yếu đuối như vậy, nhưng là chỉ có hiện tại, nàng cần hắn.

8. Hạ Kiều Ân - Chương 8

Không thể tan tầm đúng giờ đã đủ thảm, lại còn gặp phải trời mưa.

Nhìn ngoài cửa sổ ngã tư đường bị mưa làm cho thành mơ hồ, Thích Lan chỉ có thể mỗi một thở dài, khóac trên người áo lông dê, cầm công văn ra khỏi thang máy đến đại sảnh tầng một.

Bảo vệ vừa nhìn thấy nàng, lập tức giơ tay tiếp đón.

"Thích tiểu thư? Cô hôm nay lại tặng ca?"

"Đúng, cùng khách hàng nước ngoài có một cuộc hội nghị, vừa mới chấm dứt." Nàng nhếch khóe miệng, theo bản năng tìm ô, lại bất tri bất giác nhận ra mình không mang theo ô.

Hôm nay thời tiết cũng thực quái lạ, rõ ràng buổi chiều vẫn là trời nắng, không ngờ buổi tối trời lại mưa.

Bảo vệ chú ý tới động tác của nàng, lập tức sẵn sóc hỏi: "Không mang ô che? Có muốn tôi giúp cô gọi taxi? Hay là có đồng nghiệp thuận đường cùng cô về nhà?"

"Vốn là có đồng nghiệp cùng tôi về, nhưng là con gái của hấn bị sốt, cho nên đã về nhà lúc sớm rồi." Nàng bắt đầu dĩ nhiên vai, cảm thấy hôm nay tựa hồ chuyện gì cũng không thích hợp.

Đầu tiên là La Lăng vì người yêu bị tai nạn xe cộ, khẩn cấp xin phép, sau đó vài đồng nghiệp cũng có chuyện nhà phải về sớm, sau đó là thời tiết đột biến, cuối cùng là nam đồng nghiệp duy nhất tăng ca cùng nàng cũng phải trở về trước.

La Lăng rời đi công ty trước, còn ngàn câu ngàn chữ nói nàng đừng về một mình, rốt cuộc người tính không bằng trời tính.

Chỉ là nói quay trở lại, từ sau khi La Lăng giúp nàng đổi số điện thoại mới, nàng quả nhiên là không nhận được điện thoại quấy rầy, mà tên biến thái kia cũng chưa từng xuất hiện qua.

Hấn rõ ràng liên tra được của nàng tân chỗ ở, lại bỗng nhiên biến mất sinh lợi, nói thực ra, này trạng huống thật sự tương đương quỷ dị, thậm chí làm cho người ta có loại bão táp tiền yên tĩnh cảm giác, nhưng mà ngày một ngày thiên đi qua, lại không lại phát sinh chuyện gì.

Có lẽ là tên biến thái kia rốt cục nghĩ thông suốt, muốn buông tha cho trò chơi nhảm chán này, hay là là ý thức được sự tình có tính nghiêm trọng, cho nên quyết định trước khi quá muộn, đã quay đầu lại?

Tóm lại, thời gian này nàng quả thực là bình an lại an ổn, phẳng phất giống như là lấy lại được trọng tâm cuộc sống, ngày mai nghỉ ngơi, nàng thậm chí cùng Phạm Học Ôn có hẹn cùng đi ăn nhà hàng.

"Như vậy a, tôi đây lập tức giúp cô kêu xe taxi, xin cô chờ một chút." Bảo vệ lập tức trở lại phía sau quầy, thay nàng gọi xe. Trời mưa, xe taxi bình thường có đôi khi không dễ dàng kêu, may mà gần đây vừa vận có xe trống. "Thích tiểu thư, xe taxi 3 phút nữa sẽ đến, xe số 305."

Hấn bỏ phone xuống.

"Cám ơn." Thích Lan cảm kích mỉm cười, đứng ở quầy cùng bảo vệ nói chuyện phiếm về thời sự, không bao lâu một chiếc xe taxi quả nhiên nhanh chóng đến trước cửa.

Bảo vệ biết nàng không mang ô che, lập tức hảo tâm lấy ô của mình, hộ tống nàng lên xe, khi xe taxi vừa mới khởi động không được bao lâu, trong túi tự nhiên truyền đến tiếng chuông di động.

Bởi vì nghề nghiệp bắt buộc, nàng mới ấn nút nhận điện thoại, liền theo thói quen dùng tiếng anh để nói chuyện.

"Hello....."

"Thích Lan, là anh." Ai ngờ trong di động lại trả lời bằng tiếng Trung, lại là tiếng nói Phạm Học Ôn thấp thuận.

"Học Ôn?" Nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó môi phần không nhận được mà mỉm cười, phẳng phất nhìn ngoài cửa sổ mưa đã hết rơi, lại lần nữa ý cười càng dâng. "Làm sao anh có thể có số điện thoại mới của em?" Số điện thoại này nàng mới đổi không được bao lâu.

"Anh hỏi Tiểu Anh." Trong di động, tiếng nói Phạm Học Ôn lộ ra một loại tình cảm.

"Tan tầm sao? Cả hai vừa lúc ở bên ngoài, thuận đường để anh đi đón em đi."

"A? Nhưng là em đã lên xe taxi mất rồi." Chán ghét, sớm biết thế thì đã tan tầm trễ một chút.

Nàng nhìn chính mình trên cửa kính của xe, vui vẻ biểu tình nhất thời trở nên có chút sầu mi buồn tủi.

"Không sao, vậy em đi taxi gì, biển số xe bao nhiêu?"

"Đại Đài Bắc, xe số 305." Nàng trả lời.

Hấn cẩn thận lại hỏi: "Đại khái còn bao lâu sẽ tới nhà?"

"Không tắc xe có lẽ là tầm hai mươi phút." Nàng trả lời, đầu ngón tay tại kia nhúu lại mảy vẽ vòng tròn nhỏ.

"Anh đã biết."

"Àn..... Có việc sao?" Nàng nhin không được muốn hỏi.

"Bởi vì chuyện học, bữa tối của anh bị trì hoãn, cho nên muốn hỏi em cps muốn ăn khuya hay không, cùng anh đi ăn bữa cơm?"

"Ăn khuya..... A, nhưng dạo này em luôn luôn được hấp thụ các chất dinh dưỡng, còn như vậy nữa, em thật sự sẽ biến thành một con heo a." Từ khi biết nàng trở thành hàng xóm của Học Ôn, Tiểu Anh lại lần nữa là hạnh phúc của nàng liên tục tiếp tế cho nàng.

Ngay từ đầu chỉ là nàng cùng Tiểu Anh ăn bữa tối, sau đó hẳn cùng Học Tiệp cũng gia nhập, cuối cùng bởi vì chỗ ở của nàng không thể dùng bếp, không thể đem đồ ăn đun nóng, liền trực tiếp đổi địa điểm dùng cơm sang nhà của hẳn.

Bởi vì thiết bị đầy đủ mọi thứ, hơn nữa hẳn cùng Tiểu Anh tay nghề cao, mấy ngày nay chỉ cần không có tăng ca, cơ hồ bữa tối của nàng đều giải quyết ở nhà hẳn, mỹ thực trước mặt, nàng không mập cũng khó a.

"Em rất gầy, béo một chút càng đẹp mắt."

Càng đẹp mắt? Cho nên hẳn vốn đã cảm thấy nàng đẹp?

Tuy rằng biết rõ rằng có khả năng đó chỉ là lời khách sáo, nhưng nàng vẫn là nhin không được mặt đỏ.

"Nói thực ra, em bữa tối cũng chưa ăn....." Nàng nhỏ giọng, muốn dừng quá thẹn thùng. "Cho nên nếu là bữa tối mà không phải ăn khuya, hẳn là không thành vấn đề."

"Không thành vấn đề, chúng ta liền ăn 'bữa tối.'" Trong di động truyền đến Phạm Học Ôn tiếng cười.

"Chúng ta gặp ở đại sảnh?"

"Hẹn ở đại sảnh."

Sau khi cất điện thoại, nàng nhìn chính mình trên cửa kính xe đang cười mỉ hoặc, nhin không được cười đến càng ngọt.

Chỉ là thực đáng tiếc, nụ cười của nàng cũng không tiếp tục được lâu.

Khả năng bởi vì mưa nặng hạt, xa cộ trên đường sợ phát sinh tai nạn ngoài ý muốn, tất cả đều lấy tốc độ thấp điều khiển, mất thấy thời gian đều qua một nửa thời gian, nàng vẫn còn chưa có đến điểm hẹn.

"Tiểu thư, phía trước giống như phát sinh tai nạn xe cộ, cho nên tắc xe, có lẽ nên đi vòng."

Ngay tại Thích Lan liên tục cúi đầu nhìn thời gian, tài xế phía trước lại thông báo tắc xe.

Nàng ngẩng lên nhìn những hàng xe dài phía trước, nhin không được bất đắc dĩ suy sụp hạ bả vai.

"Đại khái đi vòng sẽ mất bao lâu?"

"Không nhất định, còn phải xem đường, bất quá xung quanh có nhiều hướng đi, đi vòng có lẽ sẽ mất hơn mười phút."

Tài xế ở trong gương cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hơn mười phút?

Không xong, Học Ôn 10 phút trước đã gọi điện nói hẳn đã đến, nàng cũng không muốn cho hẳn chờ lâu.

Mất thấy chỉ cách mấy con phố là đến chỗ ở, nàng trong lòng không suy nghĩ, lập tức đưa ra quyết định –

"Vẫn là dừng đi vòng, làm phiền anh tiếp tục đi về phía trước, tôi có thể dừng lại ở phía trước." Nghĩ đến việc sau khi đi vào nơi đang bị tắc, lái xe nhiều khả năng sẽ không ra khỏi, nàng lập tức lại nói: "Tôi sẽ trả thêm tiền, làm ơn."

Lái xe nhún nhún vai, nhưng thật ra cũng không sao cả, lại nhin không được trêu chọc. "Cùng bạn trai có ước?"

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, lập tức xua tay làm sáng tỏ. "Hắn không phải bạn trai tôi."

"Không phải bạn trai a....." Lái xe đầu tiên là nghiêng ngả nhú mày, sau đó lập tức lộ ra biểu tình đã lý giải được.

Nhìn vẻ mặt đứng đắn, lại làm cho người ta phi thường cảm thấy không đứng đắn, quả thực cùng La Lãng không có sai biệt!

Nàng che miệng, không khỏi xấu hổ phát ra một tiếng ho nhẹ, may mắn lái xe có chừng có mực hiểu được, không tiếp tục trêu chọc nữa.

Chỉ là tai nạn phía trước tạo thành dãy xe dài, những chiếc xe xung quanh mình cơ hồ đi với tốc độ rùa bò, mất thấy thời gian đã qua 5 phút, xe taxi lại chỉ đi qua được 2 đầu phố, nàng đành phải quyết định xuống xe.

"Tài xế, tôi muốn xuống xe ở chỗ này." Nhìn bản hiển thị giá tiền, nàng vội vàng lấy nguyên một tờ ngàn yên giá trị lớn từ trong ví ra, đưa lên cho người phía trước. "Không cần thối lại, cảm ơn."

Mất thấy Thích Lan ra tay hào phóng, lái xe lập tức cười đến toe toe.

"Tôi lập tức đem xe vào đến ven đường –"

"Không cần, tôi thấy tình hình này thì muốn dừng xe ở ven đường cũng là rất khó, tôi cứ như vậy trực tiếp xuống xe là được rồi, phiền toái anh giúp tôi mở cửa xe." Nói xong, Thích Lan đã quay đầu chú ý xe bốn phía.

"Nhưng là trên đường xe rất nhiều, tiểu thư cô thật sự xác định sao?" Lái xe cũng không rất yên tâm.

"Tôi chính mình sẽ cẩn thận, làm phiền, còn có cảm ơn anh."

"Được rồi." Nhìn Thích Lan đã ra tay hào phóng, lái xe đành phải đồng ý yêu cầu của nàng, đành phải ngoại lệ mở cửa xe để cho nàng xuống xe.

9. Hạ Kiều Ân - Chương 9

Cơ hồ có một chút mưa, nàng liền đem túi đựng công văn để lên trên đầu, nhanh chóng chạy vội tới ven đường tránh mưa rơi.

Đứng ở dưới mái che, nàng thuận tay gạt đi mưa trên người, sau đó vội vàng nhìn thời gian trên đồng hồ, lại lập tức cất bước đi đến phía nhà ở, lại không chú ý đến trên đường cái cũng có một người nam nhân đang đi dưới mưa giống như nàng, giữa đường xuống taxi, cũng một đường đi theo sau lưng nàng.

Bởi vì trời mưa, ngay từ đầu nàng cũng không có phát hiện có người đi cùng đường theo sau lưng nàng, thẳng đến tiếng mưa dần dần nhỏ đi, thẳng đến khi nàng bởi vì muốn nhanh hơn mà rẽ vào một ngõ nhỏ không có người, nàng mới chú ý tới phía sau mình có tiếng bước chân ở sát ngay sau lưng.

Cảm giác này, giống như thời gian bị người kia theo dõi, cảm giác kia làm người ta không lạnh mà vẫn rét run, làm cho da đầu của nàng run lên, kinh hãi khiếp đảm.

Là hắn!

Hắn lại xuất hiện!

Không cần quay đầu, Thích Lan chỉ biết cơn ác mộng lại bắt đầu.

Ngõ nhỏ này cách đường lớn ở bên ngoài, bốn phía không có ánh sáng của các cửa hàng, chỉ có hai nhà trọ cũ, bất quá cũng vì trời lạnh vì mưa, người ta không đóng cửa lại, thì là tắt đèn nghỉ ngơi, cho dù trái tim cơ hồ sắp rơi khỏi lồng ngực, nàng cũng không dám tùy tiện lên tiếng cầu cứu, chỉ sợ rút dây động rừng.

Huống chi so với cầu cứu, trước mắt tự bảo vệ mình mới là hàng đầu!

Ý niệm này cơ hồ vừa hiện ra ở trong đầu, nàng lập tức chạy đi, chạy như điên, muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi ngõ nhỏ, một lần nữa trở lại đường cái, trên đường cái nhiều người, cho dù cái tên biến thái đáng chết kia có ý đồ gì với nàng, cũng phải cố kỵ ba phần.

Chỉ là thực rõ ràng, đối phương cũng không tính để cho nàng thực hiện được mục đích, không bao lâu sau khi nàng bắt đầu chạy, tiếng bước chân sau lưng cũng bắt đầu đuổi theo.

Sợ hãi cùng với mưa trong không khí lạnh lẽo, mũi người được mùi gió mãnh liệt, làm cho khí quản của nàng co rút nhanh, khó chịu cùng hít thở không thông, nhưng nàng cũng không dám chậm bước lại.

Nàng chạy như sắp mất mạng, chỉ là cho dù nàng dùng tốc độ nhanh nhất để chạy, bắt đầu từ ngày mưa đường ướt, giày cao gót dưới chân nàng thành một điểm chí mạng, chỉ cần không cẩn thận là sẽ té ngã ở trên đường.

”A!”

Cả đầu gối và bàn tay nàng ma sát ở trên đường, vết thương bị rách miệng cọ xát ở trên đường cái ẩm ướt, đau khiến cho nàng phát ra tiếng kêu, cảm thấy như muốn đứng dậy cũng không thể được.

Cảm thấy nghiêm trọng ngoài ý muốn, lại khiến cho nam nhân đằng sau thừa cơ lợi dụng.

Tiếng bước chân dồn dập giống như là sắp bị lấy mạng, nhanh chóng tới gần nàng, sau đó có bóng đen ngay lập tức ở gần ngay bên cạnh nàng.

”Không cần!” Nàng lên tiếng hét chói tai, theo bản năng lập tức cầm túi công văn ở trong tay đánh về phía đối phương, xoay thân ra sức mà đánh.

”Đáng chết!”

Nam nhân khẩn cấp né tránh, nhưng vẫn bị túi đập trúng vào một góc, nhất thời lên tiếng chửi rủa.

Cho dù mưa phùn kéo dài, cho dù trong ngõ nhỏ đường tắt đèn cũng không sáng, nhưng Thích Lan vẫn là chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra khuôn mặt hung dữ của nam nhân kia, chính là tên biến thái đáng chết luôn quấy rối nàng.

Nàng thậm chí còn chú ý tới trong tay hắn cầm một loại bình thuốc xịt gì đó –

”Tránh ra! Không cần tới gần tôi!” Nàng không cần phải động não, chỉ trong nháy mắt cũng biết được là hắn muốn làm gì, hắn muốn nàng hôn mê! ”Cứu mạng, cứu mạng!” Không hề do dự, nàng bắt đầu hô to lên tiếng, cũng giẫy dụa suy nghĩ muốn đứng dậy.

”Câm miệng!” Nghe thấy Thích Lan lên tiếng cầu cứu, nam nhân tuy rằng cũng kinh hoảng, nhưng lại càng phần nộ, hắn dùng lực hất bỏ túi công văn ở trong tay nàng, cũng nhanh chóng bắt được hai tay của nàng, đem thuốc phun về phía nàng.

”Buông!” Nàng lớn tiếng hét chói tai, tuy rằng hai tay bị chế phục, tuy rằng toàn thân không ngừng run run, lại vẫn không muốn buông tay nên cố gắng hết sức giẫy dụa, sinh tử khó đoán, nàng không thể tránh được việc giẫy giụa khiến cho cảnh xuân dưới váy bị tiết lộ, dù cho cố gắng khiến cho vết thương cùng người vô cùng đau, đúng sức đá chân về phía hắn, khiến cho bình phun thuốc không thể nhắm trúng nàng.

Nàng thậm chí còn cúi đầu, hung hăng cắn lấy tay của hắn!

”Mẹ nó, người, đồ kỹ nữ này!” Thành *** h bị đau, làm cho bản năng của nam nhân rút tay lại, bình thuốc trong tay cũng rơi xuống.

Mắt thấy có thời cơ liền lập tức tận dụng, nàng lập tức cởi bỏ giày cao gót, sống chết cử động thân thể, xoay người bỏ chạy.

Gió thấu lạnh đến xương, như gươm nanh múa vuốt ở bên tay nàng, tràn đầy quỷ mị, nhưng hình bóng kia cùng những tiếng bước chân đằng sau kèm theo tiếng hô sát bên tai khiến cho nàng quên cả nỗi đau của cơ thể, nước mắt sợ hãi nhanh chóng lan tràn nhanh nơi khóe mắt, nàng bắt buộc chính mình nhất định phải kiên cường.

Nàng phải nhanh chóng chạy ra đường cái, rồi ngay lúc đó, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp tìm kiếm người xung quanh! Nếu nàng thật sự bất hạnh — bất hạnh phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, ít nhất còn có người chứng kiến để có thể cung cấp manh mối.

Suy nghĩ hỗn loạn, nàng rốt cục nhớ tới phương pháp tốt hơn nhiều so với việc kêu cứu –

”Cháy, cháy!” Nàng dùng hết toàn thân khí lực, lên tiếng kêu lên. ”Mau cứu hỏa a! Cháy, cháy!”

Xã hội nhiều việc xảy ra, người hiện đại đã sớm học cách bo bo giữ mình, nghe thấy có người kêu cứu mạng phần lớn đều lựa chọn coi thường mặc kệ, nhưng nếu nghe thấy cháy, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc.

Quả nhiên chiêu ”cháy” này phi thường dùng được, vài hộ gia đình lập tức lôi điện thoại di động ra, có người đẩy cửa sổ ra nhìn, hoặc chạy đến ban công thượng xem.

Mất thấy các gia đình xung quanh đã bị đánh thức, nam nhân nhưng không có vì vậy mà hết hy vọng rồi lùi bước, ngược lại còn nóng nảy truy đuổi.

Cái loại này là tà làm ngọc vỡ, còn hơn làm ngói lành, làm cho hắn rất nhanh liền đuổi theo Thích Lan, còn tàn nhẫn giật mạnh mái tóc dài của nàng.

”A –” Thích Lan đau, thét chói tai, thân thể sớm bị mưa dầm giờ lại chao đảo ngã xuống.

”Người là của ta! Của ta!”

Mưa rơi tạt vào mặt, nàng phảng phất nhìn thấy trong mắt hắn phảng phất sát khí, rồi bình thuốc ngay lập tức thay thế cho khuôn mặt của hắn, xuất hiện ở trước mắt.

Mọi chuyện xảy ra ở trước mắt, trong đầu của nàng hiện lên hình ảnh của cha mẹ cùng Tiểu Anh, còn cả khuôn mặt Phạm Học Ôn ôn nhu cương nghị kia.

Làm sao bây giờ? Nàng thật sự không bỏ xuống được, đó là nam nhân nàng yêu a.....

Phanh!

Ngay khi nàng tuyệt vọng đến tâm cũng lạnh lẽo, một giọng nói âm trầm vang lên, xuyên thấu tiếng mưa rơi, vang lên ở bên tai nàng.

”Buông cô ấy ra!”

Nàng liền nhận ra giọng nói quen thuộc.

Trong nháy mắt, khi thế giới của nàng đang gặp phải một trận động đất, cũng bởi vì cảm thấy như đang tận thế, là bởi vì tên biến thái kia khiến nàng đau như sắp tróc da đầu, nhưng hiện tại hắn lại liên tục bị quyền đánh vào mặt, liên tục kêu rên, rốt cuộc giữ nàng không được, khiến cho nàng ngã xụi lơ dưới mặt đất, đúng lúc có một đôi tay ôm lấy nàng vào lòng.

Mưa vẫn rơi, gió lạnh vẫn như trước lạnh đến thấu xương, nàng lại có cảm giác phảng phất như mặt trời đang mọc.

Đời này nàng chưa bao giờ tin tưởng rằng mình sẽ gặp được kì tích, nhưng nhưng cho đến thời khắc này, nàng mới phát hiện rằng bản thân vẫn được thần chiếu cố đến.

Nhìn Phạm Học Ôn trước mắt, nàng kinh hãi muốn kêu to, lại cảm động muốn rơi lệ, rất nhiều cảm xúc tràn ngập lấy lòng của nàng, nhưng nàng không thể phản ứng, chỉ có thể giật mình lảng lảng nhìn hắn.

Nhưng mà không biết là có phải do trời mưa hay không, mà Phạm Học Ôn trước mắt nhìn như quen thuộc, lại tưởng như xa lạ, bởi vì cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng thấy qua biểu tình lãnh khốc của hắn đến như vậy, lại càng không thấy được ánh mắt âm ngoan đến vậy.

Đối với việc bị nàng nhìn như vậy, hắn thủy chung không có phản ứng gì, chỉ là gắt gao nhìn nam nhân ở trên đường nhựa, cho đến khi thấy được đối phương không thể có hành động gì, thậm chí ngay cả rên rỉ kêu lên cũng không có, mới quay đầu nhìn vào ánh mắt của nàng.

”Hắn không làm gì được nữa, không sao rồi.”

Không sao rồi?

Ba chữ liền nhắc nhở rằng vừa có chuyện xảy ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lập tức hiện ra sự hoảng sợ nồng đậm, thật sự, nàng không khỏi nhanh chóng quay đầu nhìn nam nhân kia, nhưng chỉ vừa liếc mắt qua một cái, đã bị gắt gao ôm vào trong lòng.

”Anh có thể ôm chặt em sao?” So với ngày trước giọng nói lại càng thêm thấp trầm, đầy sâu kín mà nhìn xuống khuôn mặt nàng.

Nàng nháy mắt mấy cái, còn nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của hắn, đồng thời cảm nhận được sự phập phồng ở nơi lồng ngực của hắn, cho dù cách áo sơ mi đã bị ướt đầm, nhiệt độ của hắn vẫn là nóng đến dọa người, toàn thân cơ bắp lại cứng rắn như một tảng đá, phảng phất như vừa chạy maratông.

Chỉ là vì sao hắn lại hỏi là có thể ôm chặt nàng không? Hắn không phải đã ôm chặt nàng rồi sao?

Còn có, hắn như thế nào phát hiện của nàng? Không phải đã hẹn là chờ ở đại sảnh hay sao?

Tim của hắn đập dồn dập như vậy, là vì lo lắng cho nàng sao?

Nàng có thật nhiều nghi vấn, nhưng mà khi cái miệng nhỏ nhắn mở ra, nàng mới phát hiện chính mình căn bản không phát ra được thanh âm nào, trên thực tế cả người nàng đều đang run, không chỉ cơ thể đang run rẩy, mà ngay cả hô hấp cũng run rẩy, nhưng mà cơ thể không thể ngừng run rẩy này không phải là do trời lạnh.

Nhớ tới chính mình thiếu chút nữa gây mê, nhớ tới bản thân đơn phương độc mã sợ hãi cùng bất lực, nhớ tới thời gian này có biết bao nhiêu áp lực cùng bất an, nước mắt giống như là vỡ òa, cứ như vậy trào ra khỏi khóe mắt nàng.

Nàng nắm chặt áo sơ mi của hắn, như một đứa nhỏ bồng bồng khóc nức nở khóc.....

”Không có việc gì, em an toàn rồi, không có việc gì.” Bàn tay ấm nóng to lớn vuốt ve ở trên đầu nàng, sau đó đi xuống bả vai nàng, cánh tay, cuối cùng trở lại lưng của nàng, một lần nữa ôm chặt lấy nàng.

Động tác của hắn ôn nhu một cách thần kỳ, làm cho nàng nhận không được mà càng khóc lớn tiếng.

Nàng giống như tiểu hài tử khẩn cấp tìm kiếm sự an ủi, tiếng khóc lớn, phảng phất như nỗi sợ hãi cố nén nhịn lâu dài đã bị vỡ òa ra, mà hắn cũng nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của nàng, càng sử dụng lực mà ôm chặt lấy nàng, cũng không ngừng ở bên tai nàng nhỏ tiếng an ủi.

Đường tắt không người chỉ có tiếng mưa rơi khiến cho người khác bất an, giờ đã có tiếng nói ôn nhu của hắn, cùng với một số hộ gia đình khẽ xì xào.

Không bao lâu, còi xe cảnh sát đã ngày một đến gần, hiển nhiên là đã có người gọi điện thoại đi báo án, bất quá điều này giờ đã không còn là điều quan trọng.

Sống sót sau tai nạn, nàng thầm nghĩ muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, vô lực thiếp lại ở trong lòng ngực hắn, hưởng thụ cảm giác an toàn từ hắn.

Chỉ là, nàng không muốn lại một mình kiên cường, lại càng không muốn tiếp tục một mình chống đỡ mọi thứ, nàng chỉ có một mình, chỉ là một nữ nhân năng lực có hạn, cho dù có thể kiên cường, cũng có thời điểm phải dựa vào người khác.

Nhưng mà chỉ có khi đối mặt hắn, nàng mới có thể an tâm để lộ ra sự bất lực của chính mình, cũng chỉ có hắn, mới có thể khiến cho nàng cảm thấy yên tâm dựa vào.

Sinh tử trước mặt, cái gì cũng không còn quan trọng, chỉ có sợ hãi cùng tiếc nuối, nhân sinh rất vô thường, có một số việc nhất định làm thì sớm làm, nếu không một khi sai bị lỡ nhịp, chỉ có thể thương tiếc cả đời.

Ngay khi sinh tử chỉ thay đổi trong nháy mắt, trong lòng của nàng sớm đã có đáp án tốt nhất –

Nàng đối với hắn đã sớm không chỉ là thích.....

Nàng đối với hắn..... sớm không chỉ là thích.....

Nàng yêu hấn!

Về phần tình cảm này, nàng nhất định phải dùng cảm nói cho hấn.

10. Hạ Kiều Ân - Chương 10

Có người nói: Trên đời khoảng cách xa xôi là gì, có phải là anh đứng ở trước mặt em, nhưng em lại không thể nói em yêu anh, nhưng rõ ràng biết là yêu lẫn nhau, nhưng lại không có thể ở cùng nhau.

Nhưng, nếu không phải là yêu lẫn nhau?

Chuyện cũ rõ ràng đã kết thúc, nàng vĩnh viễn quên không được ngày Tiểu Anh tuyên bố hôn sự, tình yêu của nàng đã kết thúc, nàng cùng Phạm Học Ôn từ bạn biến thành thông gia.

Nàng yêu hấn, nhưng sự thật chứng minh hấn là yêu Tiểu Anh.

Nàng cùng hấn trong lúc đó, chưa từng có cái khoảng cách xa xôi, chỉ có nàng một mình tự mình đa tình.

Phần tình cảm đã chôn giấu hơn một năm rưỡi, như trước ẩn sâu ở trong lòng của nàng –

Đen tối khó hiểu.

Khách!

Cửa lớn mở ra, Thích Lan chân bước trầm trọng đi vào trong nhà, tùy tay đem công văn ném xuống sàn, sau khi đóng cửa, cả người vô lực dựa vào cửa, vẻ mặt mệt mỏi như là xuất chinh nhiều năm.

Cuối tuần này nàng lại tăng ca, mà thời tiết bên ngoài, nóng đến chết.

”Nóng quá.....” Nàng nhắm mắt lại, lấy tay lau mồ hôi nơi thái dương, cả người không nhúc nhích chỉ dựa vào ván cửa, tham lam hưởng thụ chút lạnh lẽo từ cửa.

Cho đến vài giây sau, nàng mới có khí lực mà tỉnh lại, đá văng ra giày cao gót, bắt đầu cởi bỏ quần áo cùng đồ trang sức khiến cho người khó thở.

Nàng đầu tiên là cởi bỏ áo khoác Chanel hồng nhạt, sau đó bỏ chiếc khăn lụa màu hồng phấn ở trên cổ, cuối cùng ngay cả áo sơ mi lá sen màu trắng ở trên người cùng váy hồng cũng cởi bỏ xuống, nàng vừa đi vừa cởi, từ cửa đi đến sofa ở trong phòng khách, mỗi một khoảng cách nàng lại cởi bỏ quần áo.

Quần áo trên cơ thể mềm mại rất nhanh chỉ còn lại đồ lót màu tuyết trắng, ánh nắng mặt trời vẫn tiếp tục đi qua cửa sổ, khiến cho đường cong thoát ẩn thoát hiện, mà những viên ren hoa hồng luôn ôm sát cơ thể, lại hào phóng đem cơ thể của nàng để lộ ra ngoài không chút bỏ sót.

Cơ thể trắng mịn không chút tì vết, thậm chí so với đồ lót màu tuyết trắng kia còn trắng mịn hơn.

Nàng cúi thấp lưng, ở sofa nhìn đông nhìn tây tìm hồi lâu, thật vất vả mới rút cuộc tìm được chiếc điều khiển từ xa của điều hòa.

”Nguyên lai ở trong này.” Nàng thì thầm tự nói, cầm lấy điều khiển từ xa bật điều hòa.

Theo tiếng của chiếc điều khiển từ xa, gió lạnh từ trong điều hòa từ từ thổi ra, nàng ngẩng đầu lên, nhin không được lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

”A? Hương vị gì vậy?” Trừ bỏ gió lạnh thổi vào trong không khí, một mùi hương khiến cho nàng thèm đến chảy nước dãi, nàng ngửi theo mùi hương truyền đến, không ngừng hít hít cái mũi.

”Ai..... Hình như là ma bà Ậu hủ, cung bảo gà đình, cà tím kho tàu, còn có toan lạt canh.....”

Quái, là ảo giác của nàng sao? Như thế nào lại có cỗ hương mê người đến như vậy nữa, như vậy mê người, như vậy gần trong gang tấc?

Chẳng lẽ Học Ôn lại mang đồ tiếp tế tiếp viện cho nàng?

Ý niệm trong đầu vừa mới hiện ra, nàng liền nhanh chóng xoay người đi vào trong bếp tìm đáp án.

Quả nhiên, khứu giác của nàng không hề sai, trên bàn thật sự có mùi của thức ăn, hơn nữa đồ ăn lại đúng y như nàng đã đoán!

Từ hăn đem Tiểu Anh lấy về nhà, hăn là hảo con rể chỉ cần cuối tuần rảnh, sẽ cùng Tiểu Anh về nhà thăm song thân, so với nàng là nữ nhi do chính họ thân sinh còn có hiếu thuận hơn, cho dù –

Cho dù Tiểu Anh cùng Học Tiếp bởi vì không may mắn, bất hạnh gặp nạn gần một năm, hăn đối với song thân vẫn quan tâm như trước không có chút giảm bớt, thậm chí thay Tiểu Anh đem đồ ăn cho chị vợ này được ăn cho tới khi hạnh phúc.

Tuy rằng hôm nay là cuối tuần, tuy rằng bên ngoài nóng phải chết, nàng lại thức khố sở chấm dứt khóa học nấu ăn, nhưng những mỹ thực này thật sự xóa bỏ vất vả của nàng.

Môi phấn cong lên, nàng lập tức dùng tay lấy gà cho vào miệng.

"Ân, hảo hảo ăn nha....." Hạnh phúc ở đầu lưỡi, nàng cũng nhin không được ôm lấy hai má, cười đến càn thoải mái.

"Em thích là tốt rồi." Giọng nói thấp thuận không báo trước lên tiếng ở trước cửa phòng bếp.

"Học Ôn?" Nàng kinh ngạc quay đầu, trừng mắt nhìn thân ảnh cao lớn đứng ở ngoài cửa bếp, bản năng tự hỏi là hăn từ đâu mà đến?

Bởi vì công việc của nàng bận rộn, cơ hội nhìn mặt nhau cũng không nhiều, nếu là nàng không ở nhà, hăn sẽ lấy chìa khóa dự bị của Tiểu Anh mà mở cửa vào, thay nàng để đồ ăn ở trên bàn hoặc trong tủ lạnh, làm cho nàng vừa đến nhà là có thể đầy bụng, chỉ là nàng nghĩ rằng hăn đã sớm về, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài phòng bếp?

Bất quá nói trở về, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là hăn ánh mắt không đúng cho lắm.....

Nàng bắt tri bắt giác nhìn theo ánh mắt của hăn, kết quả thật không hoàn hảo, bây giờ mới nhận ra rằng tại sao lại nhìn hăn có điểm không thích hợp.

Cảnh xuân của nàng tiết ra ngoài!

"A a a!" Nàng thét chói tai, lập tức đem hai tay khoanh ở trước ngực. "Anh, anh anh anh anh — em, em em em —" Nàng nhìn xung quanh, hoảng loạn đến nói cũng không được.

Quần áo đâu?

Nhanh chút đem quần áo mà mặc!

"Quần áo ở trên sàn trước cửa." Cứ như nhìn thấu ý tưởng của nàng, hăn thần sắc tự nhiên chỉ phía cửa, ánh mắt thế nhưng lại không rời khỏi người nàng.

Nàng vẻ mặt nóng bừng, xấu hổ đến mức nghĩ muốn nhanh chóng chui xuống dưới gầm bàn, nhưng cho dù làm như vậy, như không kịp giải quyết vấn đề trước mắt, bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể kiên trì đối mặt sự thật, hoả tốc vọt qua khỏi cửa phòng bếp.

"Thực xin lỗi, đi qua một chút." Ôi, quá mất mặt!

"Đợi chút." Hăn lấy tay giữ chặt cổ tay của nàng.

"Cái gì?" Nàng mở to mắt, nghĩ đến chính mình nghe lầm.

"Tay em bị dính tương, nếu dính vào quần áo sẽ rất khó tẩy, vẫn là rửa tay trước đi."

Đến cái mức này, ai còn quan tâm đến quần áo có tẩy sạch được hay không!

Nàng muốn thét chói tai, muốn tê rống, nhưng nàng càng muốn lấy hai tay bịt chặt mắt hăn lại, cho dù hăn cảm thấy như vậy là không sao cả, nhưng tốt xấu nàng vẫn là nữ nhân chưa lấy chồng a, hăn có thể đứng quanh mình chính đại nhìn như vậy hay không, cứ như vậy mà nhìn mọi thứ của nàng bị "bại lộ" mà cứ như không thấy?

"Không, em cảm thấy trước hết vẫn là mặc quần áo thì tốt hơn....." Tuy rằng trong lòng liên tục kêu SOS, nhưng trên thực tế, nàng nói ra tiếng lại nhỏ đến khó hiểu.

"Làm ơn, cho đi qua." Nàng thậm chí còn hèn mọn nói làm ơn.

"Một khi đã như vậy....." Hấn nhún nhún vai, rút cục buông tay nàng ra.

"Anh đi lấy quần áo cho em, em vẫn là đi rửa tay đi." Hấn hạo tâm đề nghị, thân hình cao lớn như trước che ở trước mặt nàng.

Cái gì?

Nàng mắt mở to, cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Nhìn hấn ung dung bình thản xoay người, cứ như từ đầu đến cuối vẫn không cảm thấy "bộ dạng" của nàng là có vấn đề, nàng chỉ có thể đầu óc trống rỗng mở to mắt nhìn bóng dáng hấn, đứng ngây người tại chỗ năm giây, sau đó bản năng cúi đầu nhìn đồ lót trên người, lại ngây người năm giây, cuối cùng mới có thể cứng ngắc xoay người, ngoan ngoãn đi rửa tay.

Hấn rất trấn định?

Cho dù trên người nàng chỉ còn lại có đồ lót lại mỏng manh đến như thế này, hấn lại tựa hồ không chịu gì ảnh hưởng, trên thực tế, hấn căn bản chỉ là thờ ơ!

Ha, cũng đúng, hấn vì sao lại có cảm giác với nàng được? Nàng là chị vợ của hấn nha!

Cho dù không có quan hệ huyết thống, quan hệ thông gia cũng coi như là người nhà, lại càng không nói tình cảm hấn đối với Tiểu Anh rất tốt, mặc kệ là nàng hay song thân cũng đều vô cùng chiều chuộng, nhìn bọn họ cứ như giống như gia đình ruột thịt, mà hấn như là anh trai chiều chuộng đến em gái –

Từ khi quen biết đến nay, liền là anh trai phi thường chiều chuộng nàng.

Yêu thật sâu, không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, lại chỉ có thể dùng hành động để kiểm chứng, cũng đã hơn một năm, nàng so với ai khác hiểu rõ hấn yêu Tiểu Anh đến mức nào, đối với "người nhà" như nàng cũng vô cùng chiều chuộng.

Nếu là người nhà, hấn đương nhiên không cảm giác, nàng lại có cái suy nghĩ gì cảm giác gì đây?

Nuốt nước bọt, sự lạnh lẽo dần dần xóa bỏ đi sự bối rối của nàng, cũng dần dần ướp lạnh để ý hấn trong lòng nàng.

"Hôm nay thời tiết rất nóng, em đã mở điều hòa rồi, vậy ở phòng khách dùng cơm đi?" Giọng nói thấp thuyên từ từ đi đến bên tai nàng.

"Nha." Nàng nhìn về phía trước không chớp mắt, cho đến khi cả người không còn cứng đờ, mới bắt đầu bình tĩnh trở lại.

"Em mặc quần áo vào trước, anh mang đồ ăn đến phòng khách." Hấn nói, ngữ khí thủy chung vẫn thế.

"Tốt." Nàng xoay người, ngẩng đầu cười nhẹ nhàng với hấn. "Anh đã ăn được chưa? Cùng nhau ăn đi."

Nhìn nàng tươi cười sáng lạn, hấn trầm mặc một lát, mới cười lại. "Cũng tốt."

"Vậy anh cứ việc ăn trước, em phải mặc quần áo." Nàng đi đến bên người hấn, bình thản ung dung tiếp nhận quần áo trên tay hấn. "Em cứ nghĩ hôm nay anh đi thăm ba mẹ em." Nàng cười nhìn hấn, đem áo sơmi cùng cả bộ mặc lên trên người, nhanh chóng cài lại áo.

"Nhạc phụ nhạc mẫu đã có việc khác rồi, cho nên hôm nay không cần đến." Hấn xoay người bưng lên hai bàn đồ ăn, bước đi hướng phòng khách.

"Ba mẹ em dạo này hình như có rất nhiều việc." Cài hết nút áo, nàng sau đó mặc váy vào, nhanh chóng kéo khóa lên, liền đi theo bước chân của hấn, đang đem canh ra ngoài phòng khách.

"Trường bối có được cuộc sống riêng, như thế rất tốt." Hấn đem tất cả đặt lên trên bàn ở trong phòng khách, sau đó lại tiếp tục đi vào bếp lấy nồi cơm điện.

"Thực hâm mộ bọn họ, em cũng muốn nghỉ ngơi." Nàng thở dài, cũng đi theo vào phòng bếp, lấy bát đĩa thìa từ trong ngăn kéo bàn ra, động tác phối hợp cùng với hần vô cùng ăn ý, cứ như giống như là vợ chồng lâu năm.

"Nếu thật sự muốn nghỉ ngơi, mọi lúc đều có thể gạt công việc sang một bên mà nghỉ ngơi, chính em đã tình nguyện mỗi ngày đều tăng ca." Hần im lặng nhìn nàng, trong lời nói tựa hồ có ẩn hàm ý.

"Không có biện pháp, ai kêu em là người cuồng công tác, một ngày không làm việc cả người đều cảm thấy khó chịu." Nàng lại chỉ mỉm cười, giả bộ không biết nhún vai.

"Cho dù thích làm việc đến như thế nào, thì vẫn là nên nghỉ ngơi." Hần nhìn nàng thật sâu. "Em không phải nữ siêu nhân, em sẽ nhanh chóng mệt mỏi."

"Yên tâm đi, em đã làm công việc này sáu năm, sớm đã thành thói quen, cho dù không phải nữ siêu nhân, lâu rồi cũng trở thành nữ kim cương." Nàng nháy mắt mấy cái, thuận miệng đổi đề tài. "Đi, ăn cơm đi." Cầm bát đĩa với thìa, nàng xoay người đi ra phòng khách.

Nhìn nàng cơ thể gầy gò, ở sâu trong con người màu đen ẩn một cảm giác khó diễn tả, hần lại chỉ có thể yên lặng nắm chặt lại trong lòng bàn tay, bước chân theo nàng đi theo vào phòng khách.

Trên bàn ăn, bọn họ nói chuyện phiếm trời nam đất bắc, cứ như giống như là bạn bè thâm tình nhiều năm, cứ như giống như là người nhà chân chính, bọn họ trong lúc này giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, chuyện gì cũng không giống nhau.

Bọn họ như trước là bạn, lại nhất định vĩnh viễn chỉ có thể là bạn, cho dù thành người nhà, khoảng cách lẫn nhau cũng là cả năm ánh sáng –

Buông tha cho hần là điều duy nhất nàng có thể làm được.

Từ khi hần cùng Tiểu Anh hứa hẹn ở bên nhau, nhất định là phải chấp nhận ranh giới.

"Đúng rồi, khi em vào cửa sao lại không nhìn thấy anh? Anh ở nơi nào?" Ăn xong nửa chén cơm, Thích Lan mới chan một bát canh.

"Anh ở ban công giặt quần áo." Hần thấp giọng trả lời.

"Nha." Nàng gật gật đầu, không có nghĩ bao nhiêu, cúi đầu bắt đầu uống canh. "Khụ..... Khụ khụ khụ! Đợi chút!" Giây sau đó, nàng thiếu chút nữa đem canh ở trong miệng phun hết cả ra. "Anh giặt quần áo? Anh giặt quần áo của ai?" Nàng kinh ngạc nhìn hần, giặt mình hỏi.

"Của em." Hần chậm rãi thay nàng vuốt lưng nàng xuống.

Cái gì?

Nàng mở to mắt, biểu tình trên mặt thiên biến vạn hóa.

Hần giặt quần áo của nàng? Trong giỏ quần áo cần giặt của nàng có, tất chân, còn có nội y quần lót của nàng nha!

Oanh!

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ giống như một quả cà chua chín, đỏ mọng!

11. Hạ Kiều Ân - Chương 11

"Em rốt cuộc bao nhiêu ngày không giặt quần áo?" Làm như không phát hiện ửng hồng trên mặt nàng, hần thần sắc tự nhiên gấp cung bảo gà đỉnh vào trong bát của nàng.

Nàng xấu hổ lại càng xấu hổ, chỉ có thể trầm mặc mà chống đỡ.

"Quần áo của em phần lớn đều là màu hồng nhạt, nhiều đến thực phát hoảng, hôm nay anh vừa vặn rảnh, liền thuận tiện mang ra ban công để giặt." Hần cũng không để ý nàng có trả lời hay không, chỉ là ôn nhu

giải thích nguyên nhân vì sao chính mình làm như vậy, ánh mắt thủy chung dừng ở nàng. "Đều là người một nhà, em hẳn là sẽ không để ý đi?"

Vô nghĩa! Nàng đương nhiên để ý, hơn nữa để ý chết đi được có được hay không!

"Đương nhiên..... sẽ không." Nàng có chút suy yếu tươi cười, ghi nhớ hai chữ "người nhà", "Em làm sao có thể để ý....." Nàng chỉ là rất muốn khóc, rất muốn che mặt rồi biến mất không dấu vết mà thôi.

Tự tôn của nàng, rụt rè của nàng, mặt mũi của nàng a, bùm một tiếng là không có.

"Vậy là tốt rồi." Hắn mỉm cười, dường như không có việc gì tiếp tục dùng cơm.

Mắt thấy hắn thái độ tự nhiên, cứ như giúp nàng giặt quần áo là loại chuyện rất tự nhiên, nàng tuy rằng xấu hổ muốn chết, nhưng trong lòng cũng xuất hiện một loại chua xót ở trong lòng.

Nàng lặng lẽ nghiêng đầu, nhìn trên màn hình máy tính, trên màn hình là Tiểu Anh cùng Học Tiệp cười đến sáng lạn, rất sáng lạn, cứ giống như là vẫn sống ở bên cạnh vậy, hạnh phúc sinh sống.

Nếu không phát sinh tai nạn ở trên không kia, hôm nay người ngồi ở bên cạnh Học Ôn phải là Tiểu Anh, bọn họ hẳn là sẽ hạnh phúc nói chuyện trời đất, hạnh phúc cùng nhau mỉm cười.....

"Thích Lan." Tiếng nói trầm thấp vang lên ở bên tai.

"Cái gì?" Nàng nháy mắt mấy cái, nhanh chóng quay đầu.

Hắn lặng lặng nhìn nàng. "Em có sao không?"

"Không có việc gì." Nàng nhanh chóng tươi cười, ra vẻ dường như không có việc gì cúi đầu tiếp tục ăn canh, trong khóe mắt vẫn là nhìn hình bóng của hắn.

Thình *** h xảy ra tai nạn trên không làm cho nàng mất đi em gái duy nhất, hắn cũng là đồng thời mất đi thê tử yêu dấu cùng em gái, rốt cuộc ai là bị thương nhất?

"Anh có nấu chút băng mật để ở trong tủ lạnh, muốn uống không?" Hắn đưa mắt nhìn vào đồ ăn ở trên mặt bàn, thay nàng gấp cà tím để vào trong bát.

"Đương nhiên muốn." Nàng mỉm cười gật đầu, thấp giọng nói cảm ơn, sau đó tiếp tục dường như không có việc gì ăn cơm.

Sau khi ăn xong, nàng đương nhiên tiếp nhận công việc rửa bát, mà hắn cầm khăn lau sạch lại bàn, sau đó cả hai cùng ra phòng khách ngồi xuống băng mật, chỉ là thông cảm nàng vừa tăng ca về, hắn cũng không có ở lại lâu, nửa giờ sau liền đứng dậy rời đi.

Nàng một mình ngồi ở trên sofa, rốt cuộc gỡ bỏ nét tươi cười, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

Vào thời điểm chỉ còn lại một mình, nàng mới biểu lộ tâm tình chân thật nhất của mình.

Kỳ thật hắn nói như vậy cũng không sai, nàng không phải nữ siêu nhân, từ lâu về trước nàng đã cảm thấy mệt mỏi, sự mệt mỏi trong cơ thể nàng đã tích tụ từ lâu, càng ngày càng lớn, làm cho nàng càng ngày càng trầm trọng.

Nhưng mà chỉ có chính nàng là rõ ràng, sự mệt mỏi này không phải là do công việc, mà là đến từ do việc kia nàng vĩnh viễn không thể nói ra khỏi miệng, nhưng cũng không thể dứt bỏ tình yêu kia.

Nàng yêu hắn, rất muốn yêu hắn, nhưng mà phần tình cảm này ngay từ đầu đã là một sai lầm.

Từ ngày hắn cùng Tiểu Anh kết hôn, nàng cùng hắn xác định chỉ có thể làm bạn tốt cùng người nhà, nàng không thể công khai tình cảm này, lại càng không dám để cho hắn phát hiện phần tình cảm này, bởi vì sau khi mất đi Tiểu Anh, nàng không thể chịu đựng nếu như ngay cả hắn cũng bị mất đi.

Cho dù chỉ có thể làm bạn cùng người nhà, nàng cũng không nguyện ý mất đi hắn, nhưng mà nàng lại bị bao che cho chính mình, lấy lý do này làm cái cớ, ngày qua ngày hưởng thụ sự ôn nhu cùng chiếu cố của hắn.

Tiểu Anh rõ ràng đã chết, nàng lại như trước không thể đình chỉ việc yêu thương hắn.....

Rõ ràng biết không nên yêu, không nên quyến luyến, lại thủy chung ở cùng một chỗ, không phải ông trời không tạo cho nàng một khoảng cách, mà là chính nàng không cho bản thân một khoảng cách.

Cầm lấy khung ảnh, nàng nhìn ảnh em gái cười đến sáng lạn ở trong khung ảnh, cũng chậm rãi gọi lên một chút cười, vẻ mặt như đã gây tội ác cùng thống khổ.

"Tiểu Anh, em sao rồi? Cùng Học Tiệp ở nơi xa hạnh phúc không?" Nàng nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói để lộ rất nhiều bi thương. "Nếu như em có phát hiện ra lòng của chị, làm ơn cũng đừng oán hận chị....."

Ở đây trao đổi văn hóa trà Trung Tây, hiểu rõ yêu cầu cùng chủ đề mỗi nơi, nàng ra khỏi phòng họp, đi đến sân có hàng cỏ trải dài, ở xung quanh có hàng cây bao bọc, những bông hoa như đồ trang sức, ở trung tâm làm nên một cái mái vòm, dáng hoa được người chăm sóc kĩ, dưới những hàng cây còn có một chiếc bàn, mặt bàn có khắc hoa văn cổ điển của Đông Phương, mặc kệ là khay trà cùng hoa văn của Trung Quốc, màu men vẫn là đặc trưng của Phương Tây truyền thống, xem ra thật sự là rất hòa hợp.

Gió nhẹ thổi làm lan tỏa hương trà, không khí phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, hoàn toàn dung hợp giữa Trung và Tây.

Thân là thư ký của hội nghị, nàng mỗi lúc đều phải chú ý từng chi tiết nhỏ, cũng hiểu biết mà tùy lúc phải rời đi, để cho người yêu thích và thầy giảng có thời gian bàn luận, thật vất vả dò xét những cái như vậy, đang định đến một góc uống nước, bạn tốt La Lăng lại bỗng nhiên tiễn khách, giả vờ giả vịt đi đến bên người nàng.

"Suốt hai giờ đồng hồ, Ôn Lôi Đặc tiên sinh cứ luôn nhìn em, nhìn vào ánh mắt của hắn, anh có thể cảm nhận rõ ràng ý tứ của hắn dành cho em, em cảm thấy như thế nào?"

"Cái gì như thế nào?" Nàng giả ngu, tiếp tục đi tới.

"Đương nhiên là yêu đương thế nào." Hắn đi theo bên người nàng, dùng tiếng Trung nhỏ giọng nói: "Ôn Lôi Đặc tuy rằng là nhà kinh doanh trà, bất quá là người chính trực, anh có người bạn biết hắn rất rõ, đánh giá hắn tương đối cao, em muốn thử xem hay không?"

"Thử cái gì? Hắn chỉ là khách hàng." Nàng quay đầu lạnh lùng nhìn hắn, cố ý nói sang chuyện khác. "Còn có, hiện tại là đi làm thời gian."

"Hiện tại là thời gian nghỉ ngơi giữa giờ." Hắn cũng không mắc mưu, còn trái lại sửa đúng lại nàng. "Nữ nhân thanh xuân có hạn, đã hơn một năm nay em trừ bỏ làm việc thì là làm việc, rốt cuộc muốn ở vậy cho đến khi nào?"

"Em nào có thấy sao, em đối với cuộc sống của mình không có gì bất mãn." Đi vào khu chuyên dùng để nghỉ ngơi, nàng rút cốc giấy, thay nhau rót nước, may mắn bên trong chỉ có bọn họ hai người.

"Đúng là nói nhẹ không ưa, trong lòng em rõ ràng biết anh là muốn nói cái gì?" Hắn trừng mắt nhìn nàng, đưa tay tiếp nhận cốc nước.

"Nếu muốn dời đi lực chú ý, yêu đương là phương pháp nhanh nhất, không cần lấy công việc làm ma túy cho chính mình."

"Em chỉ là nhiệt tình và yêu công việc." Nàng một ngụm đem nước trong cốc giấy uống cạn.

"Làm trò, em căn bản chỉ là đang trốn tránh, rõ ràng dứt bỏ không được, lại không dám dừng cảm theo đuổi, giống như là đà điều rứt cổ, làm cho người ta nhìn thì muốn đá vào mông em." Hắn nửa thật nửa đùa nói, cũng là những câu thật lòng.

"La Lăng." Nàng thở dài. "Em nói rồi em không muốn nói về chuyện này -"

"Tiểu Anh sẽ không trách của em." Hắn nhanh chóng mà kiên định cắt đứt lời của nàng, mặc kệ biểu tình hay là ngữ khí, đều là nghiêm trang như vậy. "Nàng yêu em, nàng so với bất kì ai khác đều mong em sẽ có được hạnh phúc."

Nhìn bạn tốt khó khi nào có được bộ dáng nghiêm túc như vậy, nàng không khỏi nắm chặt cốc giấy, nháy mắt trong lòng lại trở nên đau.

”..... Không, em không thể.” Nàng cười, vẻ mặt phức tạp nan giải.

”Vì sao? Bởi vì hấn và em là người nhà dưới ”hình thức”? Hay vẫn là bởi vì hấn ”từng” là chồng của Tiểu Anh?” Hấn hừ nhẹ, cảm thấy này hai loại lý do đều là chó má.

”Chẳng qua là quan hệ thông gia, pháp luật cũng không cấm hai người ở cùng một chỗ, hướng hồ nhìn thái độ hấn dành cho em, tình thế tương đối lạc quan.”

Cho tới bây giờ, hấn vẫn là không thể hiểu trong chuyện này rốt cuộc là có sai lầm gì?

Cái tên Phạm Học Ôn kia rõ ràng là có ý tứ với Tiểu Anh, nhưng lại làm cho người ta ngã ngửa khi công bố muốn kết hôn với Tiểu Anh, không ngờ chưa đến hai tháng liền thành hôn, ai ngờ kết hôn được một nam, Tiểu Anh cùng bạn tốt Phạm Học Tiếp bất hạnh gặp tai nạn rồi qua đời, làm cho người ta không ngờ được cứ thế mà cuộc hôn nhân này đi vào kết thúc.

Trong thời gian ấy đã phát sinh nhiều chuyện khiến cho người ta trở tay không kịp, Thích Lan bị thương thống khổ nhìn hấn, nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ để an ủi, chỉ có thể tùy ý đem công việc làm ma túy cho chính mình, nhưng là mọi chuyện cũng đã được một năm, bây giờ là lúc nên tĩnh lại.

”Anh có biết khi xưa những nam nhân theo đuổi em, khi chia tay em, đều cùng nói với em một chuyện?” Nàng bỗng nhiên nói một chuyện không hề liên quan, đem đề tài đổi mới.

Hấn sửng sốt, không có mở miệng trả lời.

”Bọn họ nói, vì sao em lại kém hơn so với bề ngoài đến vậy, vì sao em cuối cùng lại quá mức bình tĩnh kiên cường, vì sao sẽ không thể giống Tiểu Anh ôn nhu hiền lành?” Nàng mỉm cười công bố đáp án, nói xong nàng mới nhớ tới trước giờ cũng chưa từng thổ lộ bí mật này cho ai.

Hấn lập tức nhíu mày.”Lũ nam nhân đó đều là chó mù mắt, tất cả đều thói hoắc, em không cần để ý đến lời nói của bọn họ.”

”Em là không thèm để ý, chỉ là vào thời điểm Học Ôn công bố muốn kết hôn với Tiểu Anh, em mới cảm nhận được không phải là do bọn họ thói hoắc.” Nàng cười sâu sắc, cười xinh đẹp đến qua đáng, cũng là quá đáng bình tĩnh. ”Không phải do em nhất gan bỏ lỡ cơ hội, mà là ngay từ đầu, em đã không đủ tốt.”

Không dự đoán được bạn tốt vẫn giữ cái suy nghĩ như vậy, La Lãng lại hung hăng trừng. ”Ai nói em không tốt? Em vẫn –”

”Em không tốt.” Nàng lắc đầu, mỉm cười cắt đứt an ủi của hấn, tiếp tục nói: ”Em không giống Tiểu Anh ôn nhu hiền thực, cũng không giống Tiểu Anh có được nhiều người yêu mến, cho nên từ đầu tới đuôi hấn là coi em như em gái mà chiều cố, đây là sự thật.”

Sau khi Tiểu Anh lâm nạn, đây là nàng lần đầu tiên rộng mở trái tim thổ lộ tiếng lòng, cũng là lần đầu tiên nàng không hề kèm lòng mà nói về Phạm Học Ôn cùng Tiểu Anh.

Thân tình cùng tình yêu, đến tột cùng bên nào mới là quan trọng?

Hy sinh tình yêu để giữ thân tình, miễn cưỡng cười vui tham gia hôn lễ, thật tình chúc phúc, lại ở bất ngờ không kịp phòng bị mà mất đi người thân, đến tột cùng làm cho người ta có bao nhiêu đau?

Nhìn bộ dáng bạn tốt miễn cưỡng cười vui, La Lãng trăm mối cảm xúc ngổn ngang trầm mặc, tuy rằng hối hận đã chạm đến vết thương của bạn tốt, nhưng cũng hiểu được chỉ có chữa đúng bệnh, mới có thể làm cho nàng tĩnh lại một lần nữa.

”Cho nên đừng nữa biện hộ rằng thế này hay thế kia, em cùng hấn là không có khả năng, vĩnh viễn cũng không có khả năng.” Nàng quăng cốc giấy vào thùng rác, tận đáy lòng đều là chán ghét.

Nàng rõ ràng vẫn là không đủ tốt, lại vẫn chết tiệt mà yêu hấn như trước, tình nguyện lấy thân phận bạn cùng người nhà mà ở bên hấn, cũng vô pháp mà rời đi hấn.

Nàng như vậy, đến tột cùng còn có cái tư cách gì theo đuổi hạnh phúc?

Nàng thậm chí không thể cầu xin Tiểu Anh tha thứ nàng!

”Một khi đã như vậy, vậy nghe theo lời anh nói, yêu đương đi.” Hấn một lần nữa đề nghị, bức chính mình làm bà quản gia nhiều chuyện.

”Em không có tâm tình ấy.” Nàng lập tức lắc đầu. ”Huống hồ Ôn Lôi Đặc tiên sinh chỉ là khách, em không có tình cảm, em không thể lợi dụng hấn.”

”Vậy cho rằng đó là kết giao thêm bạn, vô luận như thế nào em cũng phải tiếp xúc với bên ngoài, nếu không một ngày nào đó, chính em tự làm cho mình suy sụp.” Hấn nghiêm túc nói, không cho phép nàng lại trốn tránh.

”Như thế nào mà ngay cả anh cũng nói như vậy?” Nàng nhin không được nhúu chặt mày, không khỏi hoài nghi chính mình đến tột cùng là làm sao mà vẫn chưa đủ tốt, như thế nào lại luôn khiến cho người khác lo lắng.

”Ngay cả anh?” Hấn nghiêng ngẫm nhúu mày, như là miễn cảm của chó săn, luôn có thể ngửi được hương vị của con mồi.

Trong lòng biết tự mình nói sai, nàng lập tức đem đề tài cắt đứt.

”Em đã biết, em sẽ tự lo liệu.”

”Sau khi tiệc trà xã giao kết thúc, Ôn Lôi Đặc sẽ ở lại Đài Bắc ngắm cảnh, nếu em muốn tự lo liệu, thì hãy dẫn hấn đi thăm quan, dù sao cũng lâu rồi em không có nghỉ ngơi.” Dem nước uống xong, hấn không có lưu lại tiếp tục thuyết phục nàng, mà là xoay người rời đi, để cho nàng một mình tự mình suy nghĩ kĩ.

Nhìn bóng dáng bạn tốt, Thích Lan tuy rằng có suy nghĩ về chuyện Ôn Lôi Đặc, lại phát hiện chính mình không thể nhớ ra được bộ dạng của đối phương, thì làm sao nàng đối với hấn có cảm giác, ngược lại thân ảnh Phạm Học Ôn thủy chung chiếm giữ chiếm tim nho nhỏ của nàng.

Cho tới bây giờ, nàng không thể nào quên được trong đêm giá rét kia, hấn đã cứu nàng như thế nào.

Nhưng là nếu không phải là vì hấn đợi lâu không thấy nàng đến, cũng không thấy nàng có liên lạc gì, hấn tỉnh táo gọi cho tổng đài taxi, nhờ tổng đài liên lạc với xe số 305, hấn cũng sẽ không biết được rằng nàng đã xuống xe từ trước rồi.

Có lẽ là bởi vì tin tức con gái đi ban đêm thường bị tập kích, hoặc có lẽ là hấn đã sớm để ý thấy nguyên nhân đằng sau lưng việc nàng chuyển nhà, tóm lại là khi đó hấn cảm thấy tình huống không thích hợp, liền hoá tốc chạy tới chỗ nàng xuống xe để tìm kiếm, như là nhìn thấy nàng từ đằng xa, sau đó lại thấy tên biến thái kia đang hành hung nàng –

Bởi vì hấn tỉnh táo, nàng mới có thể được cứu vớt.

Cũng bởi vì hấn, ác mộng của nàng mới có thể chấm dứt, mà cái tên biến thái kia cũng đã phải chịu tội trước pháp luật.

Liền bởi vì trải qua sống chết trước mắt, nàng mới dám nhìn thẳng vào tâm tình của mình, quyết định dũng cảm nói ra, ai ngờ sau khi cảnh sát đến, nàng lại bị đưa đến bệnh viện khẩn cấp chạy chữa, kiểm tra thương tích, bác sĩ y tá lui tới, còn phải hỗ trợ cảnh sát làm bản tường trình, căn bản là không có thời gian để nói.

Thật vất vả có thể từ hỗn loạn trở về yên ổn, vừa về tới chỗ ở, Tiểu Anh lại mang đến tin tức xấu.

Nguyên lai là Học Tiệp té xỉu không rõ nguyên nhân, khẩn cấp bị đưa đến bệnh viện.

Ai cũng không dự đoán được hấn vừa mới ra khỏi bệnh viện, lại trở lại bệnh viện, tuy rằng nàng cũng phi thường lo lắng cho tình trạng Học Tiệp, nhưng bởi vì hai chân bọc băng gạc, vì tránh cho họa vô đơn chí, cũng vì tránh cho để cho Tiểu Anh biết đêm nay nàng gặp chuyện, nàng đành phải ở lại trong nhà chờ tin tức.

May mà không lâu sau Học Ôn liền truyền tin đến, nói Học Tiệp đã tỉnh, thân thể cũng không có gì trở ngại.

Chỉ là muốn nói rõ cũng phải có dũng khí, bỏ qua thời khắc máu chốt, nàng ngược lại càng thêm nhát gan, đành phải vừa học nấu cơm, vừa ngưng tụ dũng khí, ai biết trước khi nàng nói rõ, việc vui lại từ trên trời giáng xuống trước.

Cho tới nay, nàng thủy chung phi thường may mắn lúc ấy không có xúc động nói ra, nếu nàng lúc ấy thật sự nói ra, như vậy hẳn nhất định sẽ thực phức tạp, dù sao hẳn cùng Tiểu Anh yêu lẫn nhau như vậy, dù sao chỉ sợ bọn họ sớm cũng đã dự tính chuyện kết hôn.

Hắn không biết nàng yêu hắn, thật sự là quá tốt, bởi vì hắn cùng Tiểu Anh mới là trời đất tạo nên một đôi, bởi vì hắn cùng Tiểu Anh viên mãn thuận lợi kết hôn.

Cuối cùng không thể trở thành tình nhân, ít nhất nàng còn có thể lấy thân phận bạn tiếp tục ở bên người hắn.

12. Hạ Kiều Ân - Chương 12

"Ôn lời đặc tiên sinh, cảm ơn ngài đưa tôi trở về."

Chiếc xe dừng lại ở trước cửa chung cư, Thích Lan lập tức quay đầu nhìn Ôn Lôi Đặc đang ngồi phía sau vô-lăng, mỉm cười dùng tiếng Anh nói lời cảm tạ.

"Không cần khách khí." Xuyên qua cửa thủy tinh chắn gió, Ôn Lôi Đặc ngửa đầu nhìn tòa chung cư. "Tôi nghe La phó tổng nói qua, căn phòng này là do hắn chuyển nhượng lại, trong phòng thiết kế tương đương thoải mái, cảnh đêm cũng tương đối xinh đẹp, không biết tôi có vinh hạnh được cô mời một chén trà, thuận đường thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp ở Đài Bắc?"

La Lãng đáng chết, dám đem nàng ra châm ngòi? Nàng cũng biết hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Không dự đoán được đơn thuần là mang khách đi tham quan Đài Bắc, thế nhưng lại trở thành tiết mục theo đuổi, Thích Lan thầm mắng chửi người "bạn tốt" này ở trong lòng.

"Thật có lỗi, tôi không giỏi việc nhà, trong nhà luôn hỗn loạn, ban công cũng chất đầy đồ, chỉ sợ sẽ làm ngài thấy thất vọng." Nàng dùng tiếng Anh lưu loát từ chối sự theo đuổi của đối phương.

"Như vậy thật sự khiến cho người ta tiếc nuối." Tuy rằng nghe ra nàng nói ý cự tuyệt, Ôn Lôi Đặc vẫn như trước duy trì phong độ, trên mặt lộ vẻ mỉm cười. "Một khi đã như vậy, để tôi đưa em đến đại sảnh đi."

"Này....."

"Hộ tổng thực nữ về nhà, là nam nhân phải có trách nhiệm, xin em trăm ngàn lần đừng cự tuyệt tôi, nếu không tôi sẽ thực bất an."

Hắn cố ý làm biểu tình vô cùng khoa trương, khiến Thích Lan nhin không được bật ra một tiếng cười.

Tuy rằng nàng đối với hắn không cảm giác, nhưng lại tuyệt không chán ghét hắn, trải qua cả một ngày ở chung, nàng thậm chí cảm thấy hai người kỳ thật còn rất hợp, có lẽ tựa như La Lãng nói, kết giao thêm bạn cũng không sai.

"Vậy làm phiền ngài." Nàng rốt cục gật đầu, coi hắn như bạn đưa mình vào đại sảnh.

Ôn Lôi Đặc không hỏ cho La Lãng treo biển quảng cáo chính nhân quân tử, quả nhiên sau khi đưa nàng đến đại sảnh liền quay lưng rời đi, cũng không có mượn cơ tiếp tục dây dưa, mà chỉ cùng bảo vệ chào hỏi qua, nàng cũng tâm tình thoải mái đi đến cầu thang máy, chỉ là vừa mới đến cửa thang máy, di động trong túi xác tự nhiên vang lên.

Liếc mắt nhìn màn hình một cái, nàng lập tức đưa điện thoại di động lên tai.

"Mẹ, chuyện gì?" Nói chuyện đồng thời nàng cũng bước nhanh vào trong thang máy.

"Con tại tầng ca sao?" Đầu dây kia Trương Tuyết Hoa hỏi.

"Không a, com hôm nay nghỉ ngơi, cùng bạn đi dạo Đài Bắc một vài nơi, vừa mới về nhà." Nàng thuận tay đưa điện thoại di động kẹp ở vai, đưa tay vào trong túi xách tìm chìa khóa.

"Nghỉ ngơi? Con hôm nay nghỉ ngơi? Ông trời, mẹ nghe lầm sao?" Trong di động lập tức truyền đến tiếng kinh hô, cứ như là trên trời đột nhiên đánh sét xuống.

Thích Lan nhìn không được mắt tròn trắng.

"Mẹ, mẹ rốt cuộc có chuyện gì?" Nàng tức giận hỏi, đem cái chìa khóa tra vào trong ổ.

Ai ngờ Trương Tuyết Hoa ở đầu dây kia cũng không để ý nàng, như trước không ngừng hô to gọi nhỏ, thậm chí còn cao hứng phần chân gọi chồng, chia sẻ tin tức tốt này.

Làm ơn, nàng chẳng qua là nghỉ ngơi đi chơi, có tất yếu là phải kinh hách đến như vậy không?

Thẳng đến khi mở cửa ra, bỏ đi giày cao gót, trong di động mới lại truyền đến tiếng mẫu thân.

"Nếu con đã về nhà, lập tức xuống dưới tầng gặp Học Ôn."

Chân nhỏ đang định bước vào trong phòng khách, nháy mắt ngừng lại.

"Vì sao?" Nàng khó hiểu hỏi.

"Đương nhiên là vì lễ thượng vãng lai a, Học Ôn bình thường chiếu cố như vậy con, thỉnh thoảng còn nấu cơm cho con ăn, con lại chỉ biết đến đi làm, tăng ca cùng với đi công tác, tuyệt nhiên không hề biết đến hồi đáp, khó có hôm nào như hôm nay con được rảnh, nên đi xuống gặp người ta đi." Trương Tuyết Hoa đương nhiên nói.

"Con làm sao không biết đến lễ thượng vãng lai, công ty mỗi lần đi xa, con đều có mua quà về cho hân, vì sao hiện tại nhất định phải đi xuống chào hỏi, hơn nữa nói không chừng hân căn bản là không ở nhà."

"Hân ở nhà, mẹ vừa mới gọi điện thoại xác nhận qua."

Thích Lan nghe vậy nhú mày. "Có việc gì sao?"

"Con xuống đi sẽ biết." Trương Tuyết Hoa cố ý thừa nước đục thả câu. "Mẹ đã cùng Học Ôn nói rõ ràng lắm rồi, còn cầu xin hân mua một đồng gì đó, con nhất định phải đi xuống."

"Mẹ, mẹ rốt cuộc –"

"Cứ như vậy, bye!" Trương Tuyết Hoa hoàn toàn không cho nữ nhi cơ hội nói chuyện lập tức chặt đứt điện thoại.

Trùng mắt nhìn di động không có tiếng trả lời, Thích Lan trừ bỏ khó hiểu vẫn là khó hiểu, cũng không muốn làm theo mệnh lệnh của mẫu thân.

Từ sau khi Tiểu Anh qua đời, nàng không muốn bước chân vào gian phòng kia lại vẫn cố ý duy trì khoảng cách với hân, nay lại làm sao có thể.....

Ngay khi nàng vẫn đang coi thường mệnh lệnh, di động lại bỗng nhiên truyền đến tin nhắn.

Ở trên chỉ có duy nhất một dòng chữ –

Hiện tại lập tức đi xuống, nếu không lập tức đi xem mắt!

Nàng cơ hồ là không yên lòng ấn chuông cửa, vốn đang kỳ vọng không có người đến mở cửa, ai ngờ cửa lại bị người ta mở ra rất nhanh.

Nhìn Phạm Học Ôn nửa tháng không thấy, trong nháy mắt, nàng cũng không biết nói nên mở miệng nói cái gì, ngược lại hân là nhanh chóng tươi cười, xoay người lấy dép lê đưa đến chân nàng.

"Em rốt cuộc cũng đến." Hân thật sâu dừng ở nàng, trong một câu có hai ý nghĩa.

"Ách..... Em vừa rồi nhận được điện thoại, nàng bảo em lại đây, cũng không nói lộ ra nguyên nhân." Bị hân nhìn chăm chú, nàng ngay cả đi dép lê cũng có cảm giác ngốc.

"Bởi vì nàng sợ em chạy trốn." Hân kéo cao khóe miệng.

"Có ý tứ gì?"

"Từ hôm nay trở đi, em nhất định phải học nấu ăn, anh sẽ dạy cho em." Hấn công bố đáp án.

"Cái gì?" Nàng tròn to mắt, quả thực không thể tin được chính mình nghe được cái gì.

Ba mẹ thế nhưng lại muốn nàng học nấu ăn từ hấn?

Tuy rằng từ sau khi hấn giúp nàng giặt quần áo, nàng sớm không còn hy vọng xa vời chính mình có hình tượng gì trong mắt hấn, nhưng nàng vẫn là xấu hổ a, không nghĩ tới ba mẹ lại muốn nàng học nấu ăn từ hấn –

Ông trời!

"Nhạc phụ nhạc mẫu có ý là em tự do đã hơn hai mươi năm, cho nên hy vọng em ít nhất có thể biết nấu ăn, nếu tương lai vẫn muốn là nữ nhân độc thân. Ít nhất còn có thể tự chiếu cố chính mình." Hấn vừa cùng nàng nói chuyện phiếm, vừa xoay người đi vào phòng khách.

"Mới là lạ, ba mẹ em nói chuyện mới không có khả năng uyển chuyển như vậy." Nàng có một chút xấu hổ, nhin không được trong đầu oán giận, tuy rằng do dự, lại vẫn đuổi kịp bước chân của hấn, đi vào phòng khách.

Cho dù đã một năm trôi qua, bài trí trong phòng không có chút thay đổi, đồ dùng trong nhà vẫn như trước không có một hạt bụi, duy nhất có thay đổi, là trong phòng khách có hơn vài cái khung ảnh.

Đây tất cả đều là ảnh chụp của Học Tiệp cùng Tiểu Anh, nàng nhớ rõ những tấm ảnh này được bày trí trong phòng của Học Tiệp, chỉ sợ là sau tai nạn trên không, hấn lấy được từ trong nhà Học Tiệp.

Nhìn ảnh chụp ở trong khung ảnh, nàng thật là cao hứng khi hấn vẫn yêu Tiểu Anh như trước, nhưng cũng cảm thấy chính mình đang bước vào nơi tội ác của bản thân.

"Bọn họ chỉ nói là hy vọng em có thể ăn điều độ giữ sức khỏe, bất quá nếu em không muốn học nấu ăn, anh cũng không miễn cưỡng, về sau em cứ tới đây, để ăn cơm." Hấn nhìn nàng. "Giống như trước đây."

Nàng quay đầu, nhìn luôn hấn hảo ôn nhu, nhưng lại nhin không được lác đầu phản bác.

"Không, đã không còn giống như trước đây." Trước kia bọn họ rõ ràng có bốn người.

"Đối với anh mà nói, là giống nhau."

Hấn như trước ôn nhu nhìn nàng, mặc kệ vẻ mặt khi nói chuyện hay là ngữ khí, đều làm cho nàng không khỏi nhớ tới thời điểm còn Tiểu Anh, Học Tiệp, thậm chí từ trước nữa.

Lúc ấy hấn luôn mời nàng đến ăn cơm chiều, mà nàng cũng sẽ ở nghỉ ngơi vào đúng thời điểm được hấn mời ăn, cùng hấn ở chung mỗi một phút mỗi một giây, đều là như vậy hạnh phúc.....

"Mặc kệ giống hay không giống, đối với em mà nói, có một số việc vẫn là thay đổi." Nàng tươi cười, ngăn cản chính mình nhớ lại đoạn quá khứ tốt đẹp kia, thậm chí cố ý thay đổi đề tài.

"Quên đi, không nói chuyện này, nếu em đã đến đây, vẫn là nên nhận mệnh đi, nấu sao cũng mong được anh chỉ dạy, để ba mẹ em khỏi đồng dài."

Nàng cũng không muốn lại bị bức đi xem mắt.

Nhăn mặt nhăn mũi, nàng bước chân đi vào phòng bếp, lại phát hiện hấn không nhúc nhích đứng tại chỗ.

"Làm sao vậy?" Nàng lập tức dừng bước chân lại.

"Em hấn là đã ăn tối, hiện tại lại học nấu ăn, em còn có thể nuốt trôi sao?" Hấn xoay người hỏi, ánh mắt u ám nhìn nàng.

Nàng nhin không được sững sốt. "Anh làm sao mà biết em đã ăn qua bữa tối?"

"Vừa rồi anh ở ngoài ban công, trùng hợp nhìn thấy em cùng bạn xuống xe, nhìn em không giống như là vừa mới tan tâm, có vẻ như là đi chơi." Hấn ngữ khí trầm ổn tự thuật chính mình nhìn được, biểu tình trên mặt làm cho người ta nhìn không ra hấn nghĩ gì. "Khó có hôm nào em lại được nghỉ ngơi."

Độ cao ở tầng 7 trước giờ không hề ảnh hưởng đến thị lực của hắn, mà bên ngoài khu chung cư luôn bật sáng đèn cùng với đèn đường xung quanh, luôn khiến cho hắn có thể thấy được động tĩnh trước cửa khu chung cư.

Từ khi nàng bắt đầu đến đây, ban công này chính là nơi khiến cho hắn quan sát nàng tốt nhất.

Bọn họ sở dĩ đều có thể gặp nhau ở trước cổng, cho tới bây giờ không phải là do trùng hợp, mà là hắn tỉ mỉ thống kê kết quả, chỉ là nàng cho tới bây giờ không phát hiện mà thôi.

"Ách..... Ôn Lôi Đặc tiên sinh là khách hàng của công ty, vì là chủ nhà, em mới đưa hắn đi dạo xung quanh, vài ngày sau hắn sẽ về Anh Quốc."

"Vài ngày sau?" Hắn đem hai tay bỏ vào trong túi quần, giống như bình tĩnh hỏi: "Cho nên, ngày mai em lại tiếp tục đưa hắn?"

"Trên thực tế, em đáp ứng hắn ba ngày." Nàng nhỏ giọng trả lời, cái nhìn chăm chú của hắn, không hiểu sao lại làm cho nàng có chút chột dạ. "Hắn là giống như là nhà tài trợ chủ chốt, tài chính hùng hậu, nếu quan hệ tốt, có thể giúp công ty mở rộng khách hàng, đây đều là vì lợi ích của công ty, vừa vặn em lại thật lâu không nghỉ ngơi, cho nên liền....." Nàng một mạch giải thích, cũng không hiểu được chính mình làm sao muốn giải thích.

"Thì ra là thế." Hắn gật đầu, biểu tình vẫn là bình tĩnh, cũng không mở miệng nói chuyện.

Nhìn hắn trầm mặc làm cho nàng không biết phải làm sao, đầu tiên là nàng đứng một chỗ quan sát vẻ mặt của hắn, sau đó mới cố lấy dũng khí đi đến bên người hắn, lôi kéo góc áo của hắn.

"Vậy anh đã ăn bữa tối chưa? Nếu chưa ăn, anh dạy em nấu, em nấu cho anh ăn." Nàng đề nghị.

"Em muốn nấu cho anh ăn?" Hắn nhướn mày, khuôn mặt cương nghị rốt cuộc cũng hiện lên một chút ý cười.

"Đúng vậy." Nàng gật đầu, đã có chút do dự bổ sung: "Nếu anh nguyện ý làm chuột bạch."

"Đừng không tin tưởng chính mình, chỉ cần là em nấu, anh đều nguyện ý ăn." Hắn cười sâu sắc.

"Anh có dũng khí thì tốt, bất quá em hy vọng dạ dày của anh cũng kiên cường như cái miệng của anh." Nàng lại phi thường lo lắng, đối với chính mình thật sự cũng không có tự tin, dù sao nàng cũng đã hơn một năm không đụng đến đồ dùng trong bếp.

Hắn nhìn không được cười nhẹ.

"Nếu em đã muốn nấu, vậy bắt đầu từ cơm rang trứng đi."

Cơm rang trứng?

A, cái này nàng từng học qua, tuy rằng tay nghề chỉ sợ còn so ra còn kém xa hắn, nhưng hắn là không độc chết người.

"Vậy anh muốn uống canh gì?" Nàng lại hỏi.

"Canh rong biển."

"A? Nhưng loại canh này em còn không có học qua." Nàng theo bản năng phản ứng.

Con người đen nháy mắt chột lóe. "Không có học qua?"

"Ách! Không, không có gì." Nàng cúi đầu nhìn về phía trước mắt."Đều đã sắp chín giờ, anh nhất định rất đói bụng, chúng ta vẫn là chạy nhanh vào phòng bếp đi." Nàng vội vàng đi vào phòng bếp, trốn tránh chính mình nói dối.

Nhưng mà hắn không có lập tức đi vào phòng bếp, mà là nhìn bóng dáng nàng bối rối, có chút dăm chiêu lắng lắng trầm tư.

"Thích Lan, dậy đi."

Tiếng nói thấp thuận như là gió nhẹ, nhẹ nhàng phát qua bên tai của nàng, nghe qua là rõ ràng như vậy, lại thoải mái như vậy, nghe tiếng nói quen thuộc kia, Thích Lan không khỏi cong lên một chút cười, lại càng ngọt ngào ngủ.

Nàng nằm ở trên sofa, điều hòa liên tục thổi gió lạnh, lẳng lặng ngủ say, nàng ngủ thật kiêu diễm, lại điềm tĩnh, người tựa như tên, một đóa hoa U Lan xinh đẹp.

Nhìn nàng xinh đẹp yên tĩnh ngủ, hần nhin không được đưa tay chạm vào hai má của nàng.

”Thích Lan?” Hần lại gọi thêm một tiếng.

Không phản ứng.

Nàng giống như là mỹ nhân đang ngủ say, cứ như là chìm đắm trong mộng đẹp quyến luyến không muốn tỉnh dậy.

Mắt nhìn rượu hoa quả trên bàn, hần đành phải đi đến trong phòng ngủ lấy một chiếc chăn, quay trở lại sofa đắp lên cho nàng.

Nói thực ra, hần hoàn toàn không dự đoán được nàng bởi vì hai chén rượu trái cây mà bây giờ lại mơ màng ngủ, nguyên bản hần chỉ muốn nàng uống chút rượu, thả lỏng tâm tình, sẽ cùng nàng thoải mái nói chuyện phiếm, dù sao từ sau khi Tiểu Anh qua đời, nàng đã không bước chân với căn hộ này, thậm chí cẩn thận cùng hần bảo trì khoảng cách.

Nàng cũng không lại cự tuyệt hần tới gần, cũng không chủ động tới gần hần.

Nàng luôn dùng tươi cười nhẹ nhàng mà chân thật, làm cho hần cảm nhận được hần với nàng có bao nhiêu xa xôi, cho dù hần vài lần có ý muốn tiếp cận, rốt cuộc cũng không chạm đến lòng của nàng.

Hần không thể nhìn thấu tâm tình của nàng, cũng vô pháp xác định nàng đối với hần có cảm giác hay không.

Từ ngày nào đó tâm hần động, hần dùng hết tâm cơ kéo gần khoảng cách thậm chí còn bá đạo dùng ôn nhu từng giọt từng giọt thấm thấu vào lòng của nàng, làm cho nàng có thói quen có hần, tín nhiệm hần, ý lại hần, thậm chí yêu hần.

Hần không dấu vết chế ngự lòng của nàng, không nghĩ tới vào cái đêm em gái bị ngắt xủ, lại buộc phải buông tha cho nàng –

Đứng ở bên thân thể của nàng, hần quay đầu nhìn ảnh chụp em gái cùng Tiểu Anh, như trước quên không được chuyện phát sinh vào đêm hôm đó.

Lúc ấy nàng mới thoát khỏi nạn kiếp, vô luận là cơ thể hay tinh thần đều cần có người chiếu cố, lại cố tình có tin Học Tiếp té xủ hiện đang đi vào bệnh viện, làm cho hần nhất thời khó có thể đưa ra lựa chọn, nhưng mà nàng cũng thiện lương cùng kiên cường, không để ý chính mình đang bị thương mà còn đuổi hần đến bệnh viện, muốn hần lo lắng cho Học Tiếp.

Trên đường lái xe đến bệnh viện, hần thủy chung không yên lòng về nàng, lòng tràn đầy hy vọng có thể về sớm để đến với nàng, lại không dự đoán được sau khi đi đến bệnh viện, lại nhận được tin động trời –

Ưng thư giai đoạn cuối.

Học Tiếp luôn không rõ nguyên nhân luôn cảm thấy mệt mỏi cùng với sức khỏe đi xuống, nguyên lai không phải vì làm việc quá sức, mà là bị ung thư. Đài Loan mỗi 7 phút lại có một người mắc bệnh, hần lại không bao giờ dự đoán được vào giờ khắc này, lại đến phiên em gái của mình.

Vô luận là đã kiểm tra lại kết quả báo cáo đến lần thứ hai, đáp án vẫn là giống nhau.

Ông trời khiến cho Học Tiếp không có đường lui, thậm chí còn tàn nhẫn tuyên án thời hạn một năm.

Không ai nguyện ý nhận đáp án như vậy, càng không ai có thể thừa nhận chuyện này là thật, nhưng hần lại vô lực không tìm được hy vọng gì, càng không thể để cho ba mẹ biết được chuyện khiến người ta tan nát cõi lòng.

Em gái của hắn, tay chân duy nhất của hắn, bọn họ cùng nhau lớn lên, có những nơi cùng đi qua, cùng nhau chia sẻ, hắn xem qua ngoan cổ của nàng, kiên cường, tự tin, dũng khí, nhưng chưa có xem qua bệnh tật của nàng.

Bây giờ là thời điểm rực sáng của cuộc đời, không nghĩ tới sinh mệnh lại lén lút đi tới cuối đường, cũng đồng thời tuyên cáo tình yêu của nàng cùng Tiểu Anh không thể tiếp tục đến vĩnh viễn, khiến cho nàng khóc van xin hắn làm theo ước nguyện của nàng, để cho hắn hoàn thành tâm nguyện của nàng, có thể cùng Tiểu Anh thường xuyên ở chung.

Đứng trước cái chết, đối với việc Tiểu Anh cùng Học Tiệp không phải là bạn bè bình thường, hắn lại không thể cảm thấy khiếp sợ, cũng không muốn cảm thấy khiếp sợ, bởi vì không có còn việc gì có thể khiếp sợ hơn so với việc mất đi người thân.

Chuyện từ sau khi bị tai nạn, nàng cùng Tiểu Anh đều mất, mà hắn là người duy nhất không thể ngã xuống.

Chỉ là ở mọi người trước mặt, Học Tiệp cùng Tiểu Anh vẫn chỉ là bạn tốt, Tiểu Anh thậm chí vẫn là một giáo viên, bọn họ không có thời gian để thuyết phục người lớn về tình yêu đó, cũng không có tự tin là việc đó sẽ không làm tổn thương đến người lớn, càng không có tự tin có thể được thành toàn.

Huống chi, Học Tiệp thủy chung chỉ nghĩ đến có Tiểu Anh.

Vô luận sống hay chết, nàng vĩnh viễn cũng không muốn Tiểu Anh bị người đời đàm tiếu, lại càng không muốn Tiểu Anh bị ánh mắt thế tục làm thương tổn, cho nên tình yêu của nàng cùng Tiểu Anh vẫn chỉ có thể là bí mật.

Mà để thành toàn cho tình yêu của nàng chỉ có duy nhất một biện pháp, hắn cùng Tiểu Anh kết hôn giả.

Chỉ có như vậy, Tiểu Anh mới có thể cùng Học Tiệp tối ngày ở chung, cùng ngày sống chung nốt giai đoạn cuối cùng.

Thân tình cùng tình yêu, hắn lựa chọn thân tình, buông tha cho tình yêu.

Hắn yêu Thích Lan, lại lựa chọn buông tha cho nàng.

Nhưng mà cho dù thời gian đảo lộn, hắn vẫn lại làm ra giống nhau lựa chọn.

Ai lại có thể ngờ được ông trời lại dễ chứng thất thường, trước kì hạn, không ngờ lại an bài một lúc mang cả hai nàng đi.

Tình yêu của các nàng tuy rằng không thể vĩnh viễn, nhưng lại có thể tiếp tục kéo dài ở thế giới kia, hắn không thể xác định được điều này rốt cuộc có phải là một loại tàn nhẫn, hay lại là từ bi, chỉ biết là rốt cuộc cũng không làm sáng tỏ tình yêu của bọn họ, cũng không sợ xúc phạm tới bất luận kẻ nào hoặc là làm cho bất luận kẻ nào thất vọng, phân bí mật này lại vĩnh viễn chôn trong lòng ở hắn, đây là hứa hẹn của hắn.

Mà đồng thời, hắn còn phải một lần nữa vấn hồi tình yêu của hắn.

Nhưng mà thời gian một ngày đi qua, vô luận hắn tới gần như thế nào, hắn yêu đoá hoa lan kia cũng rốt cuộc không muốn vì hắn mà tỏa hương, thậm chí sắp vì người khác mà nở rộ.....

Nhìn dung nhan trầm tĩnh trước mắt kia, tình cảm kịch liệt ở chỗ sâu nhất trong con người đen mảnh liệt thể hiện, hắn quỳ một gối xuống ở bên người nàng, áp lực khiến cho giọng nói khàn khàn: "Không cần tiếp cận nam nhân khác, không cần mỉm cười với bọn họ." Bàn tay thô ráp vỗ về người con gái ôn nhu kia, rồi đến má hồng, cùng với đôi môi phấn.

Tai nạn trên không qua đi, bọn họ đều đau xót, cho nên hắn chỉ có thể thủy chung ôn nhu, cho dù hắn vẫn biết người xinh đẹp như nàng, bên người thủy chung đủ người theo đuổi, lại chỉ có thể kiên cường trấn định.

Cho nên mấy ngày này tới nay nàng không ngừng dùng công việc thành ma túy cho chính mình, không có chấp nhận bất luận kẻ nào, thẳng đến hôm nay.

Nàng là nữ nhân thành thực mà độc lập, cũng không tùy tiện ỷ lại người khác, lại càng không tùy tiện làm cho người ta hy vọng, đối với người theo đuổi luôn rõ ràng vạch ra giới hạn, nhưng mà hắn lại tận mắt nhìn thấy nàng đối với nam nhân kia tươi cười nở rộ, thậm chí tiếp nhận hắn ôn nhu cùng hộ tống.

Trừ bỏ hẳn, còn có một nam nhân khác cũng dùng ý đồ ôn nhu xâm lược lòng của nàng, mà thân là "em rể", hẳn không cách nào quang minh chính đại đoạt lại nàng, chỉ có thể trợ mắt nhìn nàng tới gần người kia –

"Cho anh thêm một cơ hội nữa, vĩnh viễn đều không cần quan tâm đến những người khác." Hắc khản khản tiếp tục nói, trong đầu nhớ đến dáng vẻ của nàng khi ở cùng nam nhân khác, sau đó hẳn rốt cục không thể nhẫn nại cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng mà hẳn khát vọng hồi lâu.

Hắn yêu nàng, chết tiết yêu thăm nàng! Nếu ôn nhu chậm rãi không thể đi vào lòng nàng, như vậy hẳn không cần phải sử dụng thủ đoạn ti bỉ.

13. Hạ Kiều Ân - Chương 13

Một bóng đen không tiếng động đi đến nơi uống nước, từ phía sau chụp lấy bả vai của nàng.

"Suy nghĩ cái gì đấy?" Trong nháy mắt, tiếng nói trầm thấp vang lên ở bên tai nàng.

"A!" Thích Lan nguyên bản đang vuốt môi, bất thành *** h có tiếng động khiến cho nàng giật mình, cả người thiếu chút nữa bắn đứng lên.

Nàng phần nộ xoay người, rồi mới phát hiện ra người làm cho nàng thất kinh lại chính là người bạn tốt của nàng.

"La Lãng! Người hù người chết người đó, làm phiền anh lần sau có đi cũng nhớ phát ra tiếng động, đừng vừa tiến đến liền dọa người khác được không?" Nàng lập tức oán giận.

"Nơi này là công ty, chẳng lẽ anh đi đến nơi uống nước cũng phải gõ cửa?" La Lãng vô tội hỏi lại.

"Còn có, anh bắt quá cũng chỉ vỗ vai em một cái, em liền bị dọa thành như vậy, cũng không khỏi quá khoa trương đi? Nói thật ra đi, em là không phải lại ở vùng trộm tư xuân?" Hắc ái muội chớp mí mắt.

"Em –" Thích Lan thiếu chút nữa muốn thét chói tai, lại phát hiện nước trà gian ngoại vừa vặn có đồng nghiệp trải qua, vì thế đành phải lập tức đè thấp tiếng nói, đem nhân kéo đến góc. "Em tư xuân cái tư xuân của anh ấy, mắt nào của anh thấy em tư xuân?" Nàng thở phì phì hỏi.

"Cả hai mắt đều nhìn thấy." Hắc đáp nhanh chóng lại nói như thật.

Nàng mở to mắt, thiếu chút nữa đem giày cao gót dẫm mạnh lên đôi giày da cao cấp xa xỉ của hắn.

"Vậy nhất định là anh bị ảo giác, em khuyên anh nhanh đi tìm bác sĩ đi." Nàng mở miệng tươi cười, hảo tâm đề nghị.

"Ân hừ." Hắc lại chỉ là hừ nhẹ một tiếng, nửa điểm không chịu ảnh hưởng. "Mấy ngày nay em liên tục vuốt môi, lập tức có vẻ say mê, mặt lại đỏ, lập tức cảm thấy xung quanh không có ai, còn nói không phải ở tư xuân?"

"Anh, anh nói bậy!" Nàng thấp giọng phản bác, biểu tình lại có một chút chột dạ.

"Anh có nhân chứng." Trong mắt hắc đều là hiện lên ý cười, sau đó lại dựa vào tường. "Đã có vài người phát hiện ra em có điểm không thích hợp, bọn họ đều đoán em đang lưu luyến yêu thương một người, còn có người hảo tâm an ủi anh nữa."

"Cái gì?" Thích Lan hung hăng sừng sốt, không nghĩ tới chính mình lại bất tri bất giác tiết lộ tâm sự, càng không nghĩ tới chính mình lại trở thành nhân vật bất quá mới của công ty.

Nhìn đến bản thân, nghĩ đến chính mình đã biểu hiện một cách rõ ràng đến mức nào, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn thượng không khỏi choáng váng mà ửng hồng.

"Em lập tức thành thật đi, kỳ thật em cùng Ôn Lôi Đặc tiên sinh ba ngày liền sinh tình, không cần thận lại thành yêu cuồng nhiệt, hiện đang vùng trộm kết giao?" Nhìn chứng cứ phạm tội này cùng khuôn mặt thẹn thùng, hẳn cũng muốn tiết kiệm công phu, hẳn liền đơn giản đi thẳng vào hỏi vấn đề.

"Làm sao có thể, anh tưởng tượng quá nhiều!" Như là muốn che giấu tâm tình, nàng lập tức xoay người đi uống nước, đem cốc nước mang lên trên miệng.

"Nếu không phải Ôn Lôi Đặc, thì phải là cùng cái "Phạm tiên sinh" kia lâu ngày sinh tình đi? Như thế nào? Em rốt cuộc không ngăn cản được thủy triều tình yêu, quyết định muốn dâng cảm theo đuổi tình yêu?"

"Phốc — khụ khụ khụ!" Nàng thiếu chút nữa nước trong miệng phun sạch ra, che miệng ho khan, một hồi lâu sau mới có thể lên tiếng phản bác. "Anh điên rồi, làm gì mà lại nhắc đến hần? Em rõ ràng đã nói qua rằng em và hần không có khả năng mà." Nàng hạ giọng.

"Nhưng vài ngày này, hần luôn tiếp đưa em đi làm." Hần tâm đắc nói ra những gì mình đã quan sát.

Tuy rằng bạn tốt luôn mãi cường điệu rằng đối với Ôn Lôi Đặc không có cảm giác, nhưng hần vẫn là chờ mong bọn họ trong lúc gần nhau có thể phát sinh phản ứng hóa học, đáng tiếc ba ngày "đồng hành" chấm dứt, Ôn Lôi Đặc như trước vẫn là cô đơn chiếc bóng trở lại Anh quốc, mà bạn tốt cũng đi làm trở lại, chỉ là làm cho người ta nghiền ngẫm, Phạm Học Ôn lại thành lái xe của nàng, mỗi ngày xấu hiện ở cửa công ty.

Thích Lan tướng mạo đã hấp dẫn ánh mắt người nhìn, hơn nữa đột nhiên lại có một hình nam xuất hiện bên cạnh, thật sự làm cho người ta rất khó mà không tò mò xem hai người bọn họ là quan hệ gì.

"Còn không phải là nên trách mẹ em." Thích Lan nhú mày giải thích. "Cũng không biết nàng là từ đâu mà nghe được tin tức bây giờ thịnh hành giết người cướp sắc, cả ngày liên lo lắng em cũng sẽ bị hại, thế nên lập tức nhờ Học Ôn đưa đón em đi làm, em ngay cả cự tuyệt cũng không có cơ hội." Nói đến chuyện này khiến nàng có khí lực, sau khi thực hiện kế dạy nấu cơm, đây là kế hoạch thứ hai của mẫu thân.

Nàng là muốn cùng hần bảo trì khoảng cách như vậy, dù nàng muốn vậy nhưng lại liên tục bị đưa vào kế hoạch.

"Cho nên em liền thuận theo?" Hần nhú mày.

"Bằng không thì sao?" Nàng thở dài, đem cốc nước đặt ở bên cạnh cơm. "Mẹ em chỉ có hai đứa con gái, hiện tại chỉ còn lại có một mình em, em không nghĩ làm cho nàng lo lắng."

Một khi đã như vậy, chuyện này đối với Phạm Học Ôn là cầu còn không được.

Liên tiếp tặng quà, chẳng những khiến cho hần có cơ hội tiếp cận Thích Lan, còn có thể biểu thị công khai chủ quyền, đồng thời có thể quan sát ở bên người Thích Lan có bao nhiêu côn trùng độc hại.

Tuy rằng Thích Lan hoà giải với hần trong lúc này là không có khả năng, nhưng chỉ sau một năm gặp lại, hần vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra con người đen kìa khát vọng chiếm giữ, vì nghiệm chứng, sáng nay hần còn cố ý tiến lên tiếp đón, thậm chí ôm Thích Lan vô cùng thân mật, mà cặp con người đen kìa quả nhiên xẹt ra tia lửa giận —

Cái Phạm Học Ôn kia trăm phần trăm khát vọng Thích Lan, một khi đã như vậy, hần đến tột cùng vì sao phải cưới Tiểu Anh?

Nếu lúc trước buông tha cho Thích Lan, lại vì sao khắp nơi ôn nhu với Thích Lan? Cứ như giống như là muốn dùng ôn nhu vậy khôn lấy nàng, nhìn xem hần đang khó chịu.

"Nếu hần chỉ là phụng mệnh nhạc mẫu, đưa đón em đi làm, vậy sao mấy ngày nay em luôn vuốt môi chính mình, một bộ dạng tư xuân như thế là thế nào? Chẳng lẽ em cùng hần thật sự —"

"Đình chỉ ngay việc ảo tưởng nhàm chán của anh đi!" Nàng tức giận cắt đứt lời nói. "Em cùng Học Ôn chuyện gì cũng chưa phát sinh, về sau cũng sẽ không phát sinh việc gì, hơn nữa cùng chuyện "tư xuân" càng không có liên quan." Nàng đặc biệt bổ sung.

"Làm trò, việc gì cũng có nguyên nhân, biểu tình kia rõ ràng đang nhớ về nụ hôn kia, hơn nữa lại là nụ hôn nóng bỏng mà triển miên, kích động đến vào tận xương cốt." Hần chu đáo nói ra kinh nghiệm, đáy mắt lộ vẻ trêu chọc cùng ái muội.

"Em mới không có!" Nàng lập tức phản bác, hai gò má lại có tình không nhận được mà tăng nhiệt độ.

"Giả bộ không giống, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi." Hần phi thường chắc chắn.

"Em đã nói là chuyện gì cũng chưa phát sinh qua, em chỉ bắt quá là nằm mộng!" Nàng tức giận phản bác, lập tức vừa mới nói xong liền tức hối hận.

Ngủ ngốc! Nàng thật sự là ngủ ngốc!

"Em nằm mơ thấy mộng xuân?" Hấn phản ứng nhanh chóng, khoe miệng cơ hồ muốn cười rộng đến tận mang tai.

Thích Lan hồi hận muốn lấy đầu đập vào tường.

"Em còn có việc muốn làm, gặp sau!" Cầm lấy cốc nước, nàng cơ hồ là chạy trốn chết ra khỏi chỗ để nước.

"Đợi chút, em còn chưa nói nam nhân vật chính là ai a?" Bà tám lại đuổi theo.

Nàng mất điếc tai ngơ, mân nhanh môi đỏ mộng, như thế nào cũng không chịu mở miệng lại.

"Nên không phải là 'Phạm tiên sinh' đi?" Đáng tiếc người kia không hề lười nhác, so với bất luận kẻ nào muốn có được đáp án cho bằng được. "Ồ trong mộng, em cùng hấn không phải tiến độ tốt nhiên tăng mạnh, những gì không nên làm cũng đã làm hết đi?"

Nàng dám dùng tiền thưởng cuối năm của nàng làm tiền đặt cược, hiện tại người ở trong văn phòng, tất cả đều đang vênh tai nghe lén!

"La phó tổng!" Nàng khẩn cấp dừng chân lại rồi xoay người, cố gắng áp chế xúc động muốn bóp chết hấn. "Tôi trước giờ vẫn biết là ngài nói năng không chịu suy nghĩ, ngài không cần vội vã nói ra suy nghĩ chưa kịp được chứng minh như thế, hơn nữa ở tôi hiện tại còn có công việc phải làm, có thể làm phiền đến hai chân của ngài, đi về văn phòng của ngài trước được không? Có việc chúng ta về sau sẽ bàn lại, cảm ơn." Cuối cùng hai chữ, nàng cơ hồ là nói ra từng chữ rõ ràng.

"Nếu em đã kiên trì như thế, vậy thì được rồi." Hấn nhún nhún vai, một bộ dạng không sao cả, nhưng miệng vẫn vô liêm sỉ nói ra tin tức.

"Bất quá những cảnh trong mơ thường là khát vọng trong lòng, tuy rằng em ngoài miệng nói là không có khả năng, nhưng trên thực tế lại là phi thường khát vọng có khả năng."

Vừa mới nói xong, hấn rốt cục như nàng mong muốn mà tiêu sái rời đi, chỉ để lại Thích Lan đờ đờ sát khí, cùng vẻ mặt hồi hận không chịu được.

Phạm tiên sinh là ai? Có phải là hình nam mỗi ngày đều đón đưa Thích thư lý đi làm cùng tan ca?

Không có khả năng là chỉ cái gì, khả năng lại là chỉ cái gì? Chẳng lẽ là chuyện gì lớn lắm?

Nha, không được không được, bọn họ rất muốn biết đáp án, nhưng vấn đề là Thích thư ký giống như mau phát điên nha.

La Lăng thôi, La Lăng hỗn đản, nàng nào có khát vọng cái gì mà "khả năng", nàng chỉ là nằm mơ một giấc mộng kỳ quái, mộng là bị nam nhân hôn, cho dù — cho dù — nhân vật ở trong mơ chính là Phạm Học Ôn, đó cũng chỉ là ngoài ý muốn!

Nàng mới không phải, khát vọng cái gì chứ, tuyệt đối không phải!

Chỉ là nói trở về, nàng rút cuộc vì sao lại nằm mơ cái giấc mơ kì quái đó?

Nằm ở trên giường, Thích Lan thở phì phì trừng mắt nhìn trần nhà đen tối, bắt đầu kiểm điểm chính mình tội cùng đã sai ở đâu.

Vì trốn tránh hấn, nàng tìm tất cả lí do để trốn "khóa nấu ăn", không nghĩ tới ba ngày sau, mẫu thân thế nhưng không bỏ qua còn trăm phương nghìn kế nghĩ ra kế hoạch khác.

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại không thể làm gì, bởi vì mẫu thân chỉ cần quyết định hạ quyết tâm, rốt cuộc sẽ làm cho bằng được, mẹ thật sự lại bức nàng đi xem mắt!

Trước kia còn có Tiểu Anh ở giữa giúp nàng quay xin với cầu tình, hiện tại nàng chỉ có thể cố gắng tự cứu — nha, không, phải nói nàng căn bản là vô lực phản kích, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng treo lên danh nghĩa Thích Lan con ngoan, ngoan ngoãn tìm Phạm Học Ôn báo danh, chấp nhận ánh mắt ôn nhu của hấn cùng ân cần thăm hỏi, ôn nhu quan tâm cùng chỉ đạo.

Hắn luôn đối với nàng quá mức ôn nhu, làm cho nàng ngay cả có đổ một giọt mồ hôi cũng không được, thậm chí không thể trốn tránh, chỉ có thể tặc mặc hắn từng chút từng chút rút ngắn khoảng ngắn, làm cho hắn lại thấm thấu vào cuộc sống của nàng.

Trừ bỏ tăng ca cùng với đi công tác, đại bộ phận thời gian sau khi tan tầm nàng đều trải qua với hắn.

Mà nàng rất nhanh liền phát hiện, nàng căn bản không cần lo lắng hắn nghiêm khắc với nàng giống như khi dạy đại học, thậm chí tuyên cáo nàng sắp gặp hạn, trên thực tế hắn là sủng nàng đến quá đáng!

Trên danh hiệu nàng phải đi học nấu cơm, nhưng dầu bếp như trước là hắn, nàng nhiều lắm chỉ cần phụ trách gọi món ăn cùng rửa rau, sau đó đứng ở một bên quan sát học tập, sau đó là có thể hưởng thụ bữa ăn cao cấp mà hắn đã làm.

Sự thật chứng minh, nàng căn bản chỉ là đi làm sâu gạo!

Mà nàng con sâu gạo này có nhược điểm, cứ khi nào uống phải đồ uống có cồn, nhất định ngủ, mà gần đây sau khi ăn xong thì đồ uống lạnh của hắn đều có liên quan đến cồn, tuy rằng nàng cũng không muốn luôn ngủ ở nhà hắn, lại luôn không thể cự tuyệt vị ngon ngọt của nó.

Chỉ là những cảnh trong giấc mơ thật sự là-, gần đây nhất lại càng thêm -, rất là hạn chế suy nghĩ.

Ở trong mộng, nàng luôn hôn môi cùng hắn, hôn của hắn là triển miên mê người như vậy, mà hơi thở của hắn là nóng cháy say lòng người như vậy, cho dù sau khi tỉnh mộng, trong cơ thể của nàng vẫn là nhận nhận sự khô nóng cùng un rẩy không thể ngừng, cứ như thật sự bị hắn hung hăng hôn qua –

Ông trời, nàng rốt cuộc làm sao vậy?

Cho dù nàng không chịu thừa nhận mộng xuân là đến từ bất mãn không được như ý, lại tìm không tìm thấy được lý do hợp lý để giải thích vì sao lại có mộng xuân liên tiếp, chẳng lẽ nàng như vậy không thể chịu được áp lực từ hắn.

Nàng rõ ràng đã quyết định, cùng hắn vĩnh viễn chỉ có thể là bạn a!

”Đáng giận, ta thật sự là vô dụng!”

Nắm chặt một bên của chiếc gối, nàng giống như tự trừng phạt chính mình lấy gối bịt lên trên mặt, bức chính mình không được hít thở mười giây, đồng thời mắng chính mình vô dụng, không nghĩ tới ngay sau đó, giường bỗng nhiên bị lay động.

Nàng nhanh chóng phản ứng bỏ cái gối đầu, ngồi dậy, mới phát hiện không chỉ có nệm bị rung, mà là cả khu chung cư đều rung động, đồ trang điểm để ở trên bàn, bất thành *** h bị lay động ngã trái ngã phải, chấn động vẫn không chịu ngừng lại, thậm chí càng lúc càng lớn.

Có động!

Hơn nữa là động đất!

Ý niệm bất quá vừa hiện ra ở trong đầu, nàng liền nhanh chóng nhảy xuống giường, sao đó cầm điện thoại di động rồi sờ soạn muốn đi ra ngoài, không ngờ vừa mới bước ra khỏi phòng ngủ, phòng khách lại truyền đến tiếng thủy tinh vỡ vụn, còn có tiếng sách vở cùng đồ vật rơi xuống, chấn động càng lúc càng tăng lên.

Nàng nhịn không được hét chói tai, ngay cả đứng đều không vững, chỉ có thể dựa vào vách tường mà đứng, hoàn toàn không biết nên trốn như thế nào.

Chấn động vẫn liên tục, nàng rõ ràng nghe thấy rất nhiều đồ vật ma sát nhau hoặc rơi xuống, thậm chí nghe thấy tiếng xe đỗ lại ở trước khu chung cư, tất cả đều phát ra tiếng vang sắc bén.

Một mảnh đen tối ở bên trong, nàng sợ hãi lui vào góc tường, nghĩ đến khu chung cư sẽ sụp xuống, tuy từng đọc qua nhưng kĩ xảo dùng khi gặp phải chấn động nhưng hoàn toàn không sử dụng được, bởi vì của nàng đầu căn bản là trống rỗng –

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, có lẽ chỉ có mấy chục giây, có lẽ lâu hơn, chấn động rốt cục dần dần chậm lại, bên tai cũng không còn truyền đến âm thanh rơi vỡ nữa, chỉ còn lại nàng với nỗi sợ hãi ngồi xồm

ở trên mặt đất, không thể có được động tác gì, thậm chí lòng tràn đầy sợ hãi là sẽ còn trận động đất khác nữa.

Phòng khách đều là thủy tinh mảnh nhỏ, nàng phải tìm được dép bảo hộ cho đôi chân, mới có thể chạy trốn chết.

Chỉ là gần đây đều là nhà cao tầng cùng với cửa hàng, chạy ra bên ngoài cũng không cảm thấy thấy an toàn, nhưng nếu tiếp tục ở lại trong phòng, nàng đến tột cùng nên trốn làm sao?

Quan trọng là, ba mẹ có sao không?

14. Hạ Kiều Ân - Chương 14

Nàng hai tay run run cầm lấy di động, bấm số điện thoại nhà, lại phát hiện di động căn bản là gọi không được, vô luận thử vài lần thì cũng là như vậy, xem tình huống nếu không phải mạng tắc nghẽn, thì là căn cứ mạng trực tắc.

"Điện thoại....." Nàng dồn dập thở, nhớ tới trong phòng ngủ có điện thoại.

Dựa vào trí nhớ, nàng bật đèn ở trên tường, lại phát hiện khu chung cư đã tắt nguồn điện từ lâu.

Nàng không có đèn pin, cũng không có ngọn nến nào cùng cái bật lửa, nếu trong phòng ngủ cũng có mảnh thủy tinh vỡ, thì chỉ dựa vào di động căn bản là không thể chiếu sáng rõ ràng.

Làm sao bây giờ? Nàng chưa từng biết qua động đất là như thế nào, ba mẹ cũng ở Đài Bắc, nhưng lại khu nhà cũng đã hơn ba mươi năm, bọn họ nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, nàng, nàng –

Ngăn cách sợ hãi, khiến cho khi nàng kinh hãi đến tột đỉnh, ngay khi nàng cố lấy dũng khí, quyết định mạo hiểm trở lại phòng ngủ, ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng gõ cửa cùng với tiếng khóa tra vào ổ, sau đó là tiếng nói mà nàng đã quá quen thuộc.

"Thích Lan, em ở nơi nào, em có sao không?" Tiếng gọi cứ như thế dồn dập ở ngoài cửa.

"Học Ôn?" Nàng sửng sốt, hoàn toàn không dự đoán được hẳn lại đi lên tìm mình, cửa nhanh chóng bị mở ra, từ cửa phát ra ánh sáng, nàng mới có phản ứng.

"A, phòng khách đầy mảnh thủy tinh, ang cẩn thận!" Nàng trong bóng đêm hô lớn.

"Anh biết, em đừng cử động, tiếp tục cùng anh nói chuyện." Trong bóng đêm, ánh sáng đèn pin càng lúc càng gần.

"Em..... em ở trong này."

Nàng giơ cao tay, lay động trong bóng đêm, cho biết vị trí của bản thân, sau đó nàng rất nhanh liền thấy thân ảnh Phạm Học Ôn cao lớn, hẳn cầm đèn pin cùng áo khoác, trên người chỉ mặc một cái áo khoác, trên đầu lại đội mũ bảo hiểm, trên lưng còn mang một ba lô lớn, nhanh chóng xuất hiện trước mắt ở cửa nàng.

Tuy rằng trông hẳn rất là kỳ quái, nhưng khi vừa nhìn thấy hẳn, nàng vẫn là cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, trái tim cứ mãi loạn nhịp không chịu dừng, cũng rốt cục dần dần khôi phục vững vàng.

"Có bị thương hay không?" Hẳn không chút do dự bước trên mặt đất đầy thủy tinh cùng sách, cứ như không sợ hãi bị thương, cho đến hẳn đi đến trước mặt nàng, nàng mới phát hiện hẳn dưới chân hẳn không phải dép lê, mà là một đôi giày đi núi.

"Không có." Nàng nhanh chóng lắc đầu.

"Mặc áo khoác vào, chúng ta đi." Hẳn nhanh chóng đem áo khoác phủ lên trên vai nàng, đem thân hình nóng bỏng của nàng vào trong tầm bảo hộ.

Nàng lập tức ngoan ngoãn đem áo khoác mặc. "Chúng ta phải đi đến chỗ nào?"

"Đến nhà của anh." Hẳn cởi mũ bảo hiểm xuống, đương nhiên để lên trên đầu của nàng, thậm chí nhanh chóng giúp nàng điều chỉnh mũ.

"Có khả năng sau đó vẫn tiếp tục có động đất, anh lo lắng e chỉ có một mình." Sau đó hắn đưa đèn pin giao cho nàng, không báo động mà bế lấy nàng vào trong lòng.

"A!" Nàng nhin không được phát ra kinh hô."Em, em có thể tự mình đi....."

"Trên sàn đều là mảnh thủy tinh, em không mang giày sẽ bị thương mắt, em chiếu sáng cho anh." Nói chuyện xong, hắn cũng ôm lấy nàng, nhờ đèn pin chiếu sáng nên hắn ôm nàng nhanh chóng ra đến cửa, mới nhẹ nhàng buông nàng xuống.

Hắn cũng không có đóng cửa lại hoàn toàn, chỉ là khép hờ nhẹ nhàng, cho dù đã không còn sợ hãi, thì nhìn nàng bây giờ, so với hắn thì nàng nhin không được bội phục sự bình tĩnh của hắn.

Cho tới bây giờ, nàng trong đầu vẫn là một mảng hỗn loạn, hắn cũng đã để lại đường lui, nếu lại có động đất nữa, ít nhất sẽ không hoảng hốt mở cửa, bọn họ có thể lập tức chạy trốn.

Chỉ là động đất lần này đã tạo nên tai họa không nhỏ, trong phòng hắn có không ít đồ vật rơi vỡ, bình rượu cùng chén rượu cũng rơi nát, trong phòng nơi nơi đều là hương rượu, hắn lại cũng không thềm liếc mắt nhìn một cái, vừa vào cửa là ôm nàng đến thẳng vào trong phòng ngủ.

Phòng ngủ của hắn không có những mảnh thủy tinh, chỉ có giấy tờ tán loạn.

Sau khi an toàn đặt nàng lên trên giường, hắn cũng dọn đi một số thứ không cần thiết, ngồi xuống ở bên người nàng, nàng mới đưa tay vỗ nhẹ lên ba lô ở sau lưng hắn.

"Anh vì sao lại đeo ba lô?"

"Đây là ba lô dành cho khi chạy nạn, bên trong có nước, lương khô, thuốc, quần áo giữ ấm, tiền mặt, đèn pin cùng những thứ dùng khi khẩn cấp." Hắn mỉm cười đem ba lô dỡ xuống, đặt vào trong lòng nàng. "Khi gặp phải nạn, những thứ này có thể giúp chúng ta vượt qua khó khăn."

Nhìn hắn đương nhiên đem ba lô chạy nạn đặt vào trong lòng, nàng không hiểu được cái gì đang đập mạnh vào trong lòng mình, chỉ biết là chính mình tựa hồ là muốn khóc.

Khi đại nạn đến, chạy trốn chết còn không còn kịp, ai còn có thể bận tâm đến những người khác?

Hàng xóm trên dưới các tầng của nàng, có lẽ sớm lao ra khỏi cửa chạy ra ngoài rồi, nhưng hắn trước tiên lại cầm theo đèn pin, lên tầng trên tìm nàng –

"Anh chuẩn bị thật chu toàn." Nàng nhanh chóng cúi đầu, nàng lo lắng cho mình thật sự sẽ khóc.

"Bởi vì sinh mạng rất yếu ớt." Hắn nói, ngữ khí tựa hồ có điều cảm khái, cứ như nhớ tới tai nạn trên không lần đó.

Thiên tai ngoài ý muốn,, nhân họa, nhân sinh thật sự tràn ngập nhiều cơ sự không dễ lường, ai cũng không thể nói trước sinh mệnh, chính nàng cũng từng bị sự sinh tử ngay trước mắt làm cho hoảng sợ, tự nhiên hiểu được cái loại hoảng sợ không xác định.

Hơn nữa nàng cùng hắn đều từng mất đi người thân, hắn thì đồng thời mất đi cả hai người, có lẽ giờ phút này hắn thoát nhìn so với ai khác thì bình tĩnh, nhưng lại sợ hãi mất đi người thân so với người khác.

Một xúc động không diễn tả được, làm cho nàng nhin không được xoay người dùng sức ôm lấy hắn.

"Cám ơn anh tìm đến em, thật sự cám ơn anh." Nàng thấp giọng nói cảm ơn, ngữ khí lộ ra một chút run run, cũng bởi vì sợ hãi, mà cũng là rất nhiều cảm xúc không thể nào diễn tả được.

Rõ ràng quen biết không đến hai năm, nàng cùng hắn đã trải qua rất nhiều sự việc, mỗi lần khi nàng đang bất lực, hắn luôn là người đầu tiên vươn tay ra, nàng sớm không đếm được hắn đến tới cùng giúp nàng bao nhiêu lần.

Đời này, nàng tuyệt đối không thể gặp được nam nhân nào tốt hơn hắn, mà trên đời này không ai có thể giống hắn, luôn coi an toàn của nàng là ưu tiên.

Không ai có thể thay thế được hắn, mọi điểm tốt của hắn, vĩnh viễn đều ở trong đáy lòng của nàng.

Đối mặt với cái ôm thành *** h của nàng, hắn cơ hồ là sửng sốt cực độ, cứ như là lo lắng nên làm gì cho tốt, do dự đã lâu, mới dám mở rộng vào tay kéo nàng vào trong lòng.

"Đừng nói cảm ơn, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi." Thanh âm khàn khàn của hắn không giống như đang nói.

"Ừm, em không sao." Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, giọng nói phát ra từ trong lồng ngực của hắn. "Vậy còn anh? Anh có khỏe không?" Nàng thấp giọng hỏi lại.

"Anh cũng không có việc gì." Hắn mỉm cười, nhin không được đem nàng ôm thật lâu.

Đã lâu, thật sự đã lâu đã lâu, từ khi hắn tuyên bố sẽ buông tha cho nàng, nàng liền đề phòng hắn, không muốn lại gần hắn, nay hắn rốt cục lại có thể chạm vào người nàng một cách quang minh lỗi lạc.

Chỉ là đã qua rất lâu, chuyện xảy ra khiến cho hắn thật sự vẫn không thể lấy lại bình tĩnh, hơn nữa thân thể của nàng mềm mại như vậy thật đáng tức giận, nhiệt độ cơ thể cùng mùi hương mê người như vậy, mà nàng lại toàn tâm toàn ý tin cậy dựa vào, lại làm cho người ta không thể khống chế mà muốn hảo hảo yêu thương nàng –

Bàn tay thô ráp không nhin được xoa lên làn da mềm mại kia, dọc theo đường cong gợi cảm, một đường trượt xuống dưới cái lưng mảnh khảnh, thắt lưng mềm mại, mùi hương mê người trên cơ thể nàng, hắn không khỏi chậm rãi cúi đầu.

Nàng có thể cảm giác được hắn đang hôn lên những sợi tóc của nàng, cũng lấy lòng bàn tay vuốt ve cơ thể của nàng, nàng nhin không được hít không khí, cảm giác nháy mắt ở trong lòng đang xảy ra trận động đất.

"Thích Lan....." Hắn gọi tên của nàng, tiếng nói không hề thấp thuận, mà là thô ách làm cho người ta tim đập nhanh hơn.

Nàng không dám hưởng ứng, cũng không biết có nên hưởng ứng hay không, chỉ có thể bối rối nhắm mắt lại, để cho hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn rõ ràng hôn lên môi của nàng, nhưng thân thể của nàng lại luôn phản ứng, cứ như là từ một nơi phát triển lên toàn bộ tứ chi rồi cả cơ thể, thậm chí toàn bộ trong cơ thể, làm cho cả người nhẹ nhàng sợ run lên.

Nhưng vào lúc này, dư chấn nho nhỏ không báo động mà xuất hiện, ánh sáng đèn pin chột lập lòe không ổn định, đồng thời cũng khiến cho lí trí được đánh thức.

Nàng cùng hắn đồng thời buông lẫn nhau ra.

Bên trong một trận trầm mặc, sau đó dư chấn đi qua.

"Khu chung cư này móng được xây rất chắc chắn, kết cấu cũng rất cứng cố, tuy rằng có khả năng sẽ lại có động đất, ra đến bên ngoài chưa chắc đã, chúng ta vẫn là ở trong nhà đi." Hắn dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc, từ thân thể của nàng đứng dậy.

"..... Hảo." Nàng căn bản không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

"Anh đi xem tình trạng các phòng, em xem thử điện thoại đã thông chưa, báo bình an lại cho ba má." Hắn đem điện thoại ở bên giường đưa cho nàng.

"Vậy còn anh?" Nàng như trước cúi đầu.

"Mẹ anh vừa vặn ra nước ngoài ngắm cảnh, không vội." Xem nàng vẫn không muốn ngẩng đầu, hắn thủy chung nắm chặt tay, khắc chế lại cảm xúc muốn ôm lấy nàng. "Anh đi lấy dép lê cho em, em cứ ở trên giường gọi điện thoại, trăm ngàn đừng xuống giường."

Nói xong, hắn đang muốn xoay người rời đi, không nghĩ tới nàng lại giữ chặt bàn tay to của hắn.

"Chờ một chút." Nàng rốt cục có lấy dũng khí ngẩng đầu, đem ba lô chạy nạn ở trên đùi gạt sang một bên, đứng dậy đứng ở trên giường, cúi xuống mũ bảo hiểm ở trên đầu đội lên cho hắn.

Từ ánh sáng của đèn pin, nàng có thể cảm giác được hắn đang chăm chú nhìn nàng, lại như trước không dám đối mặt với tầm mắt của hắn, chỉ có thể hạ lông mi xuống, thật cẩn thận không chế lực hô hấp, ngốc nghếch thay hắn điều chỉnh lại mũi, dây bảo hiểm đeo xong.

Thật vất vả chuẩn bị hết thấy cho tốt, nàng mới tự mình giữ lấy khoảng cách.

"Anh..... phải cẩn thận." Nàng lo lắng dặn dò, lại muốn lui về phía sau, hắn lại giữ chặt tay nàng.

"Chờ anh trở lại." Phát hiện nàng thủy chung chân tay luống cuống, hắn vẫn như trước nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, nhưng không có lại đụng vào chỗ khác.

"Vâng." Nàng cắn môi dưới, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn trầm mặc nhìn nàng một hồi lâu, mới xoay người mở ba lô chạy nạn, lấy một chiếc đèn pin khác từ trong ba lô ra, xoay người rời đi phòng ngủ.

Cho đến khi hắn đi rồi, nàng mới há miệng to để hô hấp, cả người như nhũn ra ngồi chồm hổm ở trên giường.

Thu vạt áo, nàng quả thực không thể tin được chính mình đang làm cái gì, nàng thế nhưng lại tiếp nhận nụ hôn của hắn?

Tuy rằng hắn chỉ là nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, nhưng cảm giác này thật giống như khi hắn triển miên hôn lên môi nàng, thậm chí còn hôn lên thân thể của nàng, nàng rõ ràng cảm giác được khát vọng nam tính trong hắn—

Nhưng là.....

Nhưng mà người hắn yêu là Tiểu Anh a!

Trong nháy mắt, lòng của nàng như bị một xô nước đá dội vào người, làm đông lại những ý nghĩa ảo tưởng.

Ôm ngực đang đau, nàng cảm thấy một trận chua chát tràn ngập ở trong lòng, mà nhanh chóng lại là cảm giác tội lỗi, tựa như có một viên đá rơi từ trên trời xuống, ép nàng tới hít thở không thông.

Có lẽ là nàng lại hiểu sai ý, cái kia hôn chỉ là một cái an ủi, dù sao lúc này nàng cũng bối rối đến như vậy, cái kia hôn không hề có ý nghĩa, nàng căn bản không nên để ý, bởi vì bọn họ sớm là bạn với người nhà.

Nàng rốt cuộc là còn mong đợi cái gì? Còn muốn hy vọng cái gì?

Hắn yêu Tiểu Anh, trừ bỏ bạn cùng thân nhân, bọn họ trong lúc đó thì cái gì cũng không phải! Chỉ cần có một chút sai lầm, bọn họ thậm chí khả năng là người nhà cũng không được.....

Nàng rốt cuộc — rốt cuộc muốn tự mình đa tình đến tình trạng gì!

Nguyên bản chuyện nên làm là nàng phải an tâm ở trong phòng ngủ, nhưng nháy mắt lại chỉ khiến cho nàng trở nên lo lắng.

Nơi này là phòng ngủ của hắn cùng Tiểu Anh, nàng căn bản là không nên ở lại trong này, thì lại càng không thể ôm lấy hắn như vậy.

Nàng thật sự không nên làm như vậy!

Tuy rằng đèn pin chỉ chiếu sáng một nửa phòng ngủ, nàng cũng không dám quay đầu nhìn về phía bốn phía, chỉ sợ lại nhìn thấy ảnh chụp của Tiểu Anh. Cố nhưng không thể nghe theo lời dặn dò của Phạm Học Ôn, nàng bỏ lại điện thoại giống như chạy nạn nhảy xuống giường, cầm lấy ba lô chạy nạn cùng đèn pin ra khỏi phòng.

"Thích Lan?" Phạm Học Ôn vừa vặn cầm dép lê đi đến, nhìn thấy nàng chân không chạy ra khỏi phòng, sợ tới mức lập tức giữ chặt nàng. "Làm sao vậy? Như thế nào lại không đợi ở trên giường?"

"Em muốn đi trở về!" Nàng vội vàng đem ba lô chạy nạn nhét vào trong lòng hắn. "Cám ơn anh cứu em, nhưng là em cảm thấy bây giờ em có thể về rồi, đèn pin có thể cho em mượn sao?" Nàng kích động hỏi, biểu tình trên mặt giống như là đang trốn tránh mãnh thú.

"Em làm sao vậy?" Hắn nhanh chóng giữ lấy nàng, kiên trì không buông tay.

Nàng dùng sức lắc đầu, không thể nhẫn nại tội ác ở trong lòng, chỉ có thể giãy dụa lắc lắc cổ tay. "Buông, em thật sự phải đi về....."

"Thích Lan!" Hấn tăng thêm ngữ khí, khóa chặt khuôn hoảng trên mặt nàng. "Em đến tột cùng làm sao vậy?"

"Em....." Nàng nói không nên lời, đáy mắt lại xuất hiện nước mắt.

Nước mắt kia làm cho hấn cảm thấy giận mình, nhìn bộ dáng nàng lã chã khóc, hấn lập tức có liên tưởng không tốt.

"Em đã gọi điện thoại về nhà? Có phải hay không bố mẹ vợ –"

Nàng nhanh chóng lắc đầu. "Không có, em còn chưa có gọi, em chỉ là....." Nàng lấy tay bịt miệng, cái miệng nhỏ nhắn nuốt lời vào, thử không cho nước mắt rơi ra.

"Em chỉ là lo lắng việc không quen ở nơi xa lạ, cho nên..... muốn đi trở về....." Nàng nói ra lý do vừa nghe đã biết không phải.

"Hiện tại trong tình hình này, anh không thể để cho em ở một mình." Hấn đương nhiên không có khả năng chấp nhận lý do thoái thác của nàng, ánh mắt thủy chung trời chặt từng cảm xúc biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt nàng. "Có lẽ là còn có thể có động đất, cho đến khi bình minh chưa lên em vẫn nên ở chung với anh, nếu em kiên trì trở về, anh liền cùng em trở về."

"Không, em sẽ trở về một mình....."

"Nếu không thì ở lại chỗ này!" Hấn không được chấp nhận mà nói, ánh mắt nghiêm khắc khiếp người.

Đây là lần đầu tiên không ôn nhu với nàng, nàng sưng sốt thật mạnh, cho dù biết không nên ở gần với hấn, lại không có biện pháp cự tuyệt hấn.

"Em..... muốn trở về." Cuối cùng, nàng chỉ có thể rưng rưng chấp nhận điều kiện của hấn, đưa ra lựa chọn.

Nơi này là thuộc về Tiểu Anh, nàng không nên tiếp tục ở trong này, cũng không có biện pháp ở lại nơi này.

Hấn nhìn nàng thật sâu.

"Vậy trước tiên đi giày vào." Hấn không hề ép hỏi nguyên nhân, mà là đem ba lô chạy nạn đặt lên trên vai, sau đó ngồi xổm xuống dưới đi dép lê thay cho nàng.

Nhìn cánh tay rộng lớn của hấn ôn nhu, nàng há mồm muốn nói cái gì, nhưng là cái gì cũng không nói.

Bởi vì không nên nói, vĩnh viễn cũng không nên

15. Hạ Kiều Ân - Chương 15

"Hôm kia có động đất, đúng là hù chết người, hy vọng không có lại xảy ra."

"Đúng vậy, lại còn bị thêm một lần nữa làm cho ta hết hồn luôn."

"Hết hồn còn là tốt, chỉ sợ muốn mất hồn."

"Làm ơn, mất hồn cũng hoàn hảo a, nếu biến thành chiêu hồn, cái kia mới thật sự là không thể cứu."

Ở hàng ghế trong nhà ăn, một đám người thao thao bất tuyệt nói về trận động đất kia, chia sẻ tâm tình của nhau lẫn cách nhìn, Thích Lan ngồi ở trong đó, nhưng không có mở miệng nói câu gì, chỉ là vui đầu dùng bữa.

Phát sinh chuyện động đất hôm đó, nàng vẫn không muốn đi hỏi tường lại, không nghĩ tới trong khi đang ăn cơm, lại nói về chuyện này.

"Như thế nào lại không nói chuyện?" Bà tám La Lăng đứng dậy từ trong đám người, tò mò ngồi vào bên cạnh người nàng.

Nàng mắt liếc nhìn người ngồi bên cạnh, mặc kệ hấn, thuận miệng tìm cái lấy cớ.

”Đang đói bụng.”

”Không đúng, trên mặt em rõ ràng viết là có tâm sự.” Hấn nhíu mày cười nhẹ. ”Có phải chuyện động đất ngày hôm đó, em cùng Phạm Học Ôn lại phát sinh chuyện gì?” Hấn dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe để hỏi, khiến cho người ta không hiểu được tại sao hấn luôn nhanh chóng tìm ra nguyên nhân.

”Chuyện gì cũng đều không phát sinh.” Nói là nói như vậy, Thích Lan cũng là cầm chiếc đĩa, hung hăng để thịt viên bạch tuộc liên tục cho vào miệng.

Nhìn nàng kia vẻ ngoan cố, hấn đem lòng mày nướn càng cao, lập tức khẳng định rằng đêm đó xảy ra ”đại sự”, bất quá hấn cũng không giống trước hỏi thămbát quái, mà là nếu có chút đăm chiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trầm mặc kia, thoải mái đem đề tài chuyển.

”Quản lí công ty chi nhánh ở Cao Hùng, tuần lễ trước đã đưa ra đơn xin từ chức, chính thức chào từ giã, việc này em hấn là có nghe nói đi?” Hấn hỏi.

Nàng hoài nghi nhìn về phía hấn, tuy rằng hoài nghi hấn làm sao có thể tốt như vậy, lại vẫn là gật gật đầu, ”Thì có nghe nói.”

”Chủ lí chào từ biệt, đương nhiên liền có người mới để nhậm chức, công ty đó thành lập được ba năm, phòng kế hoạch đại bộ phận viên chức đều còn chưa đủ thực lực, cho nên lão tổng chưa quyết định được, muốn cá nhân anh tự tiến cử người đi sang Cao Hùng.” Hấn nhìn nàng. ”Mà người anh chọn đề cử là em.”

”Cái gì?” Thích Lan trợn to mắt.

”Trong công ty kinh nghiệm kế hoạch của em rất phong phú, ngôn ngữ cùng năng lực thực chiến là giỏi nhất, lão tổng vẫn thực thưởng thức người, năm trước đã muốn giúp em lên chức, bất quá lại gặp đúng lúc Tiểu Anh..... Tóm lại, lão tổng cũng đồng ý cho em đi Cao Hùng, tuy rằng còn không có chính thức công bố, bất quá chỉ cần em đồng ý, quản lí kế hoạch này thật sự là chỉ dành cho em.”

Thích Lan vẫn là vẻ mặt kinh ngạc. ”Nhưng là em cho tới bây giờ cũng chưa có nghe qua.....”

”Em hiện tại đã biết.” Hấn nhún vai, ”Chuyện này nhanh nhất sau tuần sẽ được đề nghị, em hảo hảo ngẫm lại.”

”Nhưng là.....”

”Đây vừa vặn là một cơ hội, không cần lại cật mạnh, là thời điểm em buông tha chính mình.” Hấn thấp giọng nói xong, trong ngữ khí cất giấu nhiều tâm ý. ”Chỉ có rời khỏi hấn, em mới có thể chân chính giải thoát.”

Nàng kinh sợ nói không ra lời, chỉ có thể giật mình lẳng lẳng nhìn bạn tốt.

”Bất quá vô luận em đưa ra quyết định gì, anh vĩnh viễn đều là chấp thuận.” Hấn nhếch miệng mỉm cười, ôn nhu đưa tay xoa xoa đỉnh đầu của nàng, ”Khi nào cần anh, tùy thời đều có thể call anh.”

Lệ ở đáy mắt đột nhiên biến mất, nàng nhanh chóng nhắm mắt lại, tay kia thì còn lại là dùng sức đánh cánh tay hấn.

”Anh nhất định là cố ý, nhất định là cố ý!” Thối La Lãng, thế nhưng hại nàng khóc.

”Ai nha, bị phát hiện a.” Hấn cười huyền ảo giống như đã lừa được nàng, cũng là vụng trộm lấy khăn giấy đưa cho nàng, tránh cho nàng vùi vào người mình để lau nước mắt. ”Thích Lan tiểu bảo bối, ngoan ngoan nha.”

”Ai thèm ngoan với anh!” Nàng tiếp tục chùy hấn.

Ai ngờ ngay tại thời điểm hai người cãi nhau âm ỉ, vài nữ đồng nghiệp ngồi gần đó tự nhiên xích lại gần.

”Thích thư ký, Thích thư ký, cái hình nam luôn đưa chị đi làm đang đến nha!” Vài người lôi kéo tay Thích Lan, lập tức tranh giành người với phó tổng, cho dù thấy động tác thân mật của hai người nhưng là không thể trách.

”Cái gì?” Thích Lan đẩy La Lãng ra.

"Nơi đó! Nơi đó!" Mấy người giả vờ giả vịt, dùng khoe mắt hướng về phía chín giờ.

Theo phương hướng mà đồng nghiệp đang chỉ, Thích Lan thế này mới phát hiện ra rằng Phạm Học Ôn đã đi đến cửa, bên người hắn còn có thêm ba nam nhân xuất sắc, khó trách vài nữ đồng nghiệp mắt đã trở nên khác lạ, biểu tình cũng đặc biệt thẹn thùng.

Nhận được ánh mắt của nàng, Phạm Học Ôn lập tức gọi lên một chút cười đậm, chủ động tiến vào vị trí họ đang ngồi.

"Thực khéo."

"Đúng vậy." Vẻ mặt của nàng vô cùng thất thố. "Anh cùng..... bạn anh đến liên hoan?"

Bởi vì ba người bộ dạng thân thiết, cho nên nàng đoán kia ba người hắn là bạn của hắn, mà không giống như đồng sự.

"Đúng." Hắn hai tay để trong túi quần. "Mọi người cũng vậy?" Hắn hỏi lại, ánh mắt lại rời không được nàng cùng La Lãng đang có hành động quá mức thân mật.

"Ân." Nàng thấp giọng trả lời, theo bản năng bỏ đầu sang một bên, trốn tránh ánh mắt của hắn.

Đêm đó động đất qua đi, cảm giác tội lỗi mãnh liệt quất vào trong lòng của nàng, nàng nghĩ muốn kéo xa khoảng cách lẫn nhau, lại không thể nói hẳn định chỉ việc đưa đón nàng đi làm. Mỗi lần gặp mặt, lòng của nàng sẽ lại đau đớn một lần, vốn tưởng rằng đêm nay có thể tạm thời quên mất tồn tại của hắn, không nghĩ tới hắn lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Ai nha, có câu là có duyên ngàn dặm đến gặp gỡ, nếu vừa vặn chạm mặt, vậy cùng nhau ngồi." La Lãng thủy chung không mở miệng nói chuyện, rồi tự nhiên nhiệt tình ngoắc "Chúng ta bên này còn có rất nhiều chỗ trống, các em nói có đúng không?" Hắn hỏi nữ đồng nghiệp bên người.

"Đúng vậy, thêm bốn người vẫn là dư dả." Vài nữ đồng nghiệp phản ứng khá nhanh, lập tức lộ ra nụ cười xinh đẹp nhất, đối với Phạm Học Ôn ngoắc, thậm chí chủ động làm ra chỗ ngồi. "Đến a, cùng nhau ngồi thôi!"

"Không quấy rầy." Phạm Học Ôn mở miệng khéo léo từ chối.

"Làm sao có thể quấy rầy? Nào mọi người đến đây." La Lãng thật sâu nhìn hắn, trong lời nói khơi mào tâm ý.

Lần này liên hoan là đồng nghiệp sau khi tan tầm có hẹn qua, hắn mỗi ngày tiếp đưa Thích Lan cùng đi làm, vì không để cho hắn đi một chuyến tay không, Thích Lan trước đó khẳng định có đề cập với hắn chuyện này, thời gian địa điểm cũng có nhắc tới, hắn lại cố ý giả vờ ngoài ý muốn, rõ ràng là đang giả vờ giả vịt.

"La Lãng, Học Ôn bọn họ có kế hoạch, cũng đừng miễn cưỡng bọn họ." Thích Lan lập tức hỗ trợ nói chuyện.

"Ai nha, nhiều người mới náo nhiệt, hưởng chi bàn của chúng ta rất lớn nha, vừa vặn có thể cùng nhau ăn." Vài nữ đồng nghiệp lập tức đứng về phía La Lãng, giúp hắn nói chuyện, hận không thể lập tức nhận thức ba vị soái ca phía sau Phạm Học Ôn.

"Nhưng là....." Thích Lan khó xử nhìn về phía Phạm Học Ôn.

Ngay khi Phạm Học Ôn lo lắng nên trả lời như thế nào, ba người bạn của hắn cũng đã đi tới, trong đó có một người khoát tay lên người Phạm Học Ôn, đối với nữ nhân trên ghế lộ cười.

"Phạm, bạn người?"

"No, không chỉ là bạn, Phạm tiên sinh cưới em gái Thích thư ký, trên thực tế bọn họ là quan hệ thông gia!"

La Lãng lớn tiếng công bố quan hệ của hai người.

Hiện trường lập tức vang lên kinh ngạc hô nhỏ, hoàn toàn không dự đoán được mỗi ngày nam nhân vật chính ngày nào cũng đưa đón Thích thư ký đi làm, rốt cuộc lại cùng với Thích thư ký là quan hệ thông gia, chỉ là nói trở về, em gái Thích thư ký không phải ở năm trước đã.....

Thật tốt quá, đây chính là lý do sống của các nàng, xem ra đêm nay các nàng phải đào hoa!

"La Lãng, anh –" Thích Lan lập tức nhú mày, nhìn về phía bạn tốt.

"Quan hệ thông gia?" Ba đại nam nhân trợn mắt nhìn Thích Lan xinh đẹp, lúc này mới nhớ ra vào đám cưới năm trước có gặp qua nàng.

"A, nguyên lai là phù dâu xinh đẹp lúc ấy, đã lâu không thấy, Xin chào a."

Ba người lập tức cùng Thích Lan mỉm cười tiếp đón, Thích Lan tuy rằng không có ấn tượng với ba người này, lại không biết phải làm gì, mỉm cười mà chống đỡ.

"Nếu đều nhận thức, vậy cùng nhau ngồi đi, đến đến đến, trăm ngàn đừng khách khí a." La Lãng lại thừa cơ đánh trống reo hò, dùng kỹ xảo nắm cả Thích Lan nhanh chóng đứng dậy, tạo thêm ra vị trí trống.

"Đúng vậy, cùng nhau đến thôi." Nhóm nữ đồng nghiệp nhiệt tình mời.

"Phạm, chúng ta liền cùng bọn họ ngồi đi?" Đối mặt với sự nhiệt tình mời, ba người cũng lộ ra tươi cười vui vẻ.

"Các người không ý kiến là tốt rồi." Phạm Học Ôn mặt không chút thay đổi nhìn La Lãng tay chân không sạch sẽ, mà La Lãng cũng thủy chung cười nhìn hắn.

Mà nụ cười, viết không có hảo ý.

Quả nhiên, hắn cùng ba vị bạn tốt bị an bài đến ngồi giữa đám nữ đồng nghiệp, Thích Lan lại bị La Lãng ném đến đồng nghiệp nam để ngồi, hai người khoảng cách chỉ có một cái bàn, lại không có gì cơ hội nói chuyện với nhau.

Đồ ăn tất cả ở trên bàn, không khí hiện trường càng lúc càng thân thiện, đề tài từ tự giới thiệu cho tới thời sự, sau đó lại theo bát quai cho tới quốc tế đề tài, bạn tốt nhóm thoải mái sảng cười, hắn lại chỉ chú ý tới Thích Lan cùng La Lãng thân mật tựa vào cùng nhau, mà đồng nghiệp ở bên họ cũng không thấy có gì lạ, cứ như sớm thành thói quen nhìn hai người thân mật.

"Phạm tiên sinh, nghe nói anh là giáo sư đại học, chuyên giáo tài chính quản lý, không biết có thể học hỏi một chút, vài chiêu đầu tư a?"

Một nữ đồng nghiệp bỗng nhiên tiến đến bên người Phạm Học Ôn, cười ngọt ngào đặt câu hỏi, đánh gãy suy nghĩ của hắn.

"Nói về đầu tư tìm người này là đúng rồi, đại bộ phận mọi người nghĩ đến giáo sư chỉ biết đọc sách, bất quá người này không chỉ như vậy, vô luận là cổ phiếu hay là ngân sách đều vô cùng sành sỏi." Bạn tốt của Phạm Học Ôn lên tiếng trả lời, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn bạn tốt, vừa nói chuyện, vừa mỉm cười với nữ đồng nghiệp đang rót rượu bên cạnh.

"Nguyên lai Phạm tiên sinh biết đầu tư a." La Lãng ngồi đối diện, lập tức cố ý chen vào nói.

"Tôi chỉ biết Phạm tiên sinh ôn nhu sẵn sàng, lại biết nấu cơm, là trăm năm khó gặp hảo nam nhân, hơn nữa biết đầu tư, kia chẳng phải là người đàn ông độc thân hoàng kim hay sao?" Hắn cố ý như vô tình tuyên dương ưu điểm của Phạm Học Ôn, dù sao hắn cũng thật sự là độc thân.

"Đúng vậy!" Nữ đồng nghiệp ánh mắt đều đã sáng.

"Đây không chỉ là cơ hội ngàn năm có một, trừ bỏ người độc thân hoàng kim ra, nơi này còn có bác sĩ, luật sư cùng ông chủ, các vị em gái nếu có ý gì, thì hãy cố lên a." Trừ bỏ Phạm Học Ôn, La Lãng còn nhất nhất nhìn ra nghề nghiệp của ba người còn lại, vui đùa âm ỉ giống như làm tăng không khí.

"A, phó tổng hảo chán ghét!" Nữ đồng nghiệp không khỏi thẹn thùng bụm mặt.

"La tiên sinh thật là có thú, thế nhưng lại giúp thuộc hạ giật dây." Ba người bạn hiểu được đang nói đùa, bởi vậy cũng không nghĩ đến ý.

"Ai nha, đừng nói lớn tiếng như vậy, nếu cho lão tổng nhà ta biết ta thêm thêm chúc "mai mối", hắn lại thẹn ta." La Lãng lập tức đề thấp tiếng nói, ra vẻ thần bí hết nhìn đông tới nhìn tây.

”Cái gì mà mai mối, phó tổng người vũ nhục nghiêm trọng nhân cách của chúng ta, phạt người uống bachén rượu.”

Nữ đồng nghiệp lập tức quyết miệng kháng nghị, ba người bạn ngửa đầu cười to, mà Phạm Học Ôn vẫn là bảo trì trầm mặc, không dấu vết nhìn Thích Lan đồng dạng im lặng.

”Ai u, như vậy là thật sự, không phải thật í có ý với ai?” La Lãng chớp chớp mí mắt, ánh mắt xuyên qua ba người nhìn tới Phạm Học Ôn, nhóm nữ đồng nghiệp lại càng kêu lớn.

Không khí hiện trường một mảnh vui vẻ, Thích Lan thì ngay cả cười đều cười không nổi, bởi vì nàng biết cho dù chỉ là vui đùa, Phạm Học Ôn tương lai cũng có khả năng lại cười.

Cho dù hấn yêu Tiểu Anh, không nghĩ muốn cưới, nhưng cũng không thể ngăn cản nữ nhân khác yêu thương hấn, thậm chí theo đuổi hấn.

Toàn thế giới mỗi người đàn bà đều có thể quang minh chính đại yêu hấn, theo đuổi hấn, cũng chỉ có nàng là không thể, bởi vì bọn họ là người nhà, bởi vì hấn không thương nàng.

Bởi vì, một khi nàng đem lời yêu nói ra khỏi miệng, bọn họ vào lúc đó sẽ bị phá hủy những gì đang có.

Nàng sớm hiểu được chuyện tàn khốc này, lại thủy chung không chịu đổi mặt, La Lãng chỉ là bức nàng thanh tỉnh mà thôi.

Nhìn con người đen thâm thúy ở đối diện dừng lại ở phía nàng, nàng cơ hồ là run run mỉm cười, ánh mắt cũng là buồn bã, thủy chung giấu năm tay ở dưới bàn, thế nào lại đưa tay rót cho mình chén rượu.

Lúc này, nàng không cần thanh tỉnh.

16. Hạ Kiều Ân - Chương 16

”Thích thư ký, kia không phải mạch trà –” Một bên nam đồng nghiệp nhìn Thích Lan rót rượu, lập tức ra tiếng nhắc nhở, lại vẫn là không kịp ngăn cản nàng đem rượu đưa xuống cổ họng.

”Ta biết.” Nàng quay đầu mỉm cười, sau đó lại giúp chính mình rót chén thứ hai.

”Thích thư ký, người..... uống rượu a?” Tuy rằng biết chính mình đưa ra vấn đề thực ngu ngốc, nhưng nam đồng nghiệp vẫn là nhin không được trọn to mắt, nhìn nàng uống chén thứ hai.

”Đúng.” Nàng vẫn là mỉm cười, thay chính mình rót chén thứ ba.

Lần này nam đồng nghiệp ngay cả nói đều nói không được, chỉ có thể vẻ mặt cổ quái đẩy sang cho La Lãng, làm cho bạn trai như hấn xử lý chuyện xấu này, ai biết hấn lại không khuyên can, ngược lại nhanh chóng thay nàng rót chén thứ bốn.

”Ai nha, Thích thư ký nhà chúng ta thực dũng cảm, đến đến đến, anh cùng em cùng nhau uống, không say không về.” Hấn lớn tiếng hét to, phân phó phục vụ đưa thêm rượu vào.

Phạm Học Ôn nhanh chóng hiện lên tức giận mãnh liệt trong đáy mắt, La Lãng vẫn là gơ lên chén rượu, chọc tức hấn, lại ôm lấy bả vai Thích Lan nhỏ nhắn mềm mại.

”Các vị, khó có duyên gặp gỡ, không khí lại siêu high, hôm nay này quán ta mời, thích uống rượu tận lực uống, không biết uống rượu cũng học uống, uống xong tiền taxi ta trả!”

”Oa! Phó tổng thật lớn tiếng, ta đây muốn ăn sushi cao cấp nhất!” Có người hô.

”Muốn ăn cái gì đều được, coi như là rượu mừng của ta cùng Thích thư ký.” La Lãng như thật như giả nói giỡn.

”Người ta Thích thư ký còn không có đáp ứng gả cho người, phó tổng người còn chờ a!” Nhóm đồng nghiệp lớn tiếng vui cười.

"Hay nói giỡn, đều ở cùng một chỗ lâu như vậy, nàng đương nhiên là của ta, huống hồ nàng sống cuộc sống ngu ngốc lâu nay cũng chạy đi học nấu ăn nũa, trở nên siêu hiền lành, căn bản chỉ là đang ám chỉ ta cưới nàng thôi!" La Lãng đắc ý dào dạt đại yêu sách.

"Thật hay giả? Thích thư ký thật sự phải gả phó tổng nha?"

Đây chỉ là cái tin tức siêu cấp lớn a!

Mọi người ở hiện trường tất cả đều mở to mắt, nhìn về phía Thích Lan, mà Phạm Học Ôn cũng là con người đột nhiên lui, hoàn toàn không thể tin được chuyện đang nghe được chuyện thật.

Nàng lại học nấu cơm?

Nàng thế nhưng từng vì cái nam nhân kia đến phòng học nấu ăn học nấu cơm, mà hần làm mọi chuyện từ đầu đến cuối nàng lại không cảm kích?

Tin tức bất thành *** h, nàng còn bị nam nhân ôm khiến cho hần thật tức giận, thậm chí khiến hần không thể bảo trì bình tĩnh.

Nàng ngay cả chính mình đều chiếu cố không tốt, lại vì cái nam nhân kia mà học nấu cơm, chẳng lẽ..... nàng yêu hần?

"Hần muốn thật sự dám thú, ta liền gả." Thích Lan bức chính mình xem nhẹ Phạm Học Ôn đang nhìn chăm chú khiếp người, tươi cười như hoa đem chén rượu đặt trên bàn, không có phủ nhận một câu nào của bạn tốt, thậm chí phối hợp diễn xuất.

"Thú a, em tốt như vậy, không cưới người như em nhất định là cái ngu ngốc." La Lãng cười cợt mắng Thích Lan, cố ý đem chén rượu hương Phạm Học Ôn một chút, sau đó một ngụm uống cạn.

Mắt thấy thủ trưởng đi đầu uống rượu mua vui, trừ bỏ Phạm Học Ôn, những người khác cũng đều như bắt được vàng, nâng chén uống rượu.

Nam đồng nghiệp đắm chìm trong không khí thoải mái, nữ đồng nghiệp ánh mắt đi theo bên người soái ca, không ngừng cùng bọn họ bắt chuyện, trừ bỏ La Lãng bụng đầy tâm tư cùng Phạm Học Ôn, không ai chú ý tới Thích Lan ánh mắt bắt đầu mê mang, thậm chí bắt đầu liên tiếp đánh ngáp.

"Phạm, người đó sẽ có ngày trở thành anh rể a, ngày nào đó bọn họ có thai, hồng bao nhớ tính ta một phần." Hai người bạn tốt vô lên vai Phạm Học Ôn sáng khoái nói, mỉm cười nhìn về tuần nam mỹ nữ phía đối diện.

Tuy rằng hần đối việc người khác tâm tình riêng tư hần không tính toán, nhưng hai người động tác thân mật, hơn nữa La Lãng vừa rồi kia giống như thật giống như giả vui đùa nói, làm cho người ta đương nhiên cho rằng bọn họ là một đôi tình lữ.

"Hần không phải." Phạm Học Ôn nói như đám lại câu nghi vấn, dùng sức nắm chặt cốc thủy tinh trong tay.

"Không phải cái gì?"

Phạm Học Ôn không có trả lời, mà là đột nhiên đứng dậy, đi thông thả bước vòng quá cái bàn, đi vào phía sau Thích Lan cùng La Lãng.

Thẳng đến khi Phạm Học Ôn ở sau người ngồi xổm xuống, La Lãng mới làm như là rốt cục phát hiện hần đi vào, quay đầu nhìn về phía hần, "Phạm tiên sinh, có gì không phải sao?"

"Nàng say." Hần nhìn Thích Lan, rồi sau đó còn không ngừng giật giật khóe miệng, thân thể lắc lắc lắc lắc khiến cho cơ thể nàng khuynh đảo, hần mở vòng tay ra, nhậm nàng ngã vào chính mình trong lòng.

"Không sao cả, ta sẽ đưa nàng về nhà." La Lãng mỉm cười, vươn tay tính đem người quay trở lại chỗ cũ.

Phạm Học Ôn lại lấy tay chặn hần, ngăn cản hần lại đụng vào Thích Lan.

"Ta tiện đường." Hần mang theo mặt nạ lạnh lùng trừng mắt hần.

"Cũng đúng, người thật sự là tiện đường." La Lãng không sao cả mỉm cười, đem miệng tiến đến bên tai của hần, nhỏ giọng cười nói: "Đáng tiếc ta vẫn là danh chính ngôn thuận, người vĩnh viễn đều không chiếm được nàng."

Sát khí lập tức xuất hiện ở đáy mắt, Phạm Học Ôn nắm chặt bàn tay, cơ bắp ở dưới áo sơ mi trở nên căng thẳng, trên người tỏa ra ngọn lửa giận dữ, ngay cả quỷ nhìn đều phải nhượng bộ lui binh.

”Ta muốn mang nàng đi.” Hắn dùng thái độ bình tĩnh, nhưng cũng bình tĩnh lại lạnh như băng nói, tuyên cáo quyết tâm của hắn.

”Một khi đã như vậy.....” Mồ hôi lạnh theo thái dương La Lãng chảy ra, hắn vẫn như cũ bảo trì mỉm cười, hai tay cũng là nhanh chóng cầm lấy công văn Thích Lan để ở một bên đưa cho hắn, ”Tạm biệt, không tiễn.”

Phạm Học Ôn không có quay lại liếc nhìn nhẵn, sau khi nháy mắt cùng đám bạn, liền ôm Thích Lan đang tiến vào mộng đẹp rời khỏi ghế.

Bởi vì hiểu được hai người là quan hệ thông gia, hơn nữa Thích Lan rõ ràng là say đến nằm sấp nằm ngửa, bởi vậy khi La Lãng đồng ý Phạm Học Ôn ôm Thích Lan rời đi, cũng không có người nào cảm thấy gì quái dị, chỉ là tiếc hận thiếu cái người đàn ông độc thân hoàng kim.

”Phó tổng, người như thế nào đầu đầy mồ hôi a, thực nóng sao?” Nam đồng nghiệp ngồi ở bên người La Lãng, chú ý tới hắn rút tờ giấy khăn mồ hôi.

”Tiểu trần, người vừa mới nói muốn đến thu kinh ở gian miếu như thế nào? Giới thiệu một chút.” La Lãng không đáp hồi lại.

”A?” Tiểu trần vẻ mặt không hiểu.

La Lãng khoát tay, không truy vấn, chỉ là tiếp tục mồ hôi, trong đầu nhớ về Phạm Học Ôn vẻ mặt hung ác bộ dáng nham hiểm, vừa mới nếu không phải ngại đang trong trường hợp nhiều người như thế này, hắn nhất định sẽ nhảy lên đánh mình!

Nhìn hắn một thân mạnh mẽ đầy cơ bắp tỏa ra sát khí, hắn rốt cuộc làm sao giống giáo sư, căn bản giống tội phạm giết người đi? Hắn dám dùng sắc đẹp của hắn đánh đổ, bình thường Phạm Học Ôn ôn nhu cùng nhã nhặn khẳng định đều là dành cho mình nàng, còn không đều là giả bộ.

Tuy rằng cho thỏa đáng cho lòng của bạn tốt là đương nhiên, nhưng hắn mạng nhỏ cũng là thực quý giá, dù sao hắn có thể kích thích đều đã kích, tình huống rõ ràng đang tiến vào gay cấn, kế tiếp liền xem cái Phạm Học Ôn kia đối mặt như thế nào với Thích Lan.

Hy vọng lúc này đây, Thích Lan có thể không cần lại khóc lóc.

Hắn chưa bao giờ biết nàng đã qua lớp học nấu ăn, nếu nàng lại nấu cơm, vì sao chưa bao giờ nói? Chẳng lẽ nàng liền tình nguyện theo ý tứ của cha mẹ, hướng hắn học nấu cơm, cũng không nguyện công khai chuyện này?

Từ ngày hắn chọn buông tha cho nàng, lòng của nàng rốt cuộc đã bay đi tận nơi nào? Bọn họ trong lúc đó rốt cuộc xuất hiện khoảng cách rất xa? Chẳng lẽ hắn thật sự ngay cả một chút hy vọng cũng không có?

Trong phòng ngủ yên tĩnh một mảnh đen tối, chỉ có trên trần nhà một chiếc đèn nhỏ không đủ chiếu sáng mặt Phạm Học Ôn, hắn an vị ở bên giường, cúi đầu chăm chú nhìn Thích Lan im lặng ngủ say, đặt ở đáy mắt tình cảm phức tạp.

Hắn khẽ vuốt hai má nàng phấn nộn, nghĩ nhiều rồi hung hăng cúi xuống hôn môi của nàng gáy của nàng, thân hình nàng mềm mại, thậm chí ở trên người nàng bị hắn đánh dấu hàng trăm cái, vào lúc này giờ phút này trực tiếp đem nàng chiếm vì mình có –

”Đáng chết –”

Cao lớn thân hình phút chốc bật dậy khỏi giường, bàn tay nắm chặt thành quyền, hung hăng dấn vào trên bàn, ở trong phòng ngủ yên tĩnh vang lên một tiếng động, chung quy không thể thuận theo nội tâm đang phấn nộ, lại muốn làm ra chuyện thương tổn đến nàng.

Nhưng mà sợ hãi sắp mất đi của nàng, lại làm cho bình tĩnh của hắn hoàn toàn biến mất, chỉ có thể giống như mãnh thú mình đầy vết thương, tại đây ban đêm, yên tĩnh lòng run sợ mà rít vào, chỉ có thể tự tổn thương mình phát ra phấn nộ.

Hắn rút cuộc nên làm như thế nào, mới có thể vấn hồi hết thủy?

Hắn tuyệt không có thể trơ mắt nhìn rồi mất đi nàng, nhất định có biện pháp nào có thể ngăn cản nàng rời đi khỏi hắn, trong đầu lại hướng về một nam nhân khác, nhất định có!

Hắn nắm chặt bàn tay, vắt hết óc nghĩ ra rất nhiều mưu kế, lại lần nữa bị hắn phủ quyết, bởi vì này mưu kế cũng không nhanh, không đủ ngoan, cũng không đủ chuẩn.

Có lẽ một năm sau hôm nay..... Không, có lẽ một tháng sau Thích Lan sẽ đi vào lễ đường, hắn không có thời gian!

Mất đi nàng, là ác mộng hắn cả đời không mong muốn, mà nay hắn mất đi ưu thế sở hữu, thậm chí ngay cả thời gian cũng không có.

Lúc trước là hắn lựa chọn buông tha cho nàng, nay lại sợ hãi mất đi nàng, đây là báo ứng của hắn, cũng là ông trời trừng phạt hắn, nhưng vô luận là cái dạng trừng phạt gì, hắn đều nguyện ý nhận, hắn chỉ cầu xin có thể có được một cơ hội đoạt lại, làm cho hắn vấn hồi lòng của nàng.

Trong đêm tối, thân ảnh cao lớn giống như dã thú bị cầm tù, nôn nóng bất an không ngừng ở bên giường qua lại đi lại, ở giữa khoảng không thấp giọng đau khổ, không chút nào hay biết Thích Lan trên giường đã dần dần chuyển tỉnh.

Chịu không nổi tạp âm ở bên giường, nàng đầu tiên là nhíu mày, sau đó vỗ về đầu nặng nề, chậm rãi mở mắt ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt chỉ nhìn thấy một khoảng không trung đen tối, men say chưa tiêu làm mọi thứ hơi chóiang vắng, khi nhìn rõ ràng nhàn nhạt lại thấy trên đầu có hắc tuyến, mà bên giường vẫn không ngừng truyền đến tiếng như dã thú, theo thanh âm, nàng khẩn trương quay đầu, lại phát hiện trong phòng căn bản không có dã thú gì, chỉ có thân ảnh Phạm Học Ôn cao lớn.

Kỳ quái, hắn đang làm cái gì? Vì sao ở bên giường đi tới đi lui?

Vừa mới có phải có cái gì hay không? Nàng giống như có nghe được một tiếng nổ.

Nàng nghĩ muốn lên tiếng gọi hắn, lại chú ý tới vẻ mặt ngưng trọng của hắn làm cho người ta sợ hãi, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn có loại vẻ mặt này, sợ đến thanh âm sắp ra khỏi lưỡi cũng bị nuốt vào, nàng thu người vào trong chăn bông, liền ngay cả hô hấp cũng trở nên thật cẩn thận.

Hắn làm sao vậy? Vì sao sẽ xuất hiện cái loại biểu tình này?

Nơi này là..... phòng ngủ của nàng, chẳng lẽ nàng uống rượu, cho nên hắn đưa nàng trở về?

La Lãng kia đâu? Vì sao không phải La Lãng đưa nàng trở về? La Lãng rõ ràng là biết, nàng không muốn cùng hắn một chỗ a.

Một đồng nghi vấn ở trong óc hiện ra, nàng nhưng không cách nào khác ngoài tự hỏi, hơn nữa nháy mắt sau đó làm Phạm Học Ôn chợt xoay người, nàng lại sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại.

Nàng có thể cảm giác được hắn đi nhanh kéo gần khoảng cách lẫn nhau, thậm chí xoay người đưa tay chạm vào hai má nàng, đem mặt tiến đến phía trên của nàng, hắn dựa vào hảo gần hảo gần, gần gũi đến mức nàng có thể rõ ràng cảm thấy hắn hô hấp nóng rực, hơi thở khiếp người, cùng với ánh mắt kia làm người ta sợ run.

Nàng nghiêm trọng hoài nghi, kỳ thật hắn sớm phát hiện nàng tỉnh, nhưng mà nháy mắt sau đó, hắn lại phát ra một tiếng thống khổ thấp rửa thô ách, như là bị cái gì vậy đến nhanh chóng lôi hắn, đi nhanh ly khai khỏi giường.

Vài giây sau, nàng mới dám lại mở mắt ra, lại phát hiện hắn đứng cách bên giường khoảng cách thật xa, cầm khung ảnh nào đó, lưu luyến qua lại vuốt ve.

Tuy rằng ngọn đèn không sáng, nhưng nàng lại liếc mắt một cái có thể nhìn ra hắn lấy là cái gì.

Đó là khung ảnh, là ngày hắn cùng Tiểu Anh kết hôn, nàng cùng Tiểu Anh chụp ảnh chung, nàng thậm chí không cần đoán rằng, có thể biết hắn đang suy nghĩ đến ai –

Trừ bỏ Tiểu Anh, không ai có thể làm cho hấn lộ ra biểu tình như vậy.

Nàng lẳng lặng ngóng nhìn hấn, cảm giác trong tim chỉ một khắc lại tràn ngập đau đớn, từng khúc xương trên cơ thể cũng cảm thấy đau buốt, lan tràn tới toàn thân của nàng, chỉ trong giây lát, khi hấn cúi đầu thật sâu hôn lên anh chụp trong tay, nước mắt nóng bỏng lại nhanh chóng tràn ngập trong mắt, dọc theo khóe mắt rất nhanh chảy xuống.

Nàng cơ hồ là hồng mắt nhắm mắt lại, đau lòng không thôi toàn thân run run, lại thủy chung không dám phát ra gì thanh âm.

Hai tay dưới chân bông sớm nắm chặt thành quyền, nàng không tiếng động rơi lệ, hảo hỉ hận chính mình vì sao muốn tỉnh lại? Vì sao muốn chú ý nhất cử nhất động của hấn? Càng hối hận vì sao muốn ở trong phòng để ảnh chụp chung với Tiểu Anh.....

Nàng thủy chung đều biết hấn yêu Tiểu Anh, cũng thủy chung nghĩ đến chính mình sớm nên tiếp nhận phân sự thật này rồi, nhưng mà thẳng đến chính mắt nhìn thấy hấn hôn ảnh vào chụp giờ khắc này, nàng mới phát hiện chính mình căn bản không thể thừa nhận.

Nàng là người chị duy nhất của Tiểu Anh, nàng lại ghen tị em gái duy nhất của chính mình, oán hận như thế thật đáng ghê tởm chính mình, nhưng không cách nào lại lừa gạt chính mình lại đáng ghê tởm như vậy.

Nếu lúc trước nàng là thật tâm thành toàn tình yêu của Tiểu Anh, nàng nên xa xa rời đi hấn, mà không phải mua gian phòng này của La Lăng, mặt dày mày dạn lợi dụng bạn cùng quan hệ thông gia, tiếp tục nhận ơn nhu của hấn.

Ở nàng ra vẻ lạnh lùng cự tuyệt đón đưa của hấn nhưng trong lòng lại trái ngược, nàng cho tới bây giờ không đành chỉ cái khát vọng hấn.

Nàng thủy chung dối trá lừa gạt chính mình, cũng lừa gạt mọi người!

Nước mắt lại như đê vỡ bờ không ngừng chảy ra, nhanh chóng làm ẩm ướt khuôn nàng cùng chiếc chăn, nàng nghĩ đến hấn sẽ phát hiện ra khác thường của nàng, ai ngờ lại nghe thấy hấn buông ảnh chụp, trầm trọng tiêu sái ra khỏi phòng ngủ.

Thẳng đến cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại sau đó, nàng mới dám thả lỏng tâm trí, cuộn lại ôm thân thể của chính mình, khóc rống thất thanh.

Đủ, hết thấy đều đủ!

Là lúc nên đành chỉ hết thấy, nàng rốt cuộc không thể thừa nhận loại khiến cho người ta phát cuồng dày vò này.

La Lăng nói đúng, nàng phải rời đi hấn, rất xa rời đi hấn

17. Hạ Kiều Ân - Chương 17

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Phạm Học dụ dằng đưa tay nghe điện thoại.

"Alô? Ta là Phạm Học Ôn."

"Học Ôn, con hiện tại có rảnh hay không?" Trương Tuyết Hoa ở đầu dây đối diện căn bản không rảnh ân cần thăm hỏi, nhất mở miệng liền sốt ruột hỏi Phạm Học Ôn có thể hay không.

"Nhạc mẫu, con hiện tại muốn đưa cho Thích Lan." Phạm Học Ôn ôn thanh tiếp đón, trong tay liên tục đem ấm áp giữ đồ để trong túi mua sắm.

"Thật tốt quá, vậy con nhanh tìm nàng, Thích Lan vừa mới gọi điện thoại về, nói muốn ta hỗ trợ đem gian phòng kia của nàng xử lý, còn nói cái gì tháng sau sẽ đến Cao Hùng công tác, khả năng định cư ở đó." Trương Tuyết Hoa dồn dập nói.

"Cái gì?" Phạm Học Ôn toàn thân cứng đờ, nháy mắt dừng lại động tác sờ hũ. "Vì sao đột nhiên lại như vậy?"

"Ta cũng không biết, nàng từ nhỏ chính là loại cá tính này, chuyện gì cũng thích tiên trăm hậu tấu, cho tới bây giờ cũng không có cùng người khác thương lượng trước, ta vừa mới ở trong điện thoại nói nàng như thế nào cũng không được, con cùng nàng cảm tình hảo, con lên lầu giữ nàng ở lại."

"Con biết." Nắm chặt cái túi vừa mua sắm, hắn nhanh chóng cầm lấy chìa khóa, hận không thể lập tức lao ra khỏi cửa, ai ngờ trong điện thoại lại truyền đến thanh âm.

"Học Ôn."

"Nhạc mẫu, còn có việc sao?" Hắn dừng lại bước chân, nhin xuống xúc động muốn lao ra ngoài.

"Con nhất định phải giữ nàng lại."

Khi thân ảnh Phạm Học Ôn xuất hiện ở ngoài cửa, Thích Lan lập tức biết hắn là vì cái gì mà đến.

Tác phong của mẫu thân nàng thực hiểu biết, nếu nước xa không cứu được lửa gần, tự nhiên lại phái hắn xuất mã, chỉ là nàng không dự đoán được hắn sẽ đến nhanh như vậy.

Vì muốn điều chỉnh tâm tình nàng tránh đi hắn, nàng lấy cớ đi công tác, ở tại khách sạn suốt ba ngày, nàng nghĩ đến chính mình đã chuẩn bị tâm lý tốt, không nghĩ vừa mới nhìn thấy hắn, tâm lại vẫn là đau quá.

"..... Anh đã đến rồi." Nàng mở cửa ra, cả người lùi lại, để cho hắn vào nhà.

Không đợi đi ra khỏi cửa, hắn húc đầu liền hỏi: "Vì sao phải đi?"

"Công ty nhân sự bị thiếu, em bị phái đến công ty Cao Hùng phân làm quản lý kế hoạch, thăng chức quang vinh." Nàng mỉm cười, dùng thoải mái thảo luận đề tài này.

"Vì sao không cự tuyệt?" Hắn tiếp tục hỏi, ánh mắt gắt gao khóa trụ nàng.

"Vì sao phải cự tuyệt?" Nàng không đáp hỏi lại, trên mặt vẫn cười như trước. "Đây là cơ hội tốt, em không có lý do gì cự tuyệt."

"Vì sao không nói cho anh biết?"

"Trước tiên đi vào trong đi." Nàng không có trả lời, thậm chí xoay người rời đi khỏi bên người hắn, đi vào phòng bếp." Kỳ thật em cũng muốn nói với anh, nếu anh đã đến đây, cũng thật vừa vặn."

Hắn đóng cửa lại, đem túi mua sắm nhanh chóng đặt ở trên bàn phòng khách, cũng đi theo nàng vào phòng bếp.

Hắn nhìn nàng lấy ra một lọ hồng trà trong tủ lạnh, sau đó lại tử tử thủy tinh lấy ra hai cái chén, chậm rãi mở lọ, nồn nóng không thể bảo trì trầm mặc.

Theo bóng dáng của nàng, hắn không thể nhìn thấy cảm xúc của nàng, khủng hoảng mất đi nàng, làm cho hắn xúc động bắt lấy tay trái của nàng, bức nàng xoay người đối mặt hắn.

"Không cần đi." Hắn cúi đầu khóa trụ ánh mắt của nàng.

"Em nghĩ không muốn nói về chuyện này." Nàng biểu tình khó xử, thử đưa tay rút về.

"Nhưng anh muốn nói." Hắn cũng không buông tay.

"Không có gì hay để nói, em đã quyết định." Nàng cắn nhanh môi dưới, quật cường nói.

Tức giận ở trong con ngươi đen hiện lên, hắn phút chốc cất bước về phía trước, đem khoảng cách hai bên rút ngắn đến gần nhất, thậm chí giữ lấy cằm của nàng, làm cho nàng ngay cả không gian trốn tránh cũng không có.

"Vì sao nhất định phải đi?" Hắn ánh mắt sáng quắc lại hỏi một lần nữa.

"Em vừa rồi đã nói qua –"

"Anh không muốn nghe em viện cớ!" Hắn lớn tiếng cắt đứt lời của nàng, vẻ mặt không còn chút ôn hòa cùng thông dong.

"Em chưa bao giờ giả thích qua về mối quan hệ với hần, cũng chưa bao giờ nói từng vì hần mà đến học lớp nấu ăn, em lần này đi, có phải hay không cũng là bởi vì hần?" Hần chất vấn, rốt cuộc không chịu được áp lực đổ kị trong lòng.

Từ "hần" trong lời nói tất nhiên là chỉ La Lăng.

Vì vẫn hồi nàng, hần mỗi ngày mỗi đêm đều ở tự hồi với sách, mà nàng lại luôn đi công tác cách xa khỏi hần, hần lòng nóng như lửa đốt, thậm chí giống ông chồng đổ kị, cả ngày miên man suy nghĩ nàng có phải hay thật sự đi công tác hay không, hay là ở cùng với La Lăng?

Thật vất vả chờ đến khi nàng trở về, lại nghe thấy tin tức này.

"Anh....." Thích Lan hơi hơi hít không khí, hiển nhiên là bị lửa giận của hần dọa sợ hãi.

"Em tính kết hôn cùng hần?" Hần lại tiếp tục trầm giọng chất vấn, một đôi con người đen cứ như ngập trời lửa giận, liền ngay cả hơi thở quanh người cũng nóng hơi người.

Nhìn khuôn mặt hần tức giận, lòng của nàng không khỏi nhanh chóng bồn loạn, nhưng mà nàng nhưng không cách nào xác định phầnn hoảng hốt này đến tột cùng là đến từ lửa giận của hầnlàm cho người ta sợ hãi, hay là vì tiếp xúc quá mức thân mật.

Vì che giấu chính mình đang hoảng hốt, nàng dùng sức tránh khỏi bàn tay hần đang nắm lấy nàng, ý đồ đẩy ra hần.

"Chuyện này không liên quan đến anh!"

"Đương nhiên là có liên quan!" Hần lại hoàn toàn bất vi sở động, thậm chí đưa cánh tay lưới qua hai má của nàng, động tâm, đem nàng ôm chặt ở trong lòng mình. "Chuyện của em tất cả đều có liên quan đến anh!"

"Anh..... rốt cuộc đang nói cái gì?" Nàng trợn to mắt. "Em là em, anh là anh, cho dù chúng ta là bạn, chuyện của em đối với anh một chút cũng –"

"Anh yêu em." Hần trầm giọng kiên định đánh gãy nàng, rốt cuộc không thể che giấu tâm ý.

Hần yêu nàng, chết tiệt yêu thăm nàng, là lúc Học Tiệp yêu cầu cưới Tiểu Anh, từ đó trở đi, tình yêu của hần trở thành bí mật không thể nói lên lời, cho dù sau khi Học Tiệp cùng Tiểu Anh qua đời, cũng không có biện pháp công khai chân tướng, chỉ có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, thủ hộ tình yêu của Học Tiệp cùng Tiểu Anh.

Mà nay hần sẽ phải mất đi nàng, hoàn toàn mất đi nàng, muốn hần như thế nào tiếp tục bảo trì trầm mặc?

Nàng sưng sốt thật mạnh, vẻ giận dữ chỉ lập tức bị khiếp sợ thay thế.

"Anh yêu em." Hần kiên định lặp lại, ánh mắt thủy chung khóa chặt nàng. "Từ cái ngày đầu tiên nhìn thấy em, anh liền yêu em."

"Không có khả năng....." Nàng cơ hồ là suy yếu lắc đầu, tuy rằng nghe thấy thông báo của hần, nhưng không cách nào cảm nhận được chút vui sướng, sắc mặt ngược lại dần dần trắng bệch. "Anh nhất định là đang đùa giỡn....." Hần nhất định là đang nói dối, điều đó không có khả năng là thật.

"Anh yêu em." Hần lại một lần lặp lại, vô luận ánh mắt hay là vẻ mặt, đều thật sự làm cho người ta khó có thể hoài nghi, sau đó hần bắt ngờ khi nàng không kịp phòng bị mà cúi đầu, thật sâu hôn lấy nàng.

Thích Lan chấn động thật mạnh, chỉ cảm thấy xung quanh vị trí của mình như bị chấn động mạnh, nàng lại bị rơi vào ánh mắt nóng rực của hần, khiến nàng có thể thấy được ánh mắt thâm thúy, cùng với tồn tại của hần.

Nụ hôn của hần là như vậy cuồng nhiệt, hơi thở là như vậy nóng cháy, thậm chí so với cảnh trong mơ còn khiến cho nàng sợ run hơn, ở trong vòng ôm lực lưỡng của hần, của nàng thần trí bắt đầu yếu ớt, ý định chống cự ở trong đầu cũng dần dần biến mất, nhưng mà ngay tại khi nàng kim lòng không được, thì hình ảnh hần đang hôn lên ảnh chụp lại hiện lên ở trong óc.

Nàng giống như là bị người nào đó không báo trước liền đẩy nàng ngã xuống biển bắc cực, nháy mắt đông lạnh tỉnh lại.

"Không!" Nàng dùng sức đẩy ra hắn, trên mặt không còn thấy mê vông, chỉ còn lửa giận rõ ràng. "Anh làm sao có thể hôn em? Anh làm như vậy không làm thất vọng Tiểu Anh sao?" Nàng lớn tiếng hét lên, thậm chí hung hăng đưa tay kéo chặt áo hắn,

"Anh không cần quan tâm đến thất vọng của nàng, bởi vì từ đầu tới đuôi, anh cho tới bây giờ vốn không có yêu nàng." Cự tuyệt của nàng, làm cho hắn khắc sâu tư vị của tuyệt vọng, đối mặt với phần nộ của nàng, hắn chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, thậm chí ngay cả giải thích đều có vẻ lạnh lùng.

Cho dù hắn mở miệng nói yêu, nàng thế nhưng không có chút loại tình cảm, vui sướng chỉ có nồng đậm phần nộ, cùng với quả trách.....

Yêu của hắn, tựa hồ đối với nàng không hề có ý nghĩa.

"Anh nói cái gì?" Nàng hung hăng ít không khí.

Hắn vận vẹo khóe miệng, lộ ra nụ cười tự giễu hình cung, như nàng mong muốn lặp lại đáp án. "Anh không yêu nàng."

Thích Lan trừng mắt hắn, quả thực không thể tin được chính mình đang nghe được những gì.

Hắn không thương Tiểu Anh, lại cười nàng? Hắn thế nhưng lại nói ra những lời này? Hắn làm sao có thể!

Lệ tràn ngập hơi khóe mắt, nàng lại ôm một tia hy vọng cuối cùng, khẩn cầu hắn có thể cho nàng một hợp lý giải thích, làm cho nàng có thể tiếp tục tin tưởng hắn.

"Vậy vì sao lúc trước anh lại kết hôn với nàng?" Nàng cơ hồ là run run quăng ra vấn đề.

Trầm mặc.

Hắn nhìn nàng, thủy chung không có mở miệng trả lời.

"Nói a!"

"Anh không có lời nào để nói –"

Ba! Tiếng bạt tai vang dội trong không gian, trả lời cho câu trả lời của nàng.

Nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt rơi xuống, nàng vẽ mặt tái nhợt nhìn khuôn mặt hắn hờ hững, lòng bàn tay phải đau như bị lửa thiêu, nàng thử hé miệng, lại không thể nói ra nửa điểm thanh âm, cả người không còn sức lúc chống đỡ ngã rạp xuống dưới đất.

Nàng đánh hắn..... Nàng thế nhưng đánh hắn.....

Tuy rằng đánh người là nàng, nhưng là lòng của nàng lại đau quá đau quá, nàng muốn nói thực xin lỗi, nhưng không cách nào tha thứ những lời mà hắn đã nói.

Sự tình vì sao lại biến thành như vậy? Ai tới nói cho nàng, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?

Nếu hắn không thương Tiểu Anh, lúc trước vì sao muốn kết hôn Tiểu Anh? Lại vì sao còn dùng mọi cách chiếu cố cho ba mẹ cùng với nàng?

Bọn họ thoát nhìn rõ ràng là hạnh phúc như vậy, rõ ràng là ân ái như vậy, nàng lúc đó là hâm mộ cùng khao khát bao nhiêu tình yêu của bọn họ, hắn lại đến cuối cùng nói với nàng, hắn với Tiểu Anh vẫn bản là không có tình yêu?

Nếu nàng đã che giấu đau xót, lấy thân phận phù dâu tham gia hôn lễ hạnh phúc giả tạo; Nếu nàng miễn cưỡng cười vui, nhìn hắn kéo chiếc khăn voan của Tiểu Anh, giả bước vào tân phòng, như vậy hắn vào giờ khắc này thông báo những điều này, lại có thể xem như cái gì?

Nàng như thế nào có thể cho là thật!

Nàng đã không muốn làm rõ ràng không biết nên nghĩ về cái gì, lại không biết nên tin tưởng cái gì, nhưng mà lại ở sâu trong lòng nàng, chính mình tuyệt đối là trên đời không có tư cách nhất trách cứ người của hắn.

Nếu hẳn đối Tiểu Anh hết thấy đều chỉ là diễn trò, nàng lúc đó chẳng phải cũng là cùng hẳn với Tiểu Anh diễn trò?

Nàng vẫn lộ mặt nạ vẻ dối trá, lợi dụng thân phận bạn bè cùng quan hệ thông gia, không ngừng hưởng thụ ân nhu của hẳn, thậm chí chưa từng đình chỉ khát vọng được hẳn yêu thương, nàng so với hẳn càng ti bỉ không chịu nổi, lại ra tay đánh hẳn –

Nàng cuộn lại cảm xúc, đem tất cả vùi vào trong hai đầu gối, không thể ức chế lên tiếng khóc nức nở, đồng thời vừa mình chán ghét, cũng thừa nhận tội ác cảm giác như bị quất roi, khiến cho trái tim cảm thấy như bị vỡ nát

18. Hạ Kiều Ân - Chương 18

”Thực xin lỗi.” Nhỏ giọng nỉ non từ phía dưới cất lên, Phạm Học Ôn cũng quỳ xuống, mở rộng vòng tay nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng.

”Đừng khóc, không phải là em sai, hết thấy đều là anh không tốt, cho nên đừng khóc.” Nghe nàng khóc, tâm của hẳn vĩnh viễn khó chịu hơn nàng.

Nhưng mà nghe giọng nói của hẳn đang an ủi nàng, Thích Lan lại khóc càng hung.

Nàng đánh hẳn, hẳn trái lại hướng nàng xin lỗi, thậm chí an ủi nàng, hẳn làm sao có thể cứ như vậy, còn đối với nàng ân nhu như thế? Nàng tình nguyện hẳn tức giận với nàng, hét lên với nàng a!

”Tuy rằng anh không thể cho em lời giải thích, nhưng là xin em hãy tin tưởng anh, anh là thật sự yêu em.” Ân nhu của hẳn như trước vẫn liên tục, nhưng mà thanh âm của hẳn lại tràn ngập thống khổ cùng cầu xin. ”Cho nên đừng đi, đừng rời khỏi anh.”

”Không cần.....” Nàng thống khổ lắc đầu, như là dùng hết khí lực toàn thân đẩy ra hẳn. ”Không cần nói, em muốn một mình yên lặng một chút, làm ơn mời anh rời đi cho.”

”Thích Lan.....” Hẳn còn muốn nói cái gì đó.

”Mời anh rời đi.” Nàng nhắm mắt lại, lại vùi đầu vào thế giới hắc ám, cự tuyệt lời nói cùng cái ôm của hẳn. Mà hẳn, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn nàng, ở trước mặt của nàng nghe nàng cất tiếng khóc.

Rất lâu sau đó, mới có thể theo yêu cầu của nàng, đứng dậy rời đi.

Thanh âm tra chìa khóa mở cửa, ở ban đêm yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Nghe thấy tiếng vang khả nghi kia, Trương Tuyết Hoa bên người trượng phu lập tức tỉnh lại, hai người nín thở ngưng thần, rón ra rón rén tiêu sái ra phòng ngủ, trong tay còn cầm gậy bóng chày cùng với côn, quyết định nếu gặp phải kẻ trộm lập tức đánh rồi mới nói sau.

Nhưng mà khi bọn hẳn đi đến phòng khách, khi nhanh chóng mở đèn điện, lại phát hiện kẻ nửa đêm mở khóa vào trong nhà chính là nữ nhân của họ.

”Thích Lan?” Hai vợ chồng rõ ràng sửng sốt. ”Như thế nào là con?”

Thích Lan ngồi ở trên sô pha, vẻ mặt mỗi một mở mắt ra.

”Con đã trở về.”

”Cái gì con đã trở về? Nửa đêm đột nhiên về nhà, con ngày mai không cần đi làm?” Trương Tuyết Hoa nhắc đi nhắc lại, những mắt sắc lại nhìn thấy hai mắt nàng toàn bộ đỏ hồng. ”Làm sao vậy? Con đã khóc?”

”Không có.” Nàng nhanh chóng phủ nhận.

”Con.....” Trương Tuyết Hoa làm sao có thể không rõ cá tính nữ nhi, còn muốn nói cái gì, cuối cùng lại chỉ là thở dài, buông đồ ở trong tay ra. ”Quên đi, con có thấy đói bụng hay không?”

”Không đói bụng, con về phòng nghỉ ngơi trước.” Thích Lan từ trên sô pha đứng dậy.

"Đợi chút, con cùng Học Ôn nói chuyện thế nào? Con vẫn muốn đi Cao Hùng sao?" Trương Tuyết Hoa nhanh chóng hỏi nàng, đối với chuyện này cực kì coi trọng.

Thích Lan nháy mắt dừng lại bước chân, cúi đầu nắm chặt cái chìa khóa trong tay.

"Vâng."

Trương Tuyết Hoa lập tức nhíu mày. "Con rốt cuộc vì sao nhất định phải đi Cao Hùng? Ở lại Đài Bắc không phải cũng có cơ hội thăng quan tiến chức hay sao?"

"Lão bà, Thích Lan mệt mỏi, để cho con về phòng nghỉ ngơi trước đi." Thích Gia Danh thủy chung không nói chuyện, lúc này mới mở miệng giúp nữ nhi nói chuyện.

"Không được, chuyện này hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng." Trương Tuyết Hoa lướt qua nữ nhi, ngồi ở trên sofa.

"Mẹ, con không muốn nói." Thích Lan xoay người.

"Không muốn nói cũng phải nói." Trương Tuyết Hoa vẻ mặt nghiêm túc.

"Mẹ....."

"Từ nhỏ đến lớn sao con cứ là như vậy? Chuyện gì cũng không cùng người khác thương lượng trước, đều thích chính mình quyết định, lại thích chạy ra bên ngoài, hiện tại cũng là nói đi là đi, con nếu thật sự đi Cao Hùng, mẹ và ba ba của con làm sao bây giờ?"

"Cao Hùng lại không xa, con sẽ thường xuyên trở về gặp các người." Thích Lan ngập ngừng trả lời, nhìn phụ thân trầm mặc ngồi cạnh bên người mẫu thân.

"Chúng ta mới không cần con lo lắng, ý tứ của ta là, con rõ ràng là sống cuộc sống ngu ngốc, ngay cả nấu cơm cho chính mình cũng không thể, nếu đến Cao Hùng không có người chiều cổ, chẳng lẽ muốn ta cùng ba con mỗi ngày đều thay con lo lắng sao?" Trương Tuyết Hoa mày mặt nhăn càng nhanh.

"Con cũng không phải tiểu hài tử, có thể chiều cổ chính mình." Thích Lan trả lời hảo tâm, hoàn toàn không dự đoán được cha mẹ cự tuyệt để cho nàng chuyển đến Cao Hùng, cũng không phải bởi vì lo lắng bị cô đơn, mà là bởi vì lo lắng nàng.

"Đúng vậy, ba bữa luôn bên ngoài, đồ đạc trong gia đình thì luôn hỗn loạn trừ bỏ công việc vẫn là công việc, nếu không có Học Ôn khắp nơi chiều cổ con, con cho là con có thể sống được tiêu điều tự tại như vậy?" Trương Tuyết Hoa không lưu tình chút nào với nữ nhi mà nói.

"Ta là không biết con cùng Học Ôn đã xảy ra chuyện gì, bất quá con có tất yếu phải chạy đến Cao Hùng đi không?" Nghe mẫu thân ý tứ hàm xúc sâu xa hỏi, Thích Lan không khỏi nhanh chóng ngắt đầu.

"Mẹ, mẹ đang nói cái gì? Con đến Cao Hùng làm việc không phải bởi vì –"

"Con khóc, còn không phải là vì hấn." Trương Tuyết Hoa nhanh chóng cắt đứt thanh âm của nàng, ngữ khí đúng là trầm định tiết thiết.

Thích Lan chấn động trong lòng, lập tức mở to hai mắt, không nói gì đón nhận ánh mắt của mẫu thân cứ như hiểu rõ hết thảy.

Thích Gia Danh nói không nhiều lắm cũng nhìn nàng, ánh mắt tuy rằng từ ái, nhưng cũng trầm tĩnh nhìn chăm chú vào bối rối của nàng.

Nàng cắn nhanh môi dưới, lại nắm chặt cái chìa khóa trong tay, khiếp sợ, tội ác, nan giải ở trong lồng ngực của nàng, làm cho nàng không có biện pháp nào chối bỏ cái nhìn nghiêm túc từ ba mẹ.

"Con cùng Tiểu Anh đều đã trưởng thành, chuyện của các con ta và ba con không muốn nhúng tay vào, nhưng Học Ôn là nam nhân tốt, nếu hấn thích con, con vì sao lại không muốn nắm chắc?"

"Hấn..... làm sao có thể thích con? Hấn chỉ là coi con như em gái....." Nàng ấp a ấp úng vì Phạm Học Ôn cùng chính mình cãi lại.

"Hơn nữa hấn là lão công Tiểu Anh a." Nàng nói ra trọng điểm.

"Hắn có lẽ không phải." Hồi lâu, Thích Gia Danh không ra tiếng lại thấp giọng phun ra câu nói kinh người.

Thích Lan nghĩ rằng chính mình nghe lầm, lập tức tròn to mắt thấy nhìn về phía phụ thân.

"Có chuyện, ta và mẹ con vẫn do dự mà có nên nói ra hay không....." Nhìn nữ nhi biểu tình khiếp sợ, Thích Gia Danh như là hạ không được quyết tâm, quay đầu trao đổi ánh mắt cùng thê tử. "Nhưng hiện tại, là thời điểm cho con được biết."

"Ba?" Thích Lan như trước giật mình lảng lảng nhìn phụ thân.

Thích Gia Danh từ trên sô pha đứng dậy, thẳng tắp đi hướng phòng ngủ, Thích Anh đẩy cửa bật đèn, sau xoay người hướng Thích Lan ngoắc.

"Đến, xem cái này đi."

Thích Lan tìm đập bỗng nhiên nhanh hơn, nhưng lại không dám đứng dậy đi vào phòng ngủ của em gái.

"Đi thôi." Trương Tuyết Hoa lại ra tiếng cổ vũ nữ nhi.

Thích Lan còn tại do dự, nhưng mà Trương Tuyết Hoa thủy chung cổ vũ nhìn nàng, nắm chặt bàn tay, nàng mới đứng dậy đuổi kịp bước chân phụ thân, đi đến phòng ngủ của em gái.

Từ sau khi Tiểu Anh qua đời, nàng chưa từng bước chân ào gian phòng ngủ này, nàng sợ hãi tiếp xúc với đồ vật của Tiểu Anh, bởi vì như vậy khiến cho nàng cảm giác thấy tội lỗi ở trong lòng.

Khi nàng đi vào trong phòng, nàng thấy phụ thân đang ngồi an vị ở trên giường, đưa tờ giấy trắng cầm ở trên tay, tựa hồ như là giấy sao chép cái gì đó, khi nàng đến gần, nàng mới nhìn rõ đó là giấy sao chép chứng minh thư của Tiểu Anh, tựa hồ là từ sở chính vụ lưu lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Anh ở trên giấy, phụ thân cúi đầu lảng lảng ngóng nhìn khuôn mặt đen trắng kia, nàng cổ họng căng thẳng, không khỏi nhanh chóng đi đến bên cạnh phụ thân, ngồi xuống bên người của hắn.

Mới trước đây, nàng cùng Tiểu Anh thích nhất là một trái một phải ở bên phụ thân làm nũng, nhưng nay bên người phụ thân lại vĩnh viễn thiếu một bóng dáng.

"Con không phải cố ý phải rời khỏi của các người." Ôm cánh tay phụ thân, nàng áy náy ở bên người phụ thân nói nhỏ.

"Ta biết." Thích Gia Danh quay đầu mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ chụp đầu nàng.

"Ba..... còn đau buồn sao?"

"Ta còn có con không phải sao?" Thích Gia Danh tươi cười sâu sắc, ánh mắt trên mặt lộ vẻ hơn hai mươi năm chưa từng thay đổi, chỉ có càng lúc càng khắc sâu tình thương của người cha.

Thích Lan hốt mất phẩm hồng, đột nhiên đau, rồi lại cực kỳ hối hận chính mình vì sao kiên trì nhất định phải đến Cao Hùng.

Nàng có phải hay không chỉ nghĩ đến mình, lại đã quên nghĩ đến những người xung quanh nàng?

Nhìn nữ nhi trên mặt hối hận, Thích Gia Danh lại vỗ nhẹ nhẹ đỉnh đầu nàng, đem tờ giấy sao chép đưa đến trước mặt nàng, chỉ vào chỗ trống phần chứng nhân hôn nhân, đúng ra nó phải tồn tại, nhưng lại không có điền tên người nào.

"Xem, không có tên Học Ôn."

Thích Lan trong lòng đang hối hận, lập tức mở to mắt, nàng nhanh chóng cầm lấy giấy sao chép, lại phát hiện thật sự ở mục hôn nhân để trống tên người chồng.

Làm sao có thể là như thế này? Đây rốt cuộc là –

"Hiển nhiên là bọn họ cũng không có đi đăng kí kết hôn." Thích Gia Danh nói ra đáp án.

Thích Lan khiếp sợ ngẩng đầu.

"Lúc trước Học Ôn đem Tiểu Anh trở về nhà, ta và mẹ con căn bản không chú ý tới chuyện này, chẳng đến hai cái nhiều tháng sau, mẹ con sửa sang lại vài thứ thì phát hiện." Thích Gia Danh ôn nhu lên tiếng kể lại.

"Điều này sao có thể?" Thích Lan hoàn toàn không cách nào hình dung được kinh ngạc trong lòng. "Mọi người vì sao không nói cho con biết?"

Thích Gia Danh mỉm cười.

"Học Ôn là đứa nhỏ tốt, cũng là nam nhân tốt, đối với ta và mẹ con hoàn toàn là không phản đối, đối với con lại săn sóc đầy đủ, cái giá hắc phải trả chúng ta đều nhìn thấy, cho nên vô luận hắc cùng Tiểu Anh trong lúc đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, ta và mẹ con cũng không tính truy cứu."

Nhìn phụ thân khoan dung tươi cười, Thích Lan lại cúi đầu nhìn kia chỗ trống mục kết hôn, trong đầu muốn suy nghĩ thật kĩ, lại hoàn toàn không thể hoạt động.

Nếu hắc cùng Tiểu Anh cho tới bây giờ không đi đăng ký, vì sao còn muốn tổ chức hôn lễ? Vì sao vào cái đêm hôm ấy, đi đến cửa phòng của nàng, tuyên bố bọn họ muốn kết hôn?

Anh yêu em.

Bên tai, cứ như lại vang lên thông báo sâu tình lại thống khổ, nàng xiết chặt trong tay tờ sao chép, lại nhớ tới hình ảnh hắc hôn ảnh chụp quyền luyến không thể buông.

Hắc đến tột cùng yêu ai?

Nàng đến tột cùng nên tin tưởng cái gì?

"Nhưng là con thật sự không biết....." Nàng tâm loạn như ma lắc đầu, ngữ khí tràn ngập ghen ngào. "Con yêu Tiểu Anh, nhưng là con..... con....."

Bàn tay to lớn như bảo vệ vỗ vỗ đầu của nàng, tựa như trước đây mỗi khi nàng gặp phải trắc trở, cho nàng an ủi cùng cổ vũ.

"Nhân sinh thực ngắn ngủi, lựa chọn nhiều lắm, con chỉ cần tin tưởng mà lựa chọn người có thể đem lại hạnh phúc cho con, vô luận con có lựa chọn cái gì, ta và mẹ con vĩnh viễn đều đồng ý với con."

"Nhưng là....."

"Tuy rằng ta là sau lại mới phát hiện, nhưng đứa nhỏ Học Ôn kia thật là thật tình thích con, con hắc là trở về lại cùng hắc hảo hảo nói chuyện."

"Nhưng là con cùng hắc căn bản là không nên....." Thích Lan lại lắc lắc đầu, cho tới bây giờ vẫn như trước sợ phải thừa nhận phần tình cảm kia. "Chẳng lẽ ba không tức giận sao?"

"Nếu nói tức giận, sẽ không nói con đi đến chỗ hắc học nấu cơm." Thích Gia Danh mỉm cười, ánh mắt tràn ngập cơ trí cùng suy tính. "Chẳng lẽ con đến bây giờ cũng chưa phát hiện, ta và mẹ con vẫn dùng mọi cách để hai đứa thành đôi hay sao?"

"Cái gì?" Thích Lan hoàn toàn ngây ngốc, lệ lập tức tràn ngập nơi khóe, chỉ trực tràn ra.

Thích Gia Danh nhưng cười không nói, lại vỗ vỗ đầu nữ nhi, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, lưu nàng một mình trầm tư.

19. Hạ Kiều Ân - Chương 19

"La Lăng, thực xin lỗi, em không đi Cao Hùng."

Sau khi điện thoại vừa được kết nối, câu đầu tiên Thích Lan mở miệng nói chính là cự tuyệt thẳng thừng.

La Lăng ở đầu dây bên kia cũng không có lên tiếng trả lời, mà là trầm mặc suốt năm giây, mới phát ra âm thanh buồn ngủ.

"Tiểu thư, em có biết hiện tại mấy giờ không?"

"Buổi sáng sáu giờ." Thích Lan đáp siêu nhanh chóng.

"Công ty chín giờ đi làm, em thế nhưng buổi sáng sáu giờ liền đem anh đánh thức? Em –" La Lãng bắt đầu dĩ hễ dài, nhưng không cách nào thay đổi chuyện đã bị đánh thức, chỉ có thể liều mình bồi quân tử.

"Quên đi, em như thế nào lại đổi ý? Sẽ không phải là không quên được vị Phạm tiên sinh kia đi?"

"Không phải, em là vì ba ta mẹ." Thích Lan lắc đầu.

"Vậy em cùng hấn....."

"Em hiện tại đang muốn đi tìm hấn."

"Tìm hấn làm gì?" La Lãng miễn cưỡng hỏi.

"Đem mọi chuyện nói rõ ràng, hỏi hấn vì sao thủy chung không đi làm đăng ký kết hôn." Nắm chặt di động, Thích Lan ngẩng đầu nhìn khu chung cư trước mắt, đáy mắt viết rõ ràng quyết tâm.

Mặc kệ như thế nào, nàng đều phải làm rõ ràng chuyện của hấn và Tiểu Anh ngày hôm đó, nàng nhất định phải biết nguyên nhân của cuộc hôn nhân kia, đến tận cùng cất giấu cái bí mật gì.

"Hấn có làm kết hôn đăng ký hay không liên quan gì đến em, em hỏi hấn này cái làm gì –" Trong điện thoại, La Lãng bỗng nhiên không có thanh âm, trầm mặc trong vòng ba giây, sau đó không dám tin hét lớn ở trong điện thoại.

"Cái gì? Hấn không đi làm đăng ký kết hôn? Cái kia không phải tương đương với việc hấn không có kết hôn cùng Tiểu Anh? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Em làm sao mà biết chuyện này? Khi nào thì biết?" Hấn luôn mồm luôn miệng cuồng hỏi.

Thích Lan nhú mày, đưa điện thoại di động nhanh chóng kéo cách xa lỗ tai, cho đến khi trong điện thoại không còn tiếng oa oa kêu của La Lãng, mới tiếp tục khôi phục trò chuyện.

"Chuyện này nói ra phức tạp, tóm lại em hiện tại muốn đi tìm hấn, đem sự thật làm cho rõ."

"Hảo, em nhanh đi." La Lãng sốt ruột, lập tức tích cực thúc giục.

"La Lãng....." Thích Lan nhưng không có lập tức đi, mà là không yên bất an hỏi bạn tốt: "Nếu lần này em lại thất tình, anh lại an ủi em sao?"

"Đương nhiên an ủi a, chỉ cần em đừng bảo anh đánh hấn, anh cái gì cũng ok." Tuy rằng hấn thực không muốn thừa nhận, nhưng hấn có tự mình hiểu được, hấn tuyệt đối đánh không lại Phạm Học Ôn.

"Cám ơn." Thích Lan nở nụ cười.

"Nhanh đi, anh giúp em xin phép, có cần, tùy thời call anh."

"Ân."

Tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên, nhìn cửa nhà Phạm Học Ôn trước mắt, Thích Lan thật sự rất khó xác định trong lòng đang lo lắng nhiều hơn, hay là nôn nóng nhiều hơn? Bất quá nàng lại phi thường xác định, nàng muốn gặp đến hấn!

Cho tới bây giờ, nàng vẫn đang rất hối hận chính mình ra tay đánh hấn.

Đó là nàng lần đầu tiên ra tay đánh người, cũng là nàng lần đầu tiên tức giận như vậy, nhưng vô luận nàng tức giận cỡ nào, cũng không nên ra tay đánh người, nàng phải xin lỗi hấn, sau đó, nàng còn phải dùng cảm đối mặt với cảm tình của chính mình.

Cả một đêm trôi qua cũng đủ lắng đọng lại rất nhiều bối rối, làm cho nàng bình tĩnh tự hỏi rất nhiều chuyện.

Cha mẹ khoan dung cùng lý giải, làm cho lòng của nàng không chỉ cảm thấy tội lỗi, mà hấn từ lâu đều như vậy, chưa bao giờ dừng lại việc ôn nhu chăm sóc, càng làm cho nàng không thể đi tin tưởng rằng là loại người nói dối.

Nếu hấn nói hấn yêu nàng, như vậy nhất định chỉ có thể là thật sự.

Nếu hấn khẩn cầu nàng đừng đi, nhất định là thật sợ hãi mất đi nàng.

Nàng không nên nghe xong thông báo của hấn liền bỏ ngoài tai, nếu hấn mở miệng nói yêu, đáng lẽ nàng cũng phải trả lời, công bằng, vô luận kết cục tốt xấu, hấn cùng nàng trong lúc này cũng không có tình huống xấu như thế này.

Chỉ là thời gian cứ mỗi giây trôi qua, cánh cửa trước mắt vẫn như thế là không có chút động tĩnh, thủy chung không ai đến mở cửa.

Kỳ quái, chẳng lẽ hấn còn chưa ngủ tỉnh?

Nhìn cửa trước mắt, Thích Lan nhìn không được lại nhấn tiếp chuông cửa, chỉ là lúc này đây, nàng vẫn là không hiểu được có cảm xúc gì, cửa lớn trước mắt vẫn cứ khóa chặt, cứ như trong phòng từ đầu căn bản là không có ai.

Không xong, chẳng lẽ hấn đã ra khỏi nhà? Vẫn là — vẫn là giống như nàng, về nhà đi?

Có phải hay không bởi vì nàng đánh hấn, còn quát lớn làm loạn với hấn, cho nên hấn rốt cục đối với nàng tuyệt vọng, quyết định cùng nàng đến chết cũng không muốn lui tới?

Ý niệm này trong đầu khiến cho nàng sợ hãi, không khỏi lại nhấn thêm vài lần chuông cửa, nhưng mà cửa lớn vẫn thủy chung không hề có tiếng động, không biết làm gì, nàng xúc động rút di động ra, nhanh chóng ấn dãy số điện thoại mà bản thân đã quá quen thuộc.

Nàng bị quan đoán rằng, hấn khả năng sẽ cự tuyệt điện thoại của nàng, nhưng điện thoại lại nhanh chóng được kết nối.

"Thích Lan, em ở nơi nào?" Đầu kia điện thoại, lập tức truyền đến tiếng Phạm Học Ôn dồn dập hỏi.

"Em?" Nàng không khỏi sửng sốt."Em..... em ở cửa nhà anh....."

Không đợi nàng nói cho hết lời, hấn lập tức hô to.

"Đừng đi, anh lập tức xuống tầng."

Xuống tầng?

Thích Lan hoang mang trong nháy mắt, hoàn toàn không thể lý giải hấn vì sao phải xuống tầng, cho đến khi nàng nghe thấy tiếng đóng cửa rầm ở tầng trên, dồn dập tiếng bước chân chạy xuống từ tầng trên, nàng mới bình tĩnh đại ngộ là hấn đang ở nơi nào.

Nguyên lai là hấn ở trong nhà của nàng.

Phanh!

Ánh mắt nhanh chóng dừng ở người đứng trước cửa, Phạm Học Ôn cơ hồ như là cái không không chế được, nháy mắt đi thẳng phía nàng.

"Anh—" Nàng trợn to mắt, nhìn không được muốn lui về phía sau.

"Chúng ta nói lại một lần nữa!" Hấn lại nhanh chóng cầm bả vai của nàng, ngăn cản nàng muốn bảo trì khoảng cách.

"Ách....." Thích Lan hoàn toàn bị biểu tình cuồng loạn trên mặt hấn dọa sợ hãi, nhưng lại không có biện pháp trả lời, chỉ có thể lẳng lẳng gật đầu.

Nhưng mà Phạm Học Ôn tựa hồ hoàn toàn không có chú ý đến động tác của nàng, mà là lấy chìa khóa từ trong túi quần, dùng tốc độ nhanh nhất mở cánh cửa trước mắt, sau đó lại như là bất cớ lập tức đem nàng vào bên trong, dùng sức đóng cửa lại, hơn nữa còn khóa lại.

Hấn giống như là hoàn toàn thay đổi bản thân, không có bình thường thông dong cùng ôn nhu, chỉ có nồng đậm nôn nóng bất an, rất giống ngày mai sẽ tận thế.

"Anh làm sao vậy?" Nàng lo lắng hỏi, thật muốn đưa tay lên chạm vào đôi mày đang nhíu chặt.

"Em đã đi đâu? Vì sao cả một đêm cũng không trở về?" Hấn không đáp hỏi lại, bàn tay thủy chung không buông nàng ra, cứ như rất sợ nàng sẽ lại biến mất.

"Em đã về nhà." Nàng trả lời. "Anh..... cả một đêm đều ở nhà em?"

"Vì sao lại phải về?" Hấn vẫn là không trả lời.

"Em muốn yên tĩnh một mình một thời gian." Thanh âm của nàng càng lúc lại càng nhỏ. "Anh tìm em?"

Hấn trừng mắt nhìn nàng, cả người đều cảm thấy bị buộc chặt, vài giây sau mới thở ra một hơi dài.

"Tối hôm qua anh lo lắng em, sau đó lại lên tầng tìm em, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy em, anh còn tưởng em định đi đến Cao Hùng trước thời gian đã định vĩnh viễn không quay trở lại."

Trên mặt hấn chợt lóe lên sự sợ hãi rồi biến mất nhanh chóng, làm cho lòng của nàng lại suy nghĩ một chút.

Xem ra những gì hấn nói đều là sự thật, hấn thật sự phi thường sợ hãi mất đi nàng, mà đây là thì là biểu tượng cho cái gì, hấn phi thường để ý nàng, để ý đến mức khi không thấy nàng liền hoảng hốt?

Sự thật xảy ra trước mắt, nàng còn có thể hoài nghi hấn cái gì?

"Em không đến Cao Hùng." Nàng lẳng lặng mở miệng.

Hấn không dám tin trọn to mắt, nghĩ đến chính mình vừa mới nghe nhầm.

"Vì sao?" Hấn cơ hồ là giọng nói khàn khàn.

Nhiều lắm phức tạp cảm xúc ở trong lòng hấn lần lượt thay đổi, hấn cũng không dám đi vọng tưởng rằng nàng thay đổi ý nghĩ, là vì hấn.

"Em sẽ trả lời vấn đề của anh." Tình ý trong lòng mênh mông, nàng lại lệnh cưỡng chế chính mình bình tĩnh lại, tuy rằng nàng thật muốn mở miệng nói là yêu hấn, nhưng nàng càng muốn biết rõ quan hệ của hấn cùng Tiểu Anh trong lúc đó.

"Nhưng phải nói trước, anh phải nói cho em biết trước, anh cùng Tiểu Anh vì sao không có đi đăng kí kết hôn?" Nàng ánh mắt thẳng tắp nhìn hấn.

"Em....." Phạm Học Ôn biểu tình không thay đổi, ánh mắt lại rõ ràng trốn tránh. "Em làm sao có thể biết chuyện này?"

"Ba mẹ em phát hiện, đã nhiều tháng về trước, bọn họ trong lúc vô tình phát hiện chứng minh thư Tiểu Anh trên phần kết hôn không có tên của anh, mới biết được hôn nhân của anh với Tiểu Anh là không có hiệu quả, tuy rằng bọn họ không muốn truy cứu, nhưng là em phải biết đáp án." Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt đâu không được sự cấp bách. "Xin anh hãy nói cho em biết."

"Anh không thể nói." Hấn lắc đầu, đáp án làm cho nàng thất vọng.

"Vì sao?"

Hấn do dự thật lâu, lâu đến mức nàng nghĩ rằng hấn vĩnh viễn sẽ không mở miệng trả lời, hấn mới lại mở miệng. "Bởi vì anh đã hứa."

Thích Lan nhú mày, đúng là một loại liên tưởng vớ vẩn.

"Chẳng lẽ anh cưới Tiểu Anh, cũng là bởi vì hứa hẹn?" Nàng phản ứng nhanh chóng.

Hấn không có trả lời, ánh mắt cũng là di động đầy đen tối, liền ngay cả cảm cũng không ở yên, hiển nhiên là nhấn nại cái gì, giấu diếm cái gì.

Mà nàng biết chính mình nhất định là đoán đúng rồi, nghi hoặc chiếm cứ trong lòng u ám, nháy mắt như là đã đẩy được mây mù, lộ ra một tia ánh rạng đông.

"Cho nên anh không yêu Tiểu Anh, cũng chỉ vì hứa hẹn nào đó mà cưới nàng." Nàng nói đến không thể tin, cả người khiếp sợ không thôi.

Lúc trước hẳn cùng Tiểu Anh công bố tin vui, nàng thương tâm muốn chết, thầm nghĩ muốn tránh ra khỏi hẳn cùng Tiểu Anh, nhưng hôn lễ nhanh chóng tổ chức, chụp ảnh áo cưới, thậm chí hỗ trợ những công việc trong hôn lễ, mỗi ngày đều bức chính mình phải mỉm cười, nhìn hẳn cùng Tiểu Anh ra mắt đôi bên.

Nhưng bây giờ hồi tưởng, nàng không có cách nào suy nghĩ ra, hẳn cùng Tiểu Anh đến tột cùng là khi nào thì yêu nhau, cũng vô pháp tìm được dấu hiệu yêu đương của Tiểu Anh.

Tiểu Anh cuộc sống đơn thuần, không phải dạy học chỉ là ở nhà, bạn tốt chỉ có vài người, nhưng cùng Học Tiệp là tốt nhất, mỗi lần cùng nàng nói chuyện phiếm, bên miệng nàng nhắc đến vĩnh viễn là Học Tiệp, mỗi lần giúp nàng tiếp tế đồ ăn ngon, Học Tiệp cũng vĩnh viễn cũng có một phần, nhưng chính là chưa từng nhắc tới quá hẳn.

Mà khi Tiểu Anh công bố tin vui vào đêm kia, nàng cũng nhìn không ra Tiểu Anh có gì biểu lộ sung sướng gì, mà ánh mắt của hẳn thậm chí so với bầu trời bên ngoài còn có vẻ trầm trọng hơn, cảm giác giống như là.....

Giống như là bị bắt làm ra quyết định nào đó.

"Anh hứa hẹn cùng ai? Vì sao mà phải hứa hẹn? Tiểu Anh từ đầu tới cuối đều biết chuyện này có phải không?" Nàng nhanh chóng bỏ qua sự tránh né của hẳn, trái lại nhéo vạt áo của hẳn, không ngừng truy vấn.

"Thích Lan, đừng nữa hỡi." Hẳn nặng nề lắc đầu, thủy chung cự tuyệt nói ra tin tức, thậm chí hy vọng nàng đừng tiếp tục truy vấn nữa.

Nhưng hẳn ngăn cản, lại làm cho nàng càng thêm xác định ý nghĩ của chính mình.

"Nhưng là em muốn biết, bởi vì nó đối với em thật sự quan trọng." Cho dù cha mẹ đối hai người bọn họ cũng đã tán thành, nàng cũng không có biện pháp cùng hẳn lập tức ở bên nhau, nàng để ý Tiểu Anh, cho nên nàng phải mọi chuyện nói cho rõ ràng.

"Đều đã qua đi." Hẳn nói một câu.

"Không, cho tới bây giờ vốn không có qua đi, anh có biết hay không, cho tới bây giờ đối với anh em vẫn –" Nàng khẩn cấp dừng lại, nuốt xuống lời nói yêu trong xúc động, lại vẫn là để cho hẳn bắt được một ít dấu vết để lại.

Con người đen ám đạm nháy mắt sáng ngời, hẳn nhìn nàng đang ảo não che giấu, cứ như thấy được hy vọng.

"Em không đến Cao Hùng, là vì anh sao?" Hẳn lại cầm tay nàng, đem nàng kéo vào trong lòng chính mình.

"Mới, mới không phải, em, em là bởi vì ba mẹ em!" Nàng nhanh chóng đẩy hẳn ra, nhưng không cách nào không lấp bấp.

Hẳn luôn để ý đến nàng, cho nên so với ai khác thì rõ ràng khi nào nàng nói dối hơn cả, nhất định sẽ nói lấp bấp, mà khi ngưỡng ngừng hoặc là chợt dạ, sẽ né tránh ánh mắt đối phương.

"Một phần nguyên nhân, là vì anh sao?" Hẳn đổi lại phương thức hỏi, ánh mắt càng lúc càng sáng.

"Anh!"

Nàng buồn bực trừng mắt với hẳn, sau đó như là vì che giấu tâm tình của mình, nhanh chóng cởi giày, bước nhanh đi vào phòng khách, ai ngờ hẳn lại nhắm mắt như đuổi đi theo nàng, nàng hướng đông hẳn liền đi theo hướng đông, đi tây liền đi theo đi tây, nàng tâm loạn như ma, lại không biết nên quay đầu đối mặt với hẳn như thế nào, đành phải tùy tay cầm lấy khung ảnh ở bên cạnh ti vi để rời đi lực chú ý.

Đúng rồi! Nàng còn phải hỏi hẳn vì sao lại hôn bức ảnh chụp? Nếu hẳn không yêu Tiểu Anh, vì sao vào ngày hôm đây lại hôn ảnh của Tiểu Anh?

Ý niệm trong đầu nhất định, nàng khẩn cấp đã nghĩ xoay người, nhưng có mỗ nói linh quang lại bỗng nhiên ở nàng trong đầu chợt lóe, làm cho nàng lập tức dừng lại.

Nếu hẳn không yêu Tiểu Anh, vì sao còn muốn đem ảnh chụp trong phòng Học Tiệp mang hết về, toàn bộ để ở trong phòng chính mình?

Nếu hôn nhân của hắn cùng Tiểu Anh chỉ là do hứa hẹn, em gái lại là bạn thân Tiểu Anh, đó người em gái hắn thương yêu nhất, Học Tiệp lại làm sao có thể hoàn toàn không biết chuyện gì? Rõ ràng biết ah chính mình cùng Tiểu Anh trong lúc đó không hề có tình yêu, Học Tiệp lại cùng đi đến cửa công bố tin vui, hơn nữa vẻ mặt cũng không gì vui mừng.

Nếu hắn cùng Tiểu Anh hôn lễ là do hứa hẹn, Học Tiệp từ đầu tới đuôi đều biết sự tình lại hỗ trợ giấu diếm hết thầy, lại vẫn ôm chặt bí mật?

Chẳng lẽ Học Tiệp cũng có liên quan đến chuyện hứa hẹn kia?

20. Hạ Kiều Ân - Chương 20

Ý tưởng này khiến cho nàng nhất thời chấn động, không khỏi nhanh chóng cúi đầu nhìn về khung ảnh ở trong tay, lại phát hiện ảnh ở trong khung không phải là ảnh của nàng cùng Tiểu Anh chụp chung, mà là Học Tiệp cùng Tiểu Anh chụp ảnh chung.

Căn cứ vào ấn tượng trong trí nhớ nào đó, nàng nhanh chóng xoay người, nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của hắn, bắt đầu suy tâm tìm cái khung ảnh hắn đặt ở trong phòng –

”Thích Lan?”

”Vì sao đều không có?” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, rất kinh ngạc nghĩ mình đang phát hiện ra điều gì. Trong phòng đầu tiên thế nhưng không cái ảnh nào chụp chung của hắn cùng Tiểu Anh, tất cả ảnh đều là ảnh chụp chung của Tiểu Anh cùng Học Tiệp.

”Không có gì?” Hắn hỏi.

”Vì sao trong phòng của anh không có ảnh chụp chung của anh với Tiểu Anh? Vì sao tất cả ảnh đều là ảnh chụp của Học Tiệp và Tiểu Anh?” Nàng trợn to mắt hỏi.

Phạm Học Ôn lại rơi vào trầm mặc.

Hắn vẫn biết rằng nàng tương đối thông minh, nhưng đối với các tình tiết nhỏ thì không để ý đến, hắn nghĩ rằng nàng sẽ không phát hiện ra điểm nhỏ ấy, nhưng nàng vẫn là phát hiện.

”Sao anh không nói lời nào, rõ ràng là nói Học Tiệp có liên quan đến chuyện này, chuyện anh cưới Tiểu Anh rõ ràng có liên quan đến học Tiệp!” Nàng cũng không hy vọng xa vời rằng hắn sẽ trả lời, bởi vì nàng cơ hồ chắc chắn chính mình là đúng.

Tiểu Anh từ trung học liền nhận thức Học Tiệp, các nàng vẫn luôn là bạn tốt, có chụp ảnh chung là chuyện đương nhiên, nhưng nếu chỉ là bạn tốt, Tiểu Anh cùng Học Tiệp chụp ảnh chung cũng không tránh khỏi nhiều lắm đi? Càng đừng nói từng đấy ảnh chụp đều để ở phòng nàng đi.

Tiểu Anh là em gái thương yêu nhất, cho nên nàng mới có thể để ảnh chụp của nàng ở trong phòng, còn Học Tiệp thì sao?

Nhiều chụp ảnh chung như vậy, có phải hay không còn đại biểu cho Tiểu Anh với Học Tiệp quá mức thân mật, thậm chí — thậm chí liền giống như người yêu, dùng chụp ảnh chung kỷ niệm lại hồi ức tốt đẹp!

Ý tưởng này, làm cho nàng hung hăng hít phải một hơi lạnh, khiếp sợ đến cực điểm nhìn vào con người đen của hắn.

Thẳng đến giờ khắc này, nàng mới nhìn thấy hắn thủy chung giấu mọi thứ ở đáy mắt, một cảm giác chua xót không nói nên lời, mà hắn cũng thấy rõ trên mặt nàng là bừng tỉnh đại ngộ cùng khiếp sợ.

”Tiểu Anh cùng Học Tiệp là –”

”Đừng nói.” Hắn xoa môi của nàng, nhanh chóng nhìn nàng lắc đầu.

Nàng không thể phản ứng, trong não cơ hồ trống rỗng, mọi thứ đều đã qua đi, một màn rồi một màn hiện lên, sau đó hình ảnh dừng lại ở lúc hắn hôn lên tấm ảnh –

”Anh đã không yêu Tiểu Anh, vào cái đêm liên hoan kia, vì sao còn hôn ảnh của Tiểu Anh?”

Mặt nàng tái nhợt, run rẩy hồi, thật sự để ý đến chuyện kia.

Hắn nhìn nàng thật sâu, hoàn toàn không biết nàng đã nhìn thấy lúc đó, nhưng cũng rất cục hẩn hiểu được, đến tột cùng là làm sao lại có khúc mắc với nàng.

"Anh hôn không phải Tiểu Anh." Hắn nhanh chóng phủ nhận. "Người anh hôn là em."

Nàng sửng sốt thật mạnh.

"Em cùng La Lăng cùng nhau ôm ấp, thậm chí từng vì hắn đi học lớp nấu ăn, anh ghen tị đến độ sắp phát điên, trong đầu tất cả đều nghĩ làm như thế nào đoạt lại em, giữ lấy em, nếu anh không hôn anh chụp, anh không thể xác định chính mình sẽ làm chuyện gì với em ở trên giường." Hắn ánh mắt đen kịt, nhớ tới chuyện đêm đó vẫn như cũ cảm thấy phần nộ không thôi.

"Cái gì?" Nàng lại hít không khí, không phải bởi vì khiếp sợ, mà là kinh ngạc cùng ngỡ ngàng.

Người hôn là nàng? Hắn thế nhưng từng nghĩ tới muốn chiếm..... chiếm, giữ lấy nàng?

Thanh lệ khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt hiện lên một mảnh lạt hồng, nàng ôm cái miệng nhỏ nhắn, nhưng lại không có pháp tiếp tục thừa nhận của hắn nhìn chăm chú, khẩn trương đã nghĩ xoay người rời đi –

"Em còn không có nói cho anh biết, em vì sao đột nhiên không đi cao hùng?" Hắn nháy mắt nhanh tay giữ chặt nàng, không cho nàng chạy trốn.

"Em..... em vừa mới đã nói, nói, là vì ba mẹ em." Nàng cúi đầu không dám nhìn hắn.

"Anh thì sao?" Hắn giữ lấy cằm của nàng, bức bách nàng đối mặt hắn.

Nàng lắc đầu, không chịu mở miệng trả lời, cả người bởi vì ánh mắt thâm tình của hắn mà bối rối không thôi, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn choáng váng rõ ràng đang ửng hồng.

Sự thẹn thùng rõ ràng kia, nháy mắt hòa tan phần nộ trong lòng hắn, làm cho hắn xác định nàng vẫn như trước để ý hắn, thích hắn, thậm chí quyến luyến hắn, hắn hơi hơi gợi lên khóe miệng, nhưng không cách nào quên được nàng cùng La Lăng trong lúc đó thân mật.

"Cho nên em cùng La Lăng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Em yêu hắn?" Hắn tiếp tục chất vấn.

"Làm sao có thể!" Nàng lập tức phản bác.

"Vậy vì sao học nấu ăn vì hắn? Em thật sự muốn gả cho hắn?" Hắn ngữ khí óan hận.

"Chúng em chỉ là bạn tốt, ai mà muốn cùng hắn kết hôn? Đây là La Lăng cố ý nói ra cho anh giận, huống hồ em cũng không phải vì hắn mà học nấu ăn, em là vì anh cho nên mới –" Tiếng cãi lại biến mất trong nháy mắt, Thích Lan ôm miệng mình lại, nhanh chóng dưới đáy lòng rên rỉ.

Trời, nàng là đồ ngu ngốc, thật sự là đồ ngu ngốc! Chuyện gì không làm, cố tình nếu không đánh tự khai, xung quanh đây làm gì có chỗ nào để nàng có thể trốn được đây? Bộ dạng nàng ảo não, Phạm Học Ôn lại cười đến hảo kinh hãi, vạn vạn không dự đoán được nàng học nấu ăn, tất cả đều là vì hắn.

Công việc của nàng nhiều như vậy, lại vì hắn, đến lớp nấu ăn để học?

Kiểm chế không được trong lòng mừng như điên, hắn không khỏi nhanh chóng đem nàng kéo vào trong lòng.

Hắn muốn cúi đầu hôn nàng, muốn vuốt ve từng nơi mềm mại trên cơ thể nàng, khiến cho nàng chân chính thuộc về hắn, trong lòng lại vẫn tồn tại một chút nghi hoặc.

"Người lái xe đưa em về nhà, nam nhân đưa em vào trong đại sảnh thì sao?" Hắn nhanh chóng lại hỏi.

"Ai?" Nàng đem mặt chôn ở trong ngực của hắn, thanh âm có vẻ có chút mơ hồ.

Tuy rằng trái tim bùm bùm cũng sắp muốn nhảy ra ngực, nhưng nàng không có cự tuyệt ôm của hắn, ngược lại nắm chặt quần áo của hắn, kích động cơ hồ muốn rơi lệ.

Rất cục..... nàng rất cục có thể không hề băn khoăn mà nhận ân nhu của hắn, sự thật chứng minh, nàng cho tới bây giờ vốn không có tự mình đa tình, cũng không có thương tổn qua bất luận kẻ nào.

Nàng không bao giờ nữa phải mang cảm giác tội lỗi để bảo trì khoảng cách với hắn, rốt cục có thể quang minh chính đại mà yêu hắn.

"Một nam nhân ngoại quốc, lúc ấy em còn nghỉ ba ngày để ở bên hắn, cùng hắn đi du ngoạn thưởng cảnh khắp nơi." Hắn dầm chua mười phần nồng nặc, đối với chuyện nàng một mình đi du lịch với nam nhân kia, thủy chung cảm thấy canh cánh trong lòng.

Quá nhiều cảm động làm cho Thích Lan có chút không thể tự hỏi, vài giây sau mới nhớ tới người hắn nói là ai.

"Anh là nói Ôn Lôi Đặc? Anh làm sao có thể đột nhiên nhắc tới hắn? Hắn đã sớm trở về nước, hơn nữa đó cũng là chuyện trước kia." Nàng nháy mắt mấy cái, hảo kinh ngạc khi hắn còn nhớ rõ Ôn Lôi Đặc, càng kinh ngạc hắn trong giọng nói lên sự đổ kỵ.

Hắn luôn ôn nhu ồ ỉm như vậy, cứ như ngọn gió nhẹ nhàng lay động, không nghĩ tới lại biết ghen.

"Hai người còn có liên lạc?" Hắn hừ lạnh.

"Chuyện công việc tất nhiên là phải có liên lạc."

Con người của hắn đen lại, nháy mắt quyết định muốn dùng tốc độ nhanh nhất đem nàng chiếm làm của riêng.

Nàng quá mức xinh đẹp, mà ông bướm vĩnh viễn sẽ không bỏ qua bông hoa yêu kiều xinh đẹp.

Ý niệm trong đầu hiện ra, hắn cơ hồ là lập tức đem mặt vùi vào gáy trắng nõn của nàng, nửa là hôn nhẹ, nửa còn lại là liếm lên da thịt mịn màng của nàng, khiến nàng liên tục hít lấy không khí, thậm chí tinh tế run run.

"Học Ôn?" Thích Lan không tự chủ được giữ lấy cánh tay của hắn.

"Hừ....." Hắn cảm giác được nàng cứng ngắc cùng không thể tự chủ, lại không hề bị cự tuyệt, nàng tựa hồ như đều biết sau đó phát sinh chuyện gì, thủy chung tùy ý hắn làm càn vuốt ve mơn trớn, thậm chí hắn đem tay vào trong áo của nàng, có thể chạm vào được phần mềm mại tròn đầy của nàng.

Nàng run run hút không khí, lại không ngừng tỏa ra mùi hương mê người, làn da trắng như tuyết cũng dần dần chuyển thành đỏ ửng đầu mê người, tựa như một đóa kiêu hoa nở rộ, dự hoặc hắn tiếp nhận toàn bộ của nàng.

Nàng ngằm đồng ý cho hắn xâm nhập, thậm chí ngằm đồng ý hắn yêu nàng, tuy rằng ngượng ngùng, lại mềm mại hầu hạ.

Phản ứng của nàng không thể nghi ngờ chính là xuân dược mãnh liệt của hắn, làm cho hắn rốt cuộc không thể bảo trì lý trí, một tay ôm lấy nàng vào phòng ngủ, nhẹ nhàng phóng tới trên giường.

Hắn nhanh chóng cởi áo, cả người phủ ở trên cơ thể của nàng.

"Thích Lan, mở mắt ra nhìn anh." Hắn thô ách yêu cầu, tay phải yêu thương không thôi xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Nhưng mà đôi mắt trước mặt vẫn thủy chung không động đậy, như trước ngượng ngùng nhắm chặt, thật sự không dám mở.

"Nhìn anh." Hắn thúc giục, cúi đầu hôn lên mi, mắt của nàng, cùng với môi của nàng, dùng lời lẽ nóng cháy khiêu khích hương của nàng, cướp đi hô hấp của nàng, làm cho nàng nhin không được phát ra tiếng yêu kiều.

Nàng chịu không nổi kích thích của hắn, nàng mới rốt cục thổ hỉn hỉn mở mắt ra, ngượng ngùng không thôi nhìn về phía hắn.

"Anh muốn em thuộc về anh." Hắn tươi cười một cách nàng chưa từng thấy bao giờ, sự bá đạo này tà mị, thoát nhìn như là nam nhân hư hỏng.

Nàng toàn thân nóng lên, hoài nghi chính mình như thế nào còn không có xấu hổ, nhưng không cách nào không chờ mong chuyện sẽ phát sinh kế tiếp.

Từ ngày đó yêu hắn, nàng liền vẫn khát vọng có thể được nhận được hắn yêu, mà nay nguyện vọng của nàng rốt cục được thực hiện.

Người yêu vui sướng, cùng với được người yêu làm cho hạnh phúc, làm cho nàng tạm thời quên e lệ, nhẹn không được chủ động vòng ấy sau gáy của hắn, dững cảm hiển hôn.

"Em yêu anh." Phấn môi cong lên, nàng nở rộ tươi cười, nở rộ xinh đẹp ngượng ngùng chỉ thuộc về hắn.

"Anh cũng yêu em." Con ngươi đen u ám, hắn cơ hồ lập tức cúi đầu niêm phong đôi môi của nàng lại.

Hắn yêu nàng, nàng cũng yêu hắn, từ hôm nay trở đi, bọn họ trong lúc sẽ không bao giờ còn có khoảng cách, cũng không sợ hãi đến chữ yêu, hay là mất đi lẫn nhau.

Trong lòng tâm tư được gỡ rối, bọn họ rốt cục tìm được lẫn nhau, sau đó trường tồn vĩnh viễn chẳng thể biệt ly xa cách.

---Hoàn---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/qua-yeu-ha-kieu-an>